

Ted Kereshe

PEREMVILÁG
-avagy, lét a szeretet szélén

© A szerző kiadása

www.konyvmanufaktura.hu

Ted Kereshe

Peremvilág

– avagy, lét a szeretet szélén

Sötét éjben, ha eltévedsz
Lesz egy kapu, hová térhetsz
Fehér galamb ablakodba'
Egy út vezet templomodba

Életmagból legyen kenyér
Felhők mögött érjen a fény
Lehet jobbra, lehet balra
Egy út vezet templomodba

Megszólalhatsz bármily nyelven
Legyen igaz a szívedben
Aranyeső hull ágyadba
Egy út vezet templomodba

Szóljon harang, szóljon ének
Hosszú úton elkísérnek
Fakó arcod kéz simítja
Egy út vezet templomodba

Halld meg minden élő szavát
Hazatér majd minden huszár
Értelmet kap szavad újra
Egy út vezet templomodba

Nem lesz szolga, nem lesz király
Csillagvándor hazatalál
Rátalálsz egy keskeny útra
Elvezet majd templomodba

(KORMORÁN – Csillagvándor)

Előszó

Kedves Olvasóm!

Abban a reményben szólok most hozzád, hogy nem először találkozunk. Ha ez így van, és te a kezdedben tartod, olvasod ezt a könyvet, az számomra azt jelenti, hogy érdekel az a világ és az a gondolkodásmód, amelyet a magaménak vallhatok. Ha ilyen messzire eljöttél velem az én világomban, akkor úgy érzem, hogy szinte már-már barátok vagyunk, így ismeretlenül is. Egy barátságban pedig nagyon fontos dolog, az őszinteség. Engedd meg hát, hogy ennek szellemében most beavassalak téged néhány titkomba! Illetve nem is titkok, inkább információk ezek, olyanok, amelyekkel kapcsolatban eddig nem éreztem fontosnak azt, hogy megosszam azokat veled. Ennek most van itt az ideje. Arról van szó, érintőlegesen már beszéltem is erről, hogy az általam jegyzett írásokat nem tulajdonítom a magaménak. Legalábbis szellemi tulajdonomnak semmiképpen sem. Tollnak érzem magam egy író kezében, csak annyi közöm van ezekhez az írásokhoz, amennyi köze a tollnak van a költő verseihez. Amennyi az ecsetnek van a festő képeihez. Bár sok momentum megjelenik az általam jegyzett írásokban abból a történetből, amelyet jelenlegi életemnek nevezhetek, mégis, ami az egészet illeti, azok nem az én szellemi „termékeim”. Én, a magam részéről csak lejegyzem ezeket a gondolatokat. Ám azt ki kell jelentsem, hogy tökéletesen egyetérték azokkal a dolgokkal,

amelyeket rögzítetek. Egyébként nyilván nem tudnám és nem is akarnám ezeket hitelesen prezentálni, vagyis eléd tárni, hogy maradjunk a magyar nyelvünknel, amelyet egyébként nagyon is szeretek és csodálok. Szándékukat tekintve számomra tökéletesen egyértelmű, hogy engem e tevékenységem végzésére, a mi fogalmaink szerint egy „külső” intelligencia vezérel és ösztönöz. Vélhetően többeknek eszébe jut egy ilyen kijelentéssel szembesülve, hogy az e tényállást magával kapcsolatban kijelentő ember esetében egy jól beazonosítható pszichés elváltozással áll szemben. Ez konkrétan a disszociatív személyiségzavarnak elnevezett tünetegyüttes, amely tünetei leginkább abban nyilvánulnak meg, hogy az e „betegségben” szenvedő ember tudatában több különálló és jól beazonosítható személyiség is jelen van. Hol ennek, hol annak, esetleg egy harmadiknak a nevében nyilvánul meg az illető, de megeskik, hogy többen is jelen vannak az illető tudatában egyidejűleg. Én a magam részéről teljes mértékben elfogadom e jelenség létezését, azonban az okát nem betegségnek, hanem egy olyan eredetű történésnek tartom, amelyet az e jelenséget vizsgáló kutatók és orvosok hivatalosan nem hajlandók semmilyen szempontból figyelembe venni, mivel az semmilyen „fizikai” módszerrel nem bizonyítható. Ez egyébként igaz az elmeműködés elváltozásainak és az emberi viselkedészavarokkal kapcsolatos minden olyan elváltozás esetében, amely nem agysérülés vagy egyéb fizikai behatás révén következik be. Az én meggyőződésem e tárgyban az, hogy itt olyan jelenséggel áll szemben a „tudomány”, amely jócskán meghaladja az emberi felfogóképesség, de még a képzelet határait is. Ezeket az okokat fizikai ember soha nem fogja tudni teljes bizonyossággal feltárni. Teóriák vannak e tárgyban, amelyek szemben állnak egymással, munkát, megélhetést és elfoglaltságot adva a téma fizetett ku-

tatóinak, „szakértőinek”. Aki ismeri az írásaimat, az pontosan érti, mit gondolok és tartok erről a jelenségről. Mindezt azért bocsátottam előre, mert az alábbiakban következő információk egy szkeptikus elmét, velem kapcsolatban éppen a fenti következtetésre vezethetnek, ami számomra természetesen nem jelent problémát, hiszen mint azt alább is jelzem, ezek az írások nem e súlyos falakkal körülbástyázott tudatú embereknek szólnak, hanem sokkal inkább azoknak, akiknek megfelelően nyitott és befogadó a szelleme egy-egy ilyen jellegű gondolatmenet megemésztéséhez. Ha valaki tehát képes erre és túljut ezen a fázison, hajlandó elfogadni egy olyan lehetőséget, miszerint elvileg lehetségesnek gondolja azt, amiket állítok, de gyanakvó természetű, az esetben még mindig felvetődhet benne az a gondolat, hogy ennek az intelligenciának a szándéka éppen ellenkező is lehet azzal, amelyet én vélek ezzel kapcsolatban. Az első könyv megírása után rövid ideig bennem is felbukkant ez a kétség egy olyan eset kapcsán, amikor valakire kedvezőtlenül, éppen szándékkal ellentétesen hatott az az írás. Ám később alaposan átgondolva ezt a dolgot elvettem ennek a lehetőségét olyan logikus érvek alapján, amelyekkel nehéz lenne vitatkozni, illetve teljesen felesleges. Ezekről írtam már korábban, itt most csak annyit kívánok hozzátenni ehhez a témához, hogy ha semmi egyebet nem veszünk figyelembe, nem tekintjük, vizsgáljuk a közölt információk tartalmát, csak pusztán azt a tényt nézzük, hogy e tartalmak megismerése mire ösztönöz bennünket, meglátásom szerint már ebből is tökéletesen kiviláglik a pozitív szándék. Hiszen gondolkodásra, keresésre, cselekvésre ösztönöz még akkor is, ha tartalmi részével csak kevéssé tudunk azonosulni. Ha ez a szándék negatív lenne, akkor éppen azt próbálná erősíteni bennünk, hogy az ilyen jellegű, gondolkodásra készítő tartalmaktól tartsuk

minél távolabb magunkat. „Ez egy marhaság, ne foglalkozz vele!” Nézzük inkább a tévét, nézzünk, olvassunk inkább bárgyú, erőszakos vagy pornográf tartalmú „műveket”. Köveszük a napi híreket, kísérvük figyelemmel az aktuálpolitikai eseményeket, egyszóval bármit, csak ezt ne. Ha ez a meccs már elveszett a negatív szándék számára, akkor jön a következő lehetőség, a dezinformálás. A félretájékoztatás, megtévesztés, vagy, amely a lucifezum című írás legfontosabb gondolata volt a „gumicsont”. Amely tartósan képes lekötni az egyén figyelmét a továbbiakban, és amely így újra tartósan képes csapdába ejteni őt, megakasztva útjában, fejlődésének menetében. Ha az ember egyszer végre elindul ezen az úton, valódi gondolkodóvá és tudatosan létező lényvé válik, nem szabad megállni és hosszan időzni egyetlen fázisnál sem. Ez azonban – tartson az illető bárhol is fejlődésében – már mindenképpen egy jó helyzet, mert itt az egyén legalább már úton van. Halad azon az úton, amelyen kétség nem fér hozzá, el is fog jutni valahova. Nem marad már soha többet abban a sötét posványban, amelyben a legtöbb ember éli szürke hétköznapjait világtalanul és süketen, elveszetten és minden remény nélkül botorkálva.

Hogy emberünk ezen az úton meddig és hova jut majd el, az azonban kizárólag rajta áll. A belső megérzéseitől és az ezekre adott válaszaitól függ. Innen már nem lehet őt visszafordítani, fel fog ébredni Csipkerózsika-álmából és óhatatlanul meg fogja találni a saját válaszait. Az én esetemben például a fanatikus hazaszeretet stádiuma nagyjából egy hónapig tartott. Addig rágtam ezt a gumicsontot vagy ha finomabban akarok fogalmazni, addig időztem a létra ezen fokán. Utána felismertem a csapdát és tovább indultam. Ez nem jelenti azt, hogy számomra ezek a nemzeti értékek elvesztek volna. Szó sincs erről. Éppen ellenkezőleg. Azóta ér-

tem meg azokat a testvéreket, bár némely módszereiket és egy-egy (leginkább erőszakos) megnyilvánulásukat idegennek érzem magamtól, akik ebben a cipőben járnak. Látom a helyzetüket, megértem a motivációjukat, lelkesedésüket, elkeseredettségüket, átérzem a nemzetünket ért igazságtalanságok miatti fájdalmukat, de látom azt is, amit ők még nem fedeztek fel. Azt, hogy ez messze nem minden. Hogy a létra ennél sokkal-sokkal feljebb vezet. Oda, ahol már nem emberembernek farkasa, nemzet-nemzeté, rassz-rasszé, faj-fajé, és ki tudja meddig lehetne bővíteni még e sort, hanem oda, ahol csak a szeretet és a testvériség van. Oda kell mindenkinek felkapaszkodnia, mert onnan szép a kilátás. Tehát függetlenül attól, hogy te mennyit hiszel el és mennyit nem ezekből az állításokból, feltételezésekből, meglátásokból azt gondolom, hogy megfontolásra érdemesek és mindenképpen hasznosabb időtöltés ezeket elolvasni és átgondolni, mint a legtöbb átlagos „időtöltés, amelyet egyébként az emberek gyakorolnak a mindennapokban. Szeretnék tehát néhány szót szólni annak bemutatására, hogy miért is gondolom azt, miszerint ezek az írások nem az én szellemi termékeim. Hogy én csak lejegyzőjük vagyok ezeknek az írásoknak annak ellenére, hogy sok részüknek így vagy úgy, de én vagyok a főhőse is egyben.

Nem vagyok tisztában azzal, hogy más szerzők hogyan alkotnak. Milyen gyorsan, mekkora terjedelmű írásokat jegyeznek le. A magam részéről azonban sok esetben még a saját számomra is nehezen követhető az a tempó, ahogyan, amikor „ihletem van” „dolgozom”. Néha órákon keresztül írok olyan ütemben, hogy nemhogy kitalálni, megfogalmazni lenne időm azt, amit leírok, hanem még gyakran az írással járó fizikai tevékenység, a billentyűk leütése is ne-

hézséget okoz. A végén elzsibbadnak, megfájdulnak az ujjhegyeim a klaviatúra verésétől. Adásszünetekben sok időm megy el azzal, hogy vissza kell javítanom hosszú-hosszú oldalakat egy-egy ilyen gondolatömlés végén, mert valóban olyan tempóban érkezik az írnivaló, hogy alig győzöm rögzíteni azt. Nem gondolkodom, csak hagyom, hogy jöjjenek a szavak és leírom azt, ami eszembe jut. Nem öntudatlan, vagy transzállapot ez, írás közben tökéletesen tudatában vagyok a környezetemnek, annak is, hogy éppen mit írok, értem is, amit leírok, de nem próbálom szerkeszteni, nem gondolkodom rajta, csak írom, ami jön. Utólag persze átnézem és időnként módosítok is rajta, ilyenkor van, hogy elmolyolok egy-egy oldallal akár hosszú órákat is mire átengedem a cenzúrán, de igyekszem megőrizni mind a tartalmat, mind a stílust is, amennyire ez csak lehetséges. Talán nem kellene ezt tennem, de hosszas töprengés után mégis e mellett a módszer mellett maradtam.

Így érthetőbbnek és szalonképesebbnek tartom a végeredményt. Múzsám a Forrás ugyanis meglehetősen szóki-mondó, hogy finoman fogalmazzak. Nem cifrázza túl azt, amit közölni akar. Nem trágár, de megnyilvánulásai, jelzői esetenként meglehetősen vaskosak. E könyvben például szándékosan benne hagytam egy reprezentatív példát e jelenség bemutatására, amely ez esetben a bolygónk lakóinak általános titulusaként megjelenő „pondró” szó. Ezeket általában megváltoztatom. Gondolom érthető, hogy miért. Én egyébként ezt a szót egyáltalán nem használom. További egyértelmű bizonyítéknak érzem az „idegenkezűsége” vagy „külső forrás” jelenlétére azt a tényt, hogy nem egyszer leírtam olyan tartalmakat is, amelyek valódi jelentőségét magam is csak később fogtam fel. Például első könyvemben azt, hogy: „Ne veszítsd el Jézus arcát!” Ez egy több rétegű, nagyon mély szel-

lemi tartalom. A harmadik, Úton Istenhez című könyv tárgyalja ezt a témát részleteiben. A betű szerinti, felszínes tartalmat persze értettem minden esetben, de a mélyebb, a felszín alatt húzódó lényeg felett több ízben elsiklottam. Nem azért, mert figyelmetlen voltam. Egyszerűen nem fogtam fel. Ennek a jelenségnek a működéséről is írtam már részletesen. Rám ez a jelenség éppen úgy igaz, mint bárki másra. Ameddig az embernek nincs meg a megfelelő képessége (értelme) egy adott szint megértésére, addig lehetetlen befogadnia azt a szintű tartalmat, bármilyen formában is tárják elé. Ez nem bonyolult, viszont nagyon igaz. Elolvasod ugyanazt a könyvet húsz, harminc, negyven, ötven és hatvanévesen, és ha minden rendben van, minden alkalommal mást fogsz kiolvasni belőle. Pedig a betűk ugyanazok benne. Persze itt nem a Micimackóra gondolok, bár lehet, hogy ez a dolog még ott is működne. Volt olyan eset is, amikor leírtam olyan szót, amelynek nem ismertem a jelentését. Később ellenőriztem, és tökéletesen odaillett, ahova került. Igyekszem lehetőleg csak magyar szavakat használni, de a forrás annyi idegen szót használ, hogy muszáj mégis viszonylag sokat bennhagynom a végleges szövegben. Nos, úgy gondolom, ezeknél több bizonyíték teljesen szükségtelen állításom igazának alátámasztására. Azt azért ki kell jelentsem a tisztesség kedvéért, hogy nem szándékom most sem a meggyőzés, ahogyan egyetlen írásom esetében sem volt az. A bizonyítékaim is inkább az érdekesség fokozása miatt lettek ilyen mélységben bemutatva számodra, mintsem azért, hogy bármely állításom köbe vésett igazságnak fogadtassék el. Örülök ha hiszel nekem, de nem bánt, sért vagy bosszant ha nem. Csak gondolkozz! Ez a cél most is, és ez is volt mindig. Egy további érdekesség pedig annak az ösztönzésnek a megnyilvánulása, amely írásra késztet. A luciferzum című írás esetében, ez egészen elké-

pesztő jelenségként nyilvánult meg. Eszmélésem után egy ideig nagyon intenzíven azzal foglalkoztam, hogy valójában megismerjem azt a világot, amelyben élek. Amely a látható felszín alatt fekszik. Az alatt a felszín alatt, amelyet az emberek túlnyomó többsége az egyetlen valóságnak hisz. Mert csak azt látják. Olyan elképesztő sebességgel és következetességgel érkeztek meg ezek a világunk árnyoldalát leleplező információk, olyan logikus rendben és annyira egyértelmű rendszerbe foglalva, hogy nem lehetett nem észrevenni a szándékosságot és egy rendező intelligencia jelenlétét a történések mögött. Nem csak úgy ráakadtam erre-arra, a véletlen művének tűnő összevisszaságban, hanem egy lépcsőről-lépcsőre, fokról-fokra felépített, egymásra épülő, egymást kiegészítő és egyre jobban megerősítő információsorozat volt az, amely gyökeresen megváltoztatta, átformálta a világról addig alkotott képemet. Nemsokára már csak az volt a kérdés számomra, hogy ki vagy mi áll e szándék mögött? Mi a motivációja annak az intelligenciának, amely informál, cselekedetekre és munkára sarkall engem. Tehát kerestem a válaszokat és azok nagyon gyorsan meg is érkeztek hozzám. Minél jobban képessé váltam a megfelelő kérdések megfogalmazására, annál precízebb és nagyobb mennyiségű információt kaptam. Így, erre az időszakra visszatekintve, nagyon érdekes és jól megfigyelhető az a türelem, amely ezen erő, – ezután az Úr-nak fogom hívni – részéről megnyilvánult irányomban. Itt szeretném leszögezni félreértések elkerülése végett, hogy természetesen nem gondolom, hogy közvetlen forrásom az Úr lenne. Bár az is nagy igazság, hogy minden jó forrás forrása az Úr. Esetemben Ő az, aki alkalmassá tesz a szolgálatra és, aki képességet ad például a Forrással való kommunikációra, de sosem gondoltam arra, hogy ezek az információk egyenesen Istentől származnának. Csak arra, hogy az Ő szándékának

megfelelően érkeznek el hozzám. Ez igen nagy különbség. Lépcsőről lépcsőre haladtunk tehát, mindig csak annyit élém tárva, amennyi befogadására képes voltam. Türelemmel vezetett el addig a pontig, amelynél megszületett bennem a valódi kérdés. Amikor végre képtessé váltam felismerni a lényegét. Feltenni a legfontosabb kérdést. Azt, hogy *valójában* ki vagyok én és, ami a legfontosabb, vajon ki Isten?

Itt nem céloztam ezt a valószínűleg sokak számára egy komplett kórtörténetnek tűnő folyamatot részleteiben bemutatni, de, ahogyan erre feljebb kitértem, ezek az írások egyébként sem ezeknek a „sokaknak” szólnak. Sokkal inkább azoknak, akik a válaszokat keresik. Tehát amennyiben nem ez az első írásom, amely a kezébe került, megint csak jól tudod miről beszélek. Ha nem így van, kérlek kezd az elején világom feltérképezését, a luciferzum című munkával! Tehát haladtam és haladok egy úton, amely végén reményem szerint végre magam is révbe érek. Ez az út azonban messze nem ért még véget, és minden egyes kilométerköve meglepetéseket tartogat számomra is. Az első könyv után azt gondoltam, sosem írok többet. A második után, éreztem valamiféle várákozást magamban. Azt, hogy valami igazán jelentős fejlemény van kilátásban, és ez a fejlemény, életem legfontosabb döntéseként megnyilvánulva be is következett rövidesen. Erről szól a harmadik, e négy közül messze a legfontosabb könyv. Miután azt a kezembe vehettem, ismét úgy gondoltam, hogy soha többet egy sort sem írok. Minek? Leírtam mindent, amit tudni vélek, amit gondolok és érzek. Amit fontosnak tartottam eléd, embertársaim, testvéreim elé tárni. Mi egyebet írhatnék még, tettem fel magamnak a kérdést, és megnyugodva hátradőltem a fotelban. Aztán eltelt néhány nap, talán két hét sem, és fájni kezdett a fejem. Nem volt ez komoly fejfájás, ez a kellemetlen állapot egyébként

sem jellemző rám, hiszen szinte sosem fáj a fejem. Ez azonban elég makacsnak hatott. Nem volt erős, de nekem, aki nem szokott hozzá ehhez az állapothoz, meglehetősen kellemetlen volt. Nem akart múlni, igaz, gyógyszerekkel nem próbálkoztam tompítani. Aztán egy este, leültem a gép elé és leírtam a negyedik könyv címét, majd elkészítettem a borítóját is. Ekkor még a leghaloványabb fogalmam sem volt arról, hogy miről lesz szó benne.

Ezt szó szerint értsd! Eltelt egy újabb nap, időnként megnéztem a borítótervet, majd másnap írni kezdtem és néhány nap alatt lejegyeztem ezt a könyvet, amelyet most olvasol. Az utómunkák sokkal tovább tartottak, mint magának a tartalomnak a rögzítése. Tehát írni kezdtem. A fejfájásom azonnal megszűnt, úgy jöttek a gondolatok, a sorok, ahogyan az lenni szokott. Amikor nem dolgoztam, levontam a levonható tanulságokat. Elfogadtam, hogy ez a dolgom. Örömmel teszem a dolgom.

Ha jön egy könyv, hát leírom. Nem készülök, nem tervezek csak figyelek. Szolgáltatnak fogom fel, amely reményem szerint elsősorban az Úr céljait, és ezen belül embertársaim javát szolgálja. Vannak kétségeim a dolog hatékonyságát illetően, de úgy hiszem, ennek az eldöntése nem az én feladatam. Pontosán tudom, hogy ha csak egyetlen léleknek segít, akkor már bőven megérte a munka, arra pedig bőven elégséges lehet ez a *volumen*. (Ez például egy *tipikusan*) olyan szó, (kettő:) amelyet egyébként sosem használok. Jópofa, én cenzúrázom a Forrást, Ő pedig kiigazít engem. Na mindegy, legalább jó a *kontaktus*. (Három:)

A luciferzum.hu oldalról való letöltések lassan átléplik az ezres számot és könyvekből is több száz darab készült. Teszem, amiről teljes szívvel azt gondolom, hogy helyes és

tennem kell, a többit pedig az Úrra bízom. Hiszen minden egyebet is rábíztam az étellel kapcsolatban és őszintén mondhatom, nem bántam meg. Ezért tettem ingyen elérhetővé mind nyomtatott, mind internetről letölthető formában az összes írást. Azt azért sajnálom, hogy nyomtatott formában nem tudok nagyobb darabszámot produkálni, hiszen tudom, hogy sokan nem szeretnek gépről olvasni, de jelenlegi lehetőségeim csak viszonylag kisebb mennyiség kinyomtatását tették lehetővé, mivel igyekeztem megadni a módját, megtisztelni az ajándékot, a szándékot és nem utolsósorban Téged, kedves olvasóm azzal, hogy nem egy tesztkós szórólapként, hanem igényes kiadványként adom a kezébe ezeket az írásokat. Amennyiben bárkinek szüksége lenne nyomtatott könyvre bármely munkámból, az előlapon látható kiadó, könyvesbolt és könyvkészítő műhelyben elérhető, onnan ajándékként elvihető egy-egy kész példány, amelyet e célból hagytam ott, vagy rövid időn belül tudnak készíteni egy-egy darabot is bármelyikből, maximum az elkészítés díjáért, amennyiben nincs már belőle általam kifizetett és ott-hagyott ingyenes példány.

Kedves Olvasóm! Még egyszer köszönöm, hogy megtisztelsz figyelmeddel. Bízom abban, hogy az alábbiakban következő írás is elnyeri tetszésed. Ez nem egy afféle „kinyilatkoztató” jellegű írás lesz. Inkább, hasonlóan a Cserebogár című munkához, ez is szórakoztatva akar gondolkodásra buzdítani. Azt remélem, hogy elég velős tartalommal bír ez a munka is, és tartom, hogy mindenképpen illeszkedik ahhoz az eddig „tőlem” megszokott gondolatisághoz, amelyet az első három könyvben megismerhettél. Még annyit utoljára, hogy ha esetleg az előző, Úton Istenhez című könyvben leírt gondolatokat és állításokat nem is tudtad teljes körűen elfogadni,

amellyel kapcsolatban azonban nagyon remélem, hogy nem így van, e könyv akkor is szórakoztató lehet és sok új meglátással, következtetéssel szolgál majd számodra. Akárhogy is, én mindenképpen tiszta szívemből a lehető legjobbakat és ezen belül jó szórakozást kívánok ismét neked!

Szeretettel:

Ted Kereshe

YC

A férfi hanyatt feküdt a sziklán. Ugyan kissé kényelmetlen pamlag volt, de ő ezt észre sem vette. Megbűvölten bámulta a magasan felette köröző ritka kerecsensólymot, amely kitárt szárnyaival méltóságteljesen siklott a csodálatosan tiszta, kék ég végtelen óceánjában. Micsoda tökéletes lény ez, gondolta a férfi. Semmi felesleges mozdulat, egyetlen elfecsérelt pillanat sincs az életében, amely ne lenne maga a tökély. Érezte ebben a lényben az Isten tökéletességét, és megrendülten csodálta azt. Valahol a tudata mélyén megjelent egy kósza gondolat, arra gondolt, hogy ez egy olyan pillanat az életében, amelyben tökéletesen jelen van. Tökéletesen átéli ennek a pillanatnak minden érzékelhető tartalmát, és teljes valójával beleilleszkedik a teremtés egészébe. Így kellene ennek lennie mindig – gondolta. De tudta, hogy ez emberként szinte megoldhatatlan feladat ebben a világban. Úgy érezte, hogy tökéletesen egyedül van. Persze tudta, hogy ez nem igaz, mindig érezte magában Isten jelenlétét, de arra, ami a valóság volt, arra most ő sem gondolt. Fogalma sem volt arról, hogy nincs egyedül még a sziklán sem. Valójában hárman voltak ott ebben a pillanatban. A férfi mellett, annak jobbján egy magas és fénylően ragyogó alak állt, komoly arccal figyelve a férfi tisztán áramló gondolatait. Kissé tőle balra, a kinyújtott keze irányában pedig egy sötéten gomolygó, torz kontúrokkal de határozottan kivehető testtel bíró alak guggolt, acsarkodva figyelve a magas, fénylő alakot.

Ez utóbbi alak nagyon szeretett volna a férfi közelébe férközni, de ennél közelebb már nem juthatott. Az angyal ezt megakadályozta volna. Próbált néha egy-egy gyűlölködő sugallatot megindítani a férfi elméje felé, de bármilyen rafináltan is illesztette ezeket a férfi lágyan áramló gondolataihoz, azok mégsem voltak képesek megkapaszkodni a férfi elméjében. A férfi ilyenkor csak megrázta a fejét és szomorúan gondolt arra, hogy hogyan bukkanhatnak fel benne ilyen hitvány és aljas gondolatok. Általában önmagát, a saját tökéletlenségét okolta ezekért, és mindig fohászodott ilyenkor az Úrhoz, hogy bocsássa meg ezeket neki és űzze el tőle messzire.

Az angyal szájalommal, de szikrázó tekintettel nézte ezeket a próbálkozásokat, azonban nem tett semmit, hogy megakadályozza őket. A férfinak joga volt eldönteni léte minden egyes pillanatában, hogy mire figyel, mit enged magához. Örömmel töltötte el, hogy a férfi egyre tisztább, és egyre elutasítóbb ezekkel a hitvány támadásokkal szemben, de tudta, hogy a játszma még nem ért véget.

A férfi már egy ideje neki, az Úr szolgájának adta meg felhatalmazást, hogy megvédhesse őt, és ezt az angyal minden képességét latba vetve meg is tette. Örömmel töltötte el, hogy ezt a férfit szolgálhatja, mert ez a férfi az Urat akarta szolgálni, ahogyan ő maga is ezt tette talán az örökkévalóság óta. Nem tudta, mióta szolgálja az Urat, de nem is gondolkodott ezen. Az idő értelmetlen fogalom volt számára. Ahogyan a tér is. Az örökkévalóságban értelmetlen fogalom az idő, a végtelenségben pedig értelmetlen fogalom a tér. Ezek a lények itt ezt képtelenek megérteni, de a valóságban, az örökkévalóságban nincs sem idő sem anyag. Azok, amiket e két fogalom fed, az örökkévalóság lelassítása, frekvencia-csökkentés által jönnek létre. Istenben minden egyidejűleg

jelen van, ez a Végtelen Örökkévaló jellemzője. Ebből következik, hogy ezeknek a lényeknek az ideje legyen bármennyire is felgyorsítva, csak tompa lassítása lehet a valóságnak. A fénysebesség csigatempó Isten gondolataihoz képest. Ezek itt egy nagyon durván lelassított felvételben léteznek. Ebből fakad az anyag léte, maga az anyagi valóság is. Ahogyan a víz lassítása a jég. Ha a víz rezgését lassítod, az sűrű anyaggá válik. Minél lassabban rezeg valami, annál halottabb, mint a kő. Az angyal nagyon fel tudott gyorsulni ha akart. Gyorsabb tudott lenni annál, mint amit ezek itt valaha felfoghatnak, ezért igen hatékony tudott lenni ebben a lassú jelenben. Ő azonban most ezekkel a futó gondolatokkal nem törődött. Arra összpontosította minden figyelmét, amely az ő dolga volt. A férfit óvta.

YC erőt gyűjtött, és egy halk nyögéssel kifejtette elgyötört testét a kőpamlag spártai öleléséből. Feltérdelt és jobbjával hátranyúlva megmasszírozta derekát. Szája szegletében megjelent egy kis mosoly, miközben arra gondolt, hogy hús, de talán még tíz évvel ezelőtt is, ezt meg sem érezte volna. Ez valóban így is volt, de nagyon nem ment volna vissza az időben, még akkor sem, ha ezt megtehetette volna sőt, még akkor sem, ha ezzel a tudatosságával mehetett volna vissza. Egy perccel sem akart fiatalabb lenni. Még mit nem. Ami a korábbi tudatosságát illeti, ma már nem volna képes abban a szellemi sötétségben létezni egyetlen pillanatig sem – gondolta. Egyfajta szánakozással vegyes csodálattal figyelte mindig a körülötte kavargó lelkeket, hogy miként képesek ebben a pokoli magányban létezni, élni az életüket, amelyet annak vélnek. Pedig az legtöbbször esetében – még ha egyáltalán nem érezték annak, akkor is – csak egy magányos vergődés volt egy olyan világban, amely minden ízében e lelkek elve-

szejtésére törekedett. Szeretettel és együttérzéssel figyelte az embereket, ahogyan vergődnek abban a csapdában, amelybe maguk kényszerítik önmagukat. Először tett néhány kísérletet arra, hogy felnyissa a szemüket, hogy elmondja nekik azt, amire ő ráébredt, de hamar meg kellett tapasztalnia e törekvésének hiábavalóságát. Rájött, hogy azt, ami a legnagyobb érték ebben a világban, azt, amely az evilági, és meggyőződése szerint az egyetlen lét egyetlen értelmes célja, azt csak Isten képes megértetni az emberi lényel. Ember erre képtelen. Hogyan lenne képes a véges megérteni a végtelent? Hogyan lenne képes a véges elmagyarázni a végtelent? Ez lehetetlen. Erre csak a Végtelen, azaz Isten képes. Hogy megértesse teremtményével a végessel azt, ami Belőle e véges és erős korlátokkal bíró teremtmény számára megérthető. Ahogyan felidézte magában a saját élete meghatározó mozzanatait rá kellett ébredjen, be kellett lássa, hogy ez vele is így volt. És, talán most sincs másképpen. De neki legalább annyi előnye volt a legtöbb vaksin botorkáló testvérel szemben, hogy ő meglátta a fényt az alagút végén. Ő legalább már meglátta az irányt, amelyet követve eljuthat innen, ki ebből a zavaros sötétségből, ki a fényre. Időnként meg-meg állt, és egy-egy testvért karonfogva lelkesen próbálta megmutatni a fényt, amelyet ő már határozottan látott. De a testvérek még a napszemüvegeiket sem voltak hajlandóak levenni. Döbbenettel gondolt arra, hogy ezeket a testvéreket zavarja a fény(!). Hihetetlen. Hunyorognak a fényben. Tudta, egy fénylényt csak abban az esetben zavarhat a fény, ha még túl sok benne a sötétség, amely a fénytől menekülni akar. Lesötétíti hát magát napszemüveggel. Vicces dolog volt ez, *ajánlani nem merné senkinek*, hiszen neki sem ajánlotta senki, de ő egy időben rendszeresen, napjában többször is hosszan nézett a napba. Nem hajnalban vagy naplementekor, hanem ak-

kor, amikor az ereje teljében volt. Egyszerűen rájött, hogy ez jó neki. Mindig érezte, mikor elég, mikor hagyja abba. Nem, hogy megvakult volna, ellenkezőleg. Javult a látása. A napszemüveget már hosszú ideje nem bírta elviselni magán. Nem lehetett olyan erős a napfény, hogy őt zavarja. És itt van ez a süketség is. Látott egy csomó embert, különösen fiatalokat, hogy rajtuk a kötelező napszemüveg, a füleikbe pedig valami drótokon fityegő dugók voltak bedugva, amelyekből torz kakofóniaként dübörgött folyamatosan megkínzott agyukba a káosz. Mintha a vakság és a süketség szimbólumai lennének. Mintha ennek a szomorú állapotnak akarnának mementót állítani. Mit lehet ezekkel kezdeni – tette fel magának a kérdést újra és újra szomorúan. De azért titokban nem tett le szándékáról. Szerette az embereket. Amióta Istent befogadta lényébe, az Isten szeretete átjárta őt, betöltötte lényét és kiáradt belőle. Elmondhatatlanul boldog és hálás volt ezért. Végre teljesnek érezte magát, végre érezte, hogy valójában ki és mi ő, hova tartozik, miért létezik és mi a dolga. Hogy mi valójában a dolga. Mert, amiről az emberek azt hiszik, hogy az a dolguk, az általában egyáltalán nem az. Az a valami csak egy álca, ami arra jó, hogy rabszolgaságban és vakságban, a saját börtönük rabságában tartsa őket. A valódi dolog az, ami az Isten terve minden egyes gyermekével. Mert Isten maga a rend és a tervezettség. Rend a lelke mindennek, azaz Isten a lelke mindennek. Ezt jelenti ez a mondas valójában. Minden egyes létezővel van terve Istennek, senki és semmi nem létezhet csak úgy véletlenül. De, hogy ez a dolog valaha is megnyilvánul-e az adott teremtményben, az a teremtménytől függ. Feltéve, hogy az a teremtmény ember. Mert az ember eldöntheti, el kell döntse azt, hogy elfogadja e azt a dolgot, amelyet a teremtője rendelt számára. Ha elfogadja, boldog lesz, boldogul, ha nem, elpusztul. Az Is-

ten minden egyes teremtményének ad valamilyen tehetséget. Mégis, érdekes módon igen kevesen vannak azok, akik e tehetséget felhasználva és kamatoztatva élik az életüket. Ezért vagy azért nem, de nem teszik. Különféle indokokat gyártanak maguknak azért, hogy megmagyarázzák önmaguknak, miért nem. De ezek legalább rájönnek, hogy van egyáltalán valamiféle tehetségük. Talán időnként, legalább a saját vagy a környezetük szórakoztatására teszik is azt, amiben jók, amihez igazán értenek, de maximum ennyi. Az úton, amelyet Isten ajánlott nekik, elindulni és járni nem akarnak, nem mernek. A legtöbben azonban el sem jutnak addig, hogy megeléjék magukban ezt a tehetséget. Értéktelennek, magányosnak, elveszettnek érzik magukat és mindenből kiábrándulva, megkeseredetten vergődnek végig életükön, elfecsérelve az időt, amely itt oly kevés és ezért oly nagy kincs. Érdekes – gondolta a férfi –, hogy azok, akik a természeti teremtésben hisznek, azok a természetes kiválasztódás elvét simán, mindenféle zokszó, reklamáció nélkül elfogadják. Az erősebb kutya szaporodik ugye -mondják-, meg ilyesmi, a gyenge elhull, az erős eszik először és így tovább. De ha szóba kerül Isten, akkor ez azonnal igazságtalan lesz. Reklamálnak, hogy az Isten ezt meg azt miért hagyja? Hogy teheti meg, hogy hagyja létezni a gonoszt? Hogy teheti meg, hogy hagyja elpusztulni a gyengét? Hogy teheti meg, hogy hagyja győzni a gonoszt? Hogy lehet ez a sok szörnyűség és gonoszság a világban? Számptalan kérdést szegeznek Istennek, amelyeket azonnal meg is válaszolva önmaguknak arról győződnek meg, hogy Isten nem is létezik, vagy ha létezik is, akkor sem egy igazságos és bölcs Isten, hanem egy részrehajló és pártoskodó hatalom, amelytől semmi jót sem remélhetnek. Ezeket az érzéseket és gondolatokat támasztja alá e világ színtere is, amely hű díszlete a darabnak, amelyet a ren-

dező itt színre vitt. A darab az ember tragédiája. Mindazonáltal – mivel Isten igazságos – nem lenne muszáj bedölni a színház varázsának. Fel lehetne lebbenteni a függönyt, be lehetne lesni a színpalok mögé, le lehetne törölni a színészekről a vastag sminket, ki lehetne hámozni őket a maskarájukból. Ha az ember ezt akarná tenni. De ehhez szükséges az akarat. Ott van a megoldás minden egyes ember számára. Isten felkínálja azt minden egyes gyermekének. Aki ha kéri, feltétlenül meg is kapja. De muszáj kérni. Isten azt mondta: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szótát és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem.” Figyelni kell tehát, fülelni a szóra, megnyitni az ajtót és behívni Istent. Ez a kulcsa mindennek. Ha nem tesz az ember semmit, nem fog történni vele semmi. Azaz semmi jó. De valamiért a legtöbb testvér nem akar figyelni, fülelni, ajtót nyitni. Ez a helyzet.

Emlékezett arra, amikor még ő is zárva tartotta az ajtót. Attól félt, hogy bejön rajta valaki. Valaki, aki gonosz. Mert a világban azt tanulta, hogy odakint van az ellenség, és idebent egyedül van ő. Nem merte kinyitni az ajtót. De amikor megérezte, hogy odabent lassan elfogy a levegő ha nem szellőztet, amikor megérezte, hogy a sötét áporodottság lassan megfojtja őt ha nem engedi be a fényt, lassan belátta, hogy nyitni kell. Ha nem nyit, meghal. Világossá vált számára az, hogy nincs kockázat. Csak nyerhet. Ha valami olyan van az ajtó előtt odakint, amely elpusztítja őt, azzal is csak odajut, ahova a zárt ajtó mögött is jutni fog, csak hosszú és szenvedéssel töltött „élet” után. De mi van, ha az ajtó mögött fény, és friss, üde levegő van? Mi van, ha ez az igazság és nem az, amit eddig hitt mert a színház ezt adta elő neki? Kipróbálta hát és miután beszívta az utolsó korty

búzhódt levegőt egy hirtelen mozdulattal feltépte az ajtót. Amelyen át valóban Isten lépett be hozzá. Ám nem vakította meg őt a fény, nem mérgezte meg a beáradó tömény oxigén. Csak szépen finoman kezdett megérkezni hozzá Isten, nehogy megvakítsa és megfojtsa őt. Nehogy úgy járjon, mint a hangya, amikor a csibész kölyök ráfókuszálja nagyítójával a napfényt. Ahogyan a kiszáradt embernek halálos sokk a hirtelen sok víz, neki is az lett volna Isten valódi ragyogása. Ahogyan a sötétség és a bűz kiáradt a bezárt ajtó mögül úgy érkezett meg a helyére a fény és az üde levegő. Egyre több és több. Egyre nagyobb hatást gyakorolva rá és egyre több pozitív változást kimunkálva lényében. Az élet értelmet nyert. Emellett minden sokkal jobb lett. Helyükre kerültek a dolgok és a férfi megnyugodva és boldogan adta át magát a fénynek. Hiszen fénylény volt ő maga is. Aki eddig sötét kis cellájában vergődött egyetlen szál magányos gyertya fényében. De a gyertya csonkig égett, az apró kis lángocska már csak pislákol az oxigén hiányától, mire végre meghozta a szükséges döntést. Ezzel megmenekült. De ezt csak úgy tudhatta meg, hogy megtette, amit tett. Ezt senki sem magyarázhatta volna meg neki azelőtt, mert szavakkal, emberi kommunikációval leírhatatlan, átadhatatlan az, amelyben részesült döntése által. Újjászületett. Ez történt. Ez hát a fel-támadás – gondolta megdöbbenve. Micsoda félreértésben élnek az emberek e tekintetben is. Egy új ember új élete kezdődött el abban a pillanatban. Visszagondolva rabsága idejére, kereste ő már régebben is a fényt. Be akarta engedni a friss levegőt. De nem a megfelelő módon. Lyukakat furkált a cella falán. Be is jutott némi fény, be is szivárgott némi levegő, de ezek a lyukak időről időre eltömődtek. Utána kipróbált egyéni módszereket. A körmeivel vakarta a falat, a fogaival rágta a földet, hátha az lesz a megfelelő módszer. De

csak fájdalmas tapasztalatokat szerzett. Először úgy tűnt, működni fognak ezek a dolgok, de azután rá kellett ébrednie, hogy minden fáradtsága hiábavaló volt. Hogy rossz úton járt. Azután később, amikor már meghozta a szükséges döntést, megtette azt, ami elengedhetetlenül fontos volt túlélése érdekében, eljutott hozzá az Isten intelme is: „Bizony, bizony mondom néktek: aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnán hág be, tolvaj az és rabló....Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik.” Az ajtón bemenni annyit tesz, mint megnyitni azt Istennek és behívni Őt az ember életébe. Aki nem így tesz, bajban lesz. Azért, mert nincs más lehetőség. Sokat gondolkodott azon, hogy vajon nem ez az átverés-e a dologban? De végül mindig eljutott oda, hogy vissza kellett kérdezzen: mi lehetne ebben az átverés? Hiszen semmit nem kell adnia. Csak kap. Mindent. Amiről álmodni sem mert volna soha. Rájött, hogy ha ezt szavakkal kellene megfogalmaznia egyszerűen képtelen lenne arra. Lehetetlen küldetés. A szavak új értelmet nyertek számára. Rájött, hogy a saját nyelvének szavai is több rétegű értelmet rejtenek. A felszín alatt húzódik egy (és még vajon ki tudja mennyi) mélyebb értelem is, amely megértéséhez, és felfogásához egyedül csak Isten adhatja meg a kulcsot. Csak Isten képes ezt a tudást és megértést beleplántálni teremtményébe. Ez semmilyen iskolában, vagy tanfolyamon el nem sajátítható tudás. Így embertől embernek átadhatatlan. Az a mondat, hogy „jót tenni jó, rosszat tenni rossz” például egy sima közhelynek tűnt volna eddig számára. Értette a szavakat, felfogta azok jelentését, tökéletesen értelmezhetőnek vélte volna régi életében is. De most **érezte** e mondat jelentését. Fizikailag érezte, hogy mit beszél, amikor ezt mondja. Ez nem magyarázható. Volt egy kicsi lánya. Minden alka-

lommal, amikor megölelte a kislányt, csak és kizárólag erre a cselekvésre koncentrált. Nem gondolt, nem figyelt közben soha semmi másra, csak arra az ölelésre és a kislányra. Tökéletesen kiélvezte annak minden pillanatát. Beszívta a hajának, a bőrének az illatát, érezte a kicsi lány minden hozzáérő porcikáját, és érezte, ahogyan a szívük, a két szerv *összeér*. Szó szerint, fizikailag érezte. A kislány is érzett valamit, mert amikor leguggolt, vagy letérdelt elé és mosolyogva odahívta magához, a kicsi sokszor, csalafinta kis mosollyal az arcán megjegyezte: „Api, tudom mit akarsz”, és jött. A két szív pedig újra és újra összeért. Csodálatos érzés volt minden alkalommal. Hogyan mondja el ezt valakinek? Olyannak, aki ilyet még soha sem érzett? Sehogy. Lehetetlen, mint egy siketnek elmagyarázni Mozartot.

Leírhatatlan és megrendítő tapasztalások voltak ezek a férfi számára. Az érzelem maga önmagában is egy olyan fogalom, amelyről az emberek azt hiszik értik. Pedig dehogy. Érzés és érzés között dimenziók vannak. Talán a szeretet és a szerelem összehasonlítása az, amely példán keresztül egy természeti ember legalább megsejtheti a két állapot közötti különbséget. Ez volt egyébként a két létállapot közötti különbség leírásának általa legjobbnak vélt meghatározása. Természeti és szellemi ember. A természeti ember az, aki volt. Aki az anyaghoz, az anyagi világhoz kötődő lény. Aki az anyagi világban keresi a boldogulását és az életének vélt folyamat értelmét, lényegét. A szellemi ember pedig az, akivé vált, vagy akivé válásának a folyamata éppen zajlik benne. Ezt a változást megmagyarázni lehetetlen. Ember által pedig előidézhetetlen. Erre csak az Úr, Isten képes. A szellemi ember idomul a valódi léthez, egyre jobban felfogja és megéri a dolgok valódi lényegét, legyen szó bármiről. Áthatja és

megtisztítja őt az a szeretet, amely Isten lényege és amelynek újjászületése, és belső megváltozása által egyre inkább maga is részévé válik.

YC komótosan ballagott az erdei ösvényen. Az angyal kissé mögötte haladt és Isten gondolatait továbbította a férfi lényre felé. Figyelte, ahogyan a férfi gondolatai szelíd patakként áramlottak tovább elméjéből, harmonikus pasztell fényfolyamokká rendezve a megszürt és feldolgozott információ-áradatot, amelyet az képes volt felfogni és rendszerbe illeszteni. Az angyalt néha elképesztette, hogy olyan kevés információból, amelyet a férfi agya érzékelni, és különösen felfogni volt képes, hogyan lehetséges ilyen fokú megértés. A két dolog messze nem állt arányosságban egymással. De – vonta meg a vállát gondolatban – ez is az Úr számos csodáinak egyike. Ezzel le is zárta magában a kérdést. Tudta azonban, hogy e lények megértése nem elsősorban értelmi alapú. Sőt, pontosan látta, hiszen minden pillanatban tapasztalta, hogy szinte egyáltalán nem az. Ezek a lények – az emberek, ahogyan nevezik magukat – sokkal inkább érzelmi, mint értelmi lények voltak. Hasonlatosan az angyalokhoz. Képesek voltak hihetetlenül mély empátiára, így az emocionális telepátiára is. Ezt folyamatosan alkalmazták is, bár a legtöbbjük ennek nem volt tudatában. De a lényük ettől még így működött. Még azon egyedeik is, akik híresen racionális gondolkodásúnak vélték magukat. Hah – gondolta – minek vannak ezek tudatában? Milliárd és milliárd atom, sejt, funkció működik bennük, és semmiről a leghaloványabb fogalmuk sincs. Olyan elképesztően finom és bonyolult a lényük, hogy az már önmagában felfoghatatlan isteni csoda, erre jön egy ilyen lény, és simán ledurrantja a másikat egy ólomdarabbal. Felfoghatatlan és értelmezhetetlen

lények voltak ezek az angyal számára, de tudta, hogy Isten valamiért nagyon odavan ezekért a fajankókért, és neki pedig az a dolga, hogy minden képességével szolgálja Istent. Ha kell, akkor ezeknek a fajankóknak a szolgálatán keresztül. Na, nem mintha ennek a példánynak, ennek az YC-nek a szolgálata terhes lenne számára, sőt! Mostanság, ahogyan a dolgok állnak kifejezetten szereti ezt a lényt. De voltak nehezebb idők is, – ahogy ezek mondanák –, amikor nehezebb volt szeretni őt, de azok az idők már elmúltak. Itt vannak persze azok a történések is velük, itt és most is, látja ő, hogyne látná, de ez az egyed most más irányt vett. Azok a dolgok, amelyek meghatározták egykori lényét, most a perifériájára szorultak és egy új lényeg bontakozott ki benne. Isten csodálatos! Ő tudta ezt, előre tudta. Tudta, hogy így lesz ezzel az egyeddel. Pedig neki komoly kétségei voltak. Igen, akkor még neki kellett hátrálnia és ez a sötét féreg volt -pillantott az acsarkodó démonra –, aki a férfi gyepplőjét rángatta. Rossz volt nézni mit művelt vele, de nem avatkozhatott közbe. Imádkozott a férfiert, kérte az Urat, hogy közbeavatkozhasson, de nem volt elég ereje ehhez. Az Úr azt mondta neki, hogy tegye meg, meg is próbálta de az történt, hogy ez a sötét mocsadék elsöpörtre őt. Nem volt hatalma felette a férfi közelében. És a férfi mindig a gonoszra hallgatott. Azt tette, amit a féreg diktált. Az pedig nagyon élvezte ezt. Minél engedelmesebb szolgálta a férfi, annál jobban gyötörte őt a féreg. Az a mocskos démon. De most a helyén van. Bár ő innen is elhajtaná, vissza egyenest a pokolba, de az Úr eltűri ezt. Néha ő sem értette az Úr indítékait és szándékait, de soha egy pillanatig sem vonta kétségbe azok helyességét.

Ő aztán valóban tudta, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek. Fura, hogy ezek a lények néha mennyire okosakat mondanak úgy, hogy valójában egyetlen szót sem értenek a saját

mondásaikból. Na, mindegy. Az a fontos, hogy ez az egyed rátért immár a helyes útra, és elindult végre vízért a kútra.

YC megbotlott egy gyökérben és ettől kizökkent gondolataiból. Miután visszanyerte egyensúlyát, nyújtózott egyet és arra gondolt, milyen csodálatos is az élete. Arra gondolt, hogy ő most itt állhat ebben a csodálatos, madárdalozó kis erdőben, sétálhat erdőn-mezőn, élvezheti a napsütést, bármikor leheveredhet a közeli kis patak partján és élvezheti ezt a tömény csodát, amely egy olyan felfoghatatlan csoda önmagában is, amelyre szavak nincsenek. És ha belegondol, hogy ez a számára a világot jelentő környék csak egy mikroszkopikus kis része a bolygójának, az pedig e galaxisnak és így tovább, szinte megszédült a hatalmas távlatoktól, amelyet véges lényeg egyszerűen képtelen volt felfogni. Mi ő Istenhez képest? És Isten mégis törődik vele. Csoda hát, hogy mindennél és mindenkinél jobban szereti Őt? Hogy nincs más vágya, mint hogy örömet és elégedettséget szerezzen neki? Hogy inaszakadtából szolgálja Őt? Néha nem értette, hogy ezt mások, hogy nem értik. Szegények – gondolta ilyenkor. Csak sínylődnek magányosan, állandó félelemben mindentől, állandó harcban önmagukkal és a világgal. Nyomorultak. Valójában ezt jelenti ez a szó. Ez a legmélyebb nyomor, ami az embert érheti. Ebben a világban persze minden mást jelent, mint amit jelentésként ráaggattak arra az adott szóra. Minden meg van hamisítva, ki van forgatva, el van fordítva, torzítva. Olyan tökéletes csapda ez, hogy nem csoda a benne élő emberek állapota. Hiszen ő is milyen nyomorult volt. És mennyire meg volt elégedve azzal az állapottal sokáig. Tragikus. Hálás volt Istennek, hogy kiemelte őt abból az állapotából. Tudta, hogy ez nem az ő érdeme. Tudta, hogy minden jó ami történt vele, csak és kizárólag Istennek kö-

szönhető. Persze, történtek vele is rossz dolgok, de ezeket valahogy sosem róta fel Istennek. Na nem azért, mert ő olyan felvilágosult vagy megvilágosult volt, szó sincs erről. Inkább csak azért, mert eszébe sem jutott Isten. Maximum akkor, amikor káromolta. Mert abban aztán jó volt. Úgy szórta a káromkodást, hogy egy székely kocsis is elpirult volna tőle. Az ment neki. Más se nagyon.

Az angyal hátrafordult és látta, hogy a démon vigyorog. Amikor észrevette az angyal pillantását, vigyora még szélesebb lett, és kacsintott egyet az angyal felé jelezve, hogy a játszma még az ő részéről sem ért véget. Az angyal csak megcsóválta a fejét és visszafordult a tovább sétáló férfi felé, hogy kövesse a gondolatait.

YC most arra gondolt, milyen érzés volt az, amikor először találkozott Istennel. Bár tökéletesen vad és nyers volt akkoriban suhanc kamaszként, mégis, az az érzés örökre az elevenébe égett. Talán akkor jelent meg az első hajszálrepedés cellájának falán, akkor cseppent bele az első kis olajcsepp a rozsdás zárba, amely börtöne ajtaját bereteszelte.

Sötét, téli késő este volt. Egy külvárosi buszmegállóban állt egy hóvihar kellős közepén. Kabátját felhúzta egészen az orráig, sapkáját pedig egészen le a szemébe, mégis borzongott a csontig hatoló hidegben. Hullafáradt volt. Barátnőjétől igyekezett haza a város egyik végéből a másikba, és már előre rosszul volt a gondolattól, hogy hajnalban kelnie kell. Ha egyáltalán hazaér. Azt sem tudta jár e még busz vagy sem, olyan egyedül érezte magát a világban, mint még soha azelőtt. Hirtelen minden összeomlott benne. Olyan mélypontra jutott, amilyenhez hasonlót még soha, élete addig legrosszabbnak vélt pillanataiban sem élt át. Csak nézte

dideregve az orkánszerű szélben vízszintesen kavargó hófergeteg, amelyet földöntúli fénybe áztatott az utcai lámpák sötétséggel birokra kelő borostyánsárga fénye. Elveszítette idő és térérzékelését, fogalma sem volt, hogy mióta áll már ott, a semmi közepén, de úgy érezte, hogy egy örökkévalóság óta. Ebben a pillanatban elemi erővel szakadt ki belőle a könnyörgés. Az első ima. Istenhez szólt, fohászodott ahhoz az egyetlen lényhez, aki ekkor is mellette volt. Ahhoz az egyetlen lényhez, akire ekkor is számíthatott.

Az ember általában csak ilyenkor veszi észre Istent. Csak ilyenkor fordul felé. Vele sem volt ez másképpen. Magában leborult Isten színe előtt és könnyörögve kérte, hogy segítsen rajta. Tegyen érte valamit és küldjön egy buszt, mert nem bírja tovább. Szó szerint úgy érezte, hogy itt fog eldőlni, és kész. Nyűszített benne a lénye és teljesen kitérve tudatát üvöltött kegyelemért Istenhez. Ő pedig meghallgatta a gyermek fohását. A fiú – mert akkor még csak ez volt – kinyitotta a szemeit és belebámult a hóviharba. Ahol feltűnt négy fénypont. Tisztán látja ma is azt a négy fénypontot. Felül két kicsi és lejjebb két nagyobb. Egy busz közeledett. A fiúban olyan megrendült hála ömlött el, mint még soha. Egy pillanatilag tökéletesen magába fogadta Istent. Sírni lett volna kedve a hálától.

A busz megállt mellette és kinyílt az egyik ajtó. A fiú felszállt. A késői járat tök üres volt. Enyhén gázolajszagú meleg és tökéletes nyugalom fogadta őt. Lerogyott az első ülésbe és talán még el sem indult a busz, ő már aludt. Ez volt hát az első igazi találkozása az Úrral, de még sokáig kellett várni, mire végre hajlandó volt kinyitni azt az ajtót. Gondolatai most visszakanyarodtak ahhoz a témához, ami Isten és a világban történő rossz dolgok kapcsolatát vizsgálja. Az angyal elégedetten bólintott.

Az alapgondolatot ő sugallta, kíváncsi volt, a férfi mit hoz ki belőle.

YC egy pillanatra megtorpant. Kezeit csípőre téve felnézett a kék égre és végül a fejét megvakarva továbbindult. Kissé csodálkozott, hogy ez a makacs gondolat miért nem hagyja nyugodni őt. Miért kellene megmagyaráznia magának, hogy Isten miért hagyja megtörténni azt, ami rossz ebben a világban? Csodálkozott, mert úgy gondolta, hogy tudja a választ. Bár azt elismerte magában, hogy minden egyes gondolattal erősödik benne a megértés, és minden egyes „magával” megvívott gondolatcsörtével újabb és újabb megértésekre tesz szert. Belement hát a dologba.

Lássuk csak – gondolta. Többféle helyzet lehetséges. Ezek ugyebár minden esetben tragédiák. Abban térnek el leginkább egymástól, hogy egyes emberekkel (gyerekekkel), családokkal, kisebb vagy nagyobb csoportokkal, vagy akár népekkel, nemzetekkel, fajokkal történnek-e meg. Vegyük először a személyes tragédiákat. Hogyan hagyhatja Isten, hogy például egy kisgyermek rákban veszítse el életét? Hogyan hagyhatja, hogy elárvuljon, hogy utcára kerüljön? Hogy éhezzen, naponta verést, kínzást kapjon, rabszolgaként használják a legmocskosabb célokra is. Hogyan tehet ilyet egy jóságos Isten? Igen. Érthető, hogy az emberek erre nem tudnak választ adni. Sokszor még azok sem, akik hirdetik az Isten szeretetét és jóságát. Ezt szinte lehetetlen megmagyarázni. De csak szinte. Addig lehetetlen, ameddig az ember nem hajlandó egy szélesebb perspektívából szemlélni az őt körülvevő valóságot. Addig lehetetlen, ameddig úgy gondolja, hogy ennyi a világ és ennyi az élet, amennyit véges érzékeivel képes felfogni és megérteni. Ha azonban elfogadjuk azt, hogy ez a világ esik a

legtávolabb attól, ami a valóság, akkor képesek leszünk egy teljesen új és más szempontok szerinti megvilágításba helyezni ugyanazokat az eseményeket, amelyeket eddig egyértelmű tragédiaként és igazságtalanságként éltünk meg. Nézzünk egy egyszerű és konkrét példát. Egy ártatlan kisgyermeket elüt egy részeg sofőr, a gyerek meghal. Tragédia. Kinek ártott ő? Szenvednek a szülők, és valóban, borzalmas veszteség ez, nagyon nehezen feldolgozható. Az embernek ha volt is hite, az megrendül. A szíve bosszúért kiált. Mindenki retteg attól, hogy a hite így legyen próbára téve, de az igazi hit az, amely a nehéz időkben is hit marad. Hiszen egy könnyű és gondtalan életben nem nehéz hívőként élni. Ha pedig nincs hite az ilyen tragédiát átélő embernek, hát ettől nem is nagyon lesz. Bár, előfordulhat ellenkező példa is. A tragédiákat átélő emberekkel sem véletlenül történik az ami. Tehát, hogyan hagyhatta ezt az Isten? Ha az ilyen esetet átélő ember egyszer csak megbizonyosodna arról, hogy a gyermeke a baleset kapcsán nem, hogy nem halt meg, hanem egy sokkal jobb és kellemesebb helyre került, ahol csupa jó, béke, szeretet és biztonság veszi őt körül. Ahol nincs semmi rossz, nélkülözés, fájdalom, harag, gyűlölet, kétség, stb. Ahonnan a gyermek ha megtehetné, és visszatérhetne elveszített szüleihez, akkor sem jutna eszébe se visszatérni. Tehát ha bizonyosan tudnák, hogy egy ilyen helyre került, vajon akkor is gonoszságnak és igazságtalanságnak éreznék az esetet? Ha igen, akkor az kizárólag a saját önzésük és az ebből fakadó veszteségérzetük eredménye lehet csak. Erről pedig nem Isten tehet. Hiszen a gyermek nem az ő tulajdonuk, bármennyire is annak érezték őt egykor. Ha valaki igazán hisz Istenben, és mégis megtörténik vele, illetve gyermekével egy ilyen tragédia, az olyan vigaszra lel Isten által, amelyet egy hit nélkül élő ember nem remélhet. Nem azért, mert Isten jobban

szereti a hívó embert, nem. Azért, mert a hívó ember magához engedi Isten vigaszát. Megnyitja magát az Úrnak, nem zárkózik düh és gyűlöletpáncél mögé, és ezáltal az Úr meg tudja mutatni neki, sőt, akár egy álom során össze is vezetheti a két lelket, hogy beszélhessenek egymással. A biológiai szülő így megnyugodhat és vigaszra lel, mert megérti, hogy a gyermek él, ráadásul egy sokkal szebb és jobb világban. Így sokkal könnyebb lesz elviselni a veszteséget, amelyet érez. De ezt a támaszt, csak a hívó lélek kaphatja meg Istentől. Az jó kérdés, hogy miért kapnak hát oly kevesen ilyen mértékű segítséget Istentől? Azért, mert ennyien hisznek valójában Őbenne. Van itt azonban még egy érdekes tényállás is, amely kifejezetten a hit nélkül élőknek lehet mélyen elgondolkodtató. Konkrétan az, hogy ha tegyük fel egy ilyen tragikus eset bekövetkezik, az ember pedig a haját tépi, őrjöng, megőrül a fájdalomtól, elátkoz mindent és mindenkit, attól vajon kevésbé fog szenvedni? Jobb lesz neki? Tegyük fel, hogy Isten nem létezik! Nyilvánvaló baromság, de csak úgy elmélet szintjén tegyük fel! Ez esetben az igazság az, hogy a természet az isten, az embernek egy élete van, véletlenszerűen születik oda, ahova, azt tesz életében, amit akar, mindegy, mert egyszer él azután annyi, volt-nincs, szóval mondjuk egy ilyen anarchia uralkodik az univerzumban. Ennek ellenére vannak Istenben hívó szelíd lelkek, akik ez esetben ugye tévednek. Mégis hiszik azt, hogy gyermekük Isten mellett van, egy szebb és jobb világban, és mivel így hiszik, függetlenül attól, hogy a tárgyalt esetben ők azok, akik tévednek, mégis sokkal jobban képesek átvészelni ezt a sokkot, kevesebb szenvedéssel, több bizalommal és megnyugvással. Akkor kiknek a jobb, vagy kevésbé rosszabb? Még abban az esetben is egyértelműen a hívőknek, ha tévednek. Ráadásul nem is tévednek.

Az angyal bólintott, és hozzátette. Akinek van hite, az tud. Akinek van hite, az tudja azt, amit elmondta. Akinek van hite, az hálát ad az Úrnak annyiért, amennyi jutott neki azzal a gyermekkel. Nem marcangolja bűntudat, mert ameddig a gyermek mellette volt, törődött vele. Szerette és figyelt rá minden együtt töltött pillanatban. Nem tesz sem magának sem Istennek szemrehányást. Nem boldog, de lelke nyugodt és nem háborog. Ilyen az, akinek van hite.

YC egy pillanatra megakadt gondolatmenetében. Mintha valaki hozzászólt volna gondolatban a témához. Figyelt még egy kicsit hátha érez még valamit, de mivel nem történt meg a dolog, hát ismét visszatért a részeg sofőr és a vétlen gyermek esetéhez. Tehát ráadásul az eset kapcsán a részeg sofőr (aki egyébként már igen sok bajt okozott, veri a családját, lop, csal, hazudik) bekerül hosszú évekre a neki megfelelő helyre. Ahol mondjuk szembesül addigi életével és ennek eredményeképp megtér. Ha valaki pedig jobb lesz, akkor az teljesen mindegy, hogyan következik be, csakis pozitív történés lehet. Minden jó, ha jó a vége. Innen, vakon hunyorgva ez nagyon durvának tűnik, de Isten számára egyáltalán nem az. Csak nekünk, fizikai embereknek. Mert nem látjuk át a teljes képet. A történetek egyébként kisebb-nagyobb mértékben mindenkire hatással lesznek, aki bármilyen módon kapcsolatba került velük. Ez egy gyenge példa az Isteni gondviselésre, amelyből az anyagi ember semmit sem érzékel. Ő kizárólag a saját szubjektív szempontjai alapján hoz verdiktet Istenről és a történetekről, és általában abban a pillanatban, ahogy szembesül azzal. Nem várja ki, hogy mi lesz a vége, a dolgok milyen módon alakulnak, hanem kapásból ítél, így szükségszerűen rosszul. YC tudta, hogy jobb ezt nyilvánosan nem előadni, különösen egy olyan

embernek, akivel ehhez hasonló tragédia történt, de magában büntetlenül elmélkedhetett ezekről a dolgokról. Mindenesetre, ha ő látja jól, akkor a fenti eset minden, csak nem igazságtalan és gonosz. Persze, próbálná csak ezt megmagyarázni egy hit nélkül élő embernek, főleg ha az ő gyermeke esett áldozatául a balesetnek. Valószínűleg nem tenné ki az ablakba, amit kapna...

Nehezebb eset az, amikor egy kisgyermek súlyos betegséggel küzd, és hosszú szenvedés után, esetleg küzdelmes műtétek sorozata után távozik ebből a világból. Miért nem halhat meg gyorsan és szenvedés nélkül, ha már meg kell halnia? Ez aztán már tényleg szükségtelen kegyetlenkedés. Ha elfogadjuk az isteni gondviselést és tervezettséget, akkor pedig nyilván nem az. Ráadásul az emberek valamilyen furcsa okból kifolyólag az általuk rossznak megélt esetekért is minden esetben Istent hibáztatják. Mintha a gonosz nem is létezne. Mégis, hányszor hallotta bárki a gonoszt szidni és hányszor Istent? Minden káromkodásban Istent becsmérlik és szidják. Pedig az elég logikusnak látszik, hogy minden gonoszság forrása kizárólag a gonosz lehet. A jóból nem származhat gonosz. Így ha valami igazán gonosz dolog történik, vajon miért Istennek róják fel? Hallott egyszer egy olyan érvet, hogy azért, mert ő teremtette a magát gonoszt is. Ha pedig ő teremtette, akkor ő is felel érte. Isten azonban nem gonosznak teremtette a gonosszá lett teremtményét. Ennek ellenére felelősséget vállal annak cselekedeteiért is és igyekszik helyre is hozni azokat. Amit pedig Isten igyekszik rendezni, az rendezve is lesz. Van. Volt. Megtörtént. Mindegy, ezt most hagyjuk, talán legközelebb... Szóval Isten nem hagy elvarratlan szálakat, ebben bizonyos volt. Nos, itt van a fenti eset. Egy látszólag értelmetlenül és szükségtelenül szenvedő gyermek, aki szenvedéssel és megpróbáltatásokkal teli rövid

kis élete után távozik e világból. Ám az esetek nagy többségében ezek a gyermekek tanítják a környezetüket. Persze azok a „szerencsétlenek” kivételek ez alól, akik tizenkettedik gyerekeknek születnek egy minden mindegy családba, ahol csak a segélyért csinál gyereket apu és anyu, vagy csak szimp-lán azért, mert éppen úgy sikerült két feles vagy adag között. Ezek esetében más a helyzet. Ők inkább tartoznak, mint tanítanak. De az előbbi csoport esetében a természeti ember felfogóképességét messze meghaladó és bonyolult összefüggések munkálnak az esetek nagy többségének háttérében. Ezek a gyermekek hihetetlenül nagy és mély érzelmeket képesek kiváltani erejükkel, küzdelmükkel vagy akár szenvedésükkel a környezetükben élő felnőttekből. Akikből egyébként lehetséges, hogy már régen kiveszett minden emberi érzelem. Akiknek már régen értelmetlenné vált az együttérzés, a szeretet, a másik segítségének fogalma. Ezekből az emberekből egy ilyen kis tanító képes újra érző lényeket faragni. Nem csak düh, harag, vagy elkeseredettség, de gyakran ezek ellenkezői is felbukkannak újra az emberben egy-egy ilyen eset kapcsán. És sok orvosilag korrektül dokumentált, bár nem szívesen publikált esetben bizony csodás gyógyulások is bekövetkeztek. Amikor már csak Isten segíthetett. És segített is. Ha kérték erre és hittek a segítségében. Miért nem segít mindenkinek? Hiszen a bajban mindenki Őt hívja. Akkor nem átkozzák és mindent megígérnek Neki az emberek. Ám ha nem illik a tervbe egy gyógyulás, akkor nem segít. Nem segíthet, hiszen Ő Maga a rend és a törvény. Az igazság. Nem tagadhatja meg Önmagát, mert az maga lenne a káosz. Milyen dolog lenne az, ha Isten protekciót nyújtana bárkinek is? Isten nem gondolja meg magát, mert tökéletes. Ez nem az Ő műfaja. Mindig azt teszi, ami a lehető legjobb és azt mindig elsőre. Nem hibázik és nem módosít. A gye-

rekek kapcsán még az is igaz, hogy esetükben a szenvedés inkább testi, mint lelki. Na nem, mintha az elhanyagolható lenne, szó sincs róla, de mégis más. Azt könnyebb tompítani. Ők még nem rettegnek annyira az elmúlástól, mint a felnőttek. Nincs bennük akkora halálfélelem, a legtöbb esetben szinte fel sem fogják mi történik velük, körülöttük. Képesek játszani, örülni minden kis apróságnak, így tanítva szüleiket, ismerőseiket, sőt sokszor akár kezelőiket is a valódi emberi értékekre. A gyermekek külön helyet foglalnak el Isten szívében.

A nagyobb csoportokat érintő tragédiák, más kategóriába tartoznak. A harc folyamatosan dúl a jó és a rossz között. Ebbe a mi világunk lakói nem látnak bele. Látják a felszínt és ítélkeznek. Mindenért Istent okolják, ami rossz, és ha jó történik velük, azt természetesnek vagy szerencsének könyvelik el. Eszük ágába sem jut hálát adni Istennek a jóért, ami érte őket. A tömegbalesetek halottai, a járványok, háborúk áldozatai mind e küzdelemben esnek áldozatul, és jutnak ezáltal a nekik megfelelő helyre a létezésben. Ám semmi sem történhet véletlenül, mindennek van oka, és minden történés egy tökéletesen precíz rendezettség irányítása alatt következik be. A káosznak nincs helye Istenben. Maximum az a helyzet, hogy mi itt egy molekulát sem értünk a történésekből. Ez azonban nem Isten hibája. Aki újjászületik, az elfogadja Isten hatalmát és az akaratát. Nem firtatja okait, nem vitatja igazságát, mert tudja, hogy azzal a bölcsességgel, amellyel Isten bír, ő nem lesz képes ítélni soha. Hát nem ítél. Csak elfogad és remél. Fohászkozik, hogy vele és körülötte ne történjenek ilyen jellegű események, de amennyiben mégis történnek, hát tudnia kell, hogy próbára lett téve, meg lett mérve a hitében. A hívó ember lelke képes meg-

nyugvást és vigaszt lelteni Istenben, míg a hit nélkül élő ember ennek híján csak őrzöng, dühöng, átkozódik, mindent és mindenkit okol fájdalmáért és pusztítani vágyik bosszúra éhesen. Ha nem mást, hát önmagát. Bár a gyűlölet, a düh, a harag előbb-utóbb akkor is elpusztítja az ilyen érzelmeket tápláló lényt, ha az egy ideig képes ezen érzelmeit máson kitombolni.

YC sóhajtott egyet, és tudva azt, hogy ezeket az igazságokat soha nem lesz képes megmagyarázni, átadni azoknak, akiknek éppen a leginkább szükségük lenne e megismerésre, inkább magába fojtotta további gondolatait. Az angyal is érezte a férfi szomorúságát és tudta, hogy a mocskos démon megint vigyorog mögöttük. A kis ligetes erdőcske lassan átadta helyét egy nyílt, mezőkkel tagolt sík területnek. A férfi viszszelezett és tekintete elidőzött az erdőből toronyként kimagasló sziklaképződményen, amelyen még nem is oly rég heverészett. A sólymot már nem tudta felfedezni a magasban. Talán ő is megpihent. Mély hála és boldogság öntötte el, amiért itt élhetett ezen a csodálatos vidéken. Az angyal szeretettel figyelte őt. Arra gondolt, hogy ha a férfi tudná, hogy majd hova érkezik meg innen, amikor annak eljön az ideje, vajon akkor mit érezne? Mennyire lenne boldog? Ám tudta, azt a helyet és azt az örömet a férfi itt képtelen lenne átérezni és feldolgozni. Fizikai lény azt képtelen felfogni. Hátrapillantott a démonra. Az most már nem vigyorgott.

A férfi visszafordulva az erdő és a szikla látványától ismét elindult. Ráérős léptekkel ballagott egy csak általa ismert cél felé. Gondolatai ismét megindultak, és miközben élvezettel szívta be orrába a nyári mező fűszeres illatát, eszébe jutott az a nap, amikor megtudta az igazi nevét.

Hajnalban ébredt azon a napon. A saját hangjára. Hangozatosan szólítottatott valakit. YC, YC ébredj! Ezt hajtogatta motyogva. Tudata lassan, erőlködve tért vissza. Tudta, hogy valami fontos dolog történik, de az álom nehezen engedte őt vissza a fizikai létezésbe. A férfi azonban nem engedett. Akarta ezt az információt. YC, YC ébredj! A férfi felpattant az ágyból és a közeli íróasztala fiókját feltépvé tollat ragadott, majd az első keze ügyébe kerülő dologra, amely történetesen egy könyv volt felírta az információt. YC. Vajon mi a fene lehet ez? – kérdezte magától. Meg, hogy „ébredj”. De ki ébredjen és miből? Ki ez az YC? Sok elfoglaltsága volt aznap, hát nem ért rá hosszan gondolkodni a dolgról, de az információ már rögzítve volt. Később, amikor végre alkalma nyílt rá, kutatni kezdett. A neten valami fekete rapper ugrott fel az YC témára. Hát – gondolta –, itt valószínűleg nem erről lehet szó. Próbált a római számok irányába elindulni. Nem jó. Keresett és kutatott sokáig mindenféle szimbólumok között is, hasonlóan sikertelenül. Végül beletörődött a kudarcba azzal a tudattal, hogy ha eljön az ideje és szükséges lesz, úgyis megkapja a kulcsot a megfejtéshez. Az információ megvolt, már csak türelem kellett. Talán egy fél év is eltelt már, amikor rátalált a megoldásra. Egy mágiával kapcsolatos munka akadt a kezébe, amelyben ráakadt egy betűszimbólumokkal foglalkozó részre. A szíve nagyot dobant, azonnal tudta, hogy megtalálta a kulcsot. Mohón kikereste a két betűt. Y: Koncentráció, unio, misztika, megváltás. C: Nyitott kör, lehetőség, munkaterület, vágyakozás. Döbbsen dőlt hátra székében és a felismeréstől megrendülten szembesült életében először azzal a névvel, akinek a leginkább nevezhető volt. YC, hát ez vagyok én? Tudta, érezte, hogy igen. Ez ő. Vagy leginkább ez, ha már kell egy név. Rájött, hogy mindenkinek van egy igazi, vagy igazibb

neve. Titkos neve, amelyet nem tud. Mágikus neve, amely azal kapcsolatos, ami miatt itt van, ezen a világon. A polgári neve már régen nem jelentett számára egyebet, mint egy kódot vagy betű és hangsorozatot, amellyel a testét azonosította a világ, amelyben élt. Tudta, hogy a lényt, aki valójában ő maga, nem ez a név takarja. Egy név, egy test, egy élet. Ez nem ő. Ez csak egy szerep egy darabban. Amelyben éppen most szerepel. De unta már a színházat. Nagyon. Unta már, hogy újra és újra színre kell lépnie, játszania kell. Talán, ha ez a darab nem annyira véres és kegyetlen díszletek között játszódik. Ha a többi szereplő csupa szelíd és kedves, segítőkész és emberi karakter lenne. Akkor jól érezné magát, a világot jelentő deszkákon, akkor szívesen játszana el ő is a szerepét. De így nem ezt érezte. Utána rájött azonban – Isten elmondta neki –, hogy itt és most, ebben a darabban nem az a lényeg, nem az a fontos, hogy ő mit szeretne. Mondhatni, az a kutyát sem érdekli Istenen és rajta kívül. Az a fontos, hogy ő mit tesz bele ebbe a darabba. Nem azért jöttél ide barátocskám – üzenté neki Isten –, hogy nyaralj, és jól érezd magad. Ennél sokkal többről van itt szó. Gondolkodj csak! És YC gondolkodott. Igen sokat. Egyre többet és többet, és amint így tett, az egyre jobban is ment neki. Jöttek a felismerések és az információk. Egyre bonyolultabb és mélyebb tartalmakat volt képes értelmezni, egyre komplikáltabb összefüggéseket volt képes meglátni. Mígnem elérkezett az a pillanat, amikor ráébredt arra, hogy mennyire ostoba és korlátolt lény is ő valójában. Letaglóztá e felismerés. Rájött, hogy véges tudata egyszerűen képtelen megbirkózni annak a mérhetetlen tudásnak és intelligenciának a feltérképezésével, megértésével, amely őt körülvette. Ekkor következett a szeretet és az alázat. Úgy érezte magát, mint a kisfiú, aki odabújik édesapja, a hatalmas ember ölébe, annak nagy és

erős karjai közé fúrva kicsi buksiját tiszta és igazi mély hitel tudva azt, hogy itt a legtökéletesebb biztonságban van. Hogy révbe ért. Hogy itt csak és kizárólag a legjobb dolgok történhetnek vele. Otthon volt végre. Felismerte, hogy merre vezet az út. Hogy mit kell tennie és mi a helyes. Lelkében új dimenziók nyíltak és olyan mértékű szeretet árasztotta el lényét, amellyel képtelen volt betelni. Csak itta-itta, szívta magába, fürdött benne és minél jobban képessé vált befogadni ezt a szeretetet, abból annál több érkezett.

Az angyal széles mosollyal és megrendülten figyelte a férfiban zajló érzelmvihart. Hátranézett és messze, nagyon távol megpillantotta a szűkülve fetrengő démont, aki most képtelen volt egykori áldozata közelében maradni. Ezt a fényt és szeretet egyszerűen képtelen volt elviselni. Vonagló testét erőlködve vonszolta a férfi és az angyal nyomában, de láthatóan erős kínokat élt át miközben azon igyekezett, hogy a közelükben maradhasson. Az angyal most megszánta a nyomorult lényt. Kinyújtotta a kezét a démon felé, aki ettől felüvöltött, és vad agóniába kezdett. Fetrengve hánykolódott és üvöltve átkozódott. Azután, amikor az angyal elfordult az ocsmány lény látványától és továbbindult, követve a távolodó férfit, a sötét torzó végre lassan elcsendesült, vonagló alakja mozdulatlanságba dermedve nyúlt el a vibráló testét átjáró magas fűben.

YC most elérte a közeli kis patak partját, amely oly kedves volt neki. Szeretett a meredek parton heverészni, elnézve a parti növények felett kergetőző szitakötőket, a napozó békákat, a lassan áramló víz felszínéről vakítóan visszaverődő napsugarakat. Most sem tétovázott egy percig sem. Nem sietett sehova, hát szépen leheveredett az oldalára és fejét te-

nyerébe támasztva letépett egy hosszú fűszálat, amelyet rá-
é erősen rágcáslni kezdett. Gondolatai ismét megindultak.

Néhány napja történhetett a dolog, amely most felidéződött benne. Egy emberrel elegyedett beszélgetésbe teljesen hétköznapi dolgokról, de a beszélgetés, hogy – hogy nem rövidesen a vallás, a hit és az Isten dolgai irányába terelődtek. Az ember kifejtette neki azon nézetét, hogy az emberek bizonyosan megkülönböztetett fontossággal bírnak Isten barmai között, mert, hogy annyira nagyszerűek és kivételesek. Hogy YC nézze csak meg ezt a sok csodát, amelyet véghez vittek például itt a Földön is. Mármint az emberek. YC túrtította magát, hogy ne vágjon az ember szavába. Még, hogy csodákat az emberek. Az ember nagy hévvel kifejtette, hogy Jézus Krisztus azért jött el éppen ide a Földre, az itteni emberekhez, mert mi, az itteni emberek kivételesen értékesek vagyunk. Persze-persze mindenki az, mert egyértelmű – mondta –, hogy máshol is vannak még emberek, nem ennyiből áll az Isten birodalma, de mi mégis megkülönböztetett figyelemben részesülünk. Hozzánk eljött a Megváltó, az Isten Maga. Miért, ha nem azért, mert olyan értékesek vagyunk? YC nem fejtette ki neki az ezzel kapcsolatos nézetét, csak bólogatott és ráhagyta a dolgot. Tudta, hogy az ilyen jellegű meggyőződésekkel nem érdemes vitába szállni, meggyőzni pedig egyébként sem akart senkit a saját álláspontjáról. Higgyen csak a jóember azt, amit akar. Tudta, ő ahhoz kevés lenne, hogy kiokosítsa testvéreit bármivel kapcsolatosan. Ráadásul benne van az is, hogy ugyebár mivel ő sem Isten, simán tévedhet ő is bármiben, bármennyire is igaznak érzi a saját meggyőződéseit. Vajon van két ember ezen az egész bolygón, aki egyformán látja a dolgokat és egy szinten van a megértés tekintetében? Úgy hitte nincsen. Elképesztő

gondolat. Van itt mondjuk hétmilliárd lélek, és mind másképpen látja a világot. Ahogyan nincs két külsőre egyforma ember, úgy nincs két belsőre egyforma sem. Van itt úgy hétmilliárd önálló és egymástól különböző kis univerzum. És ez csak a Föld. Atyám – gondolta – te aztán tényleg követhetetlen vagy. Még jó, hogy mégsem. Követni azért lehet. Megkövetni – gondolta- és elmosolyodott. És vele az angyal is.

A férfi csapongó gondolatai ekkor visszatértek az emberrel folytatott diskurzushoz. Ő egészen másképpen látta Jézus Krisztus eljövetelének az okát. Úgy gondolta, hogy az Isteni Lélek Jézus Krisztusban azért öltött itt testet, mert ha ez nem történik meg, akkor itt minden egyes lélek elveszett volna. Itt, ezen a bolygón már annyira rossz volt a helyzet, annyira istentelenek voltak az emberek, hogy ha Isten ezt nem teszi meg, minden itt élő gyermeke örökre elveszett volna. A jó pásztor pedig nem hagyja elveszni egyetlen bárányát sem. Tehát Isten eljött ide, ehhez a degenerált nyájhoz, hogy visszaterelje valahogy őket, vagy legalább amennyit csak lehetséges az akolba. Hogyan is mondta az Úr? „Én vagyok a jó pásztor: ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim. Ahogyan az Atya ismer engem, és én is ismerem az Atyát, és életemet adom a juhokért. Más juhaim is vannak, akik nem ebből az akolból valók. Azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szavamra, és lesz egy nyáj és egy pásztor.” Igen, valahogy így szólt Isten, amikor e földön járt Jézus Krisztus testében és próbált utat mutatni vak teremtményeinek. Azt mondta az Úr, hogy más juhai is vannak, azt csak nagylelkűségében nem tette hozzá, hogy de azok legalább nem ilyen birkák...Na mindegy. Akárhogy is van, ő is csak egy volt a birkák között. Az angyal vele kacagott.

Peremvilág ez – gondolta –, egy világ a szeretet szélén. Tényleg az utolsókat rúgja mielőtt lebillen a tönk széléről és örökre elsüllyed a mélyben minden mocskával egyetemben. Arra gondolt, hogy milyen kár ezért a viláგért, amely egykor annyira tiszta és gyönyörű volt, mielőtt megrontotta volna a gonosz, de a rend az rend. Amit nem lehet megtisztítani azt meg kell semmisíteni. Az egészséges testből ki kell vágni a gennyes gócot. Az ő immunrendszere sem gondolkodik azon szembekerülve egy beteggő vagy ellenségessé vált sejtrel, hogy az régen pedig milyen egészséges, szép és hasznos volt, hanem kíméletlenül likvidálja azt. Ezt a világot pedig a gonosztól megtisztítani már nem lehetséges. Az visszavonhatatlanul megerősödött és beleivódott itt már mindenbe. Csak Isten végtelen türelmének köszönhető, na meg annak, hogy az Úr egyetlen igaz lelket sem hajlandó elveszíteni, hogy még mindig ad haladéket és eltűri ezt a mételet magában. Amíg akár egyetlen bárány is visszaterelhető az akolba, addig nem vágja ki az említett gócot a saját testéből sem. Ettől Isten az Isten. Inkább szenved és tőr, mert Ő Maga a szeretet. Emberi ésszel felfoghatatlan, hogy Isten, aki maga a jó és a jóság, mennyire szenvedhet ettől a sok gonoszságtól és a gonosz által okozott fájdalomtól, amely gyermekeit sújtja. Egy ember tökéletesen képes összeomlani a saját egyéni fájdalmában, amely hogyan mérhető össze Isten fájdalmával? Ahhoz a fájdalomhoz, amelyet minden egyes szenvedő gyermeke fájdalmát egyidejűleg és kíméletlenül tökéletességben átérezve szünet nélkül átél? Kozmikus méretű szenvedés ez még akkor is, ha csak és kizárólag az általunk ismert Föld bolygón szenvedő emberekre és élőlényekre gondolunk. Hogyan veheti valaki a bátorságot ahhoz, hogy ezt az Istent becsmérelje, káromolja, aki az egyetlen gyer-

mekét előre odaadta kínhalálra, hogy megváltsa az emberek bűneit? És az a gyermek nem akárki volt. Ő Maga.

Az angyal most komoran nézett maga elé. Hátrafordult, de a démon nem mutatkozott. YC arra a felismerésre jutott, hogy ha mégis ő lenne az, aki téved, ha ő az, aki rosszul látja és hiszi a dolgokat, ha nem úgy van, ahogyan a valódi keresztény tanítás tartja, ha nincs mennyország, nincs pokol, nincs szellemi és angyali lét, ha a szentírás teljes egészében csak egy manipulatív koholmány, amit aljas indokkal hoztak létre, akkor, abban az esetben ő nem is akarna élni. Nem látná értelmét. Ha ez az egész csak egy kolosszális hazugság lenne, amit azért találtak ki a papok és az egyház, hogy uralkodhassanak az emberek felett egy félelmetes isten és a károhozat fenyegetését fegyverül használva, mint ahogyan azt sokan így is gondolják, az esetben a világ maga lenne a káosz és a teremtés pedig nem lenne egyéb, mint szerencsés véletlenek egybeesésének végtelen sorozata. Persze ő tudta, hogy ez nem így van. Hogy neki van igaza és, hogy ő tudja jól. Hogy az ő hite az igazság. Tudta, mert az Isten elmondta neki. De hogyan értethetné meg ezt egy olyan emberrel, aki süket az Isten beszédére? Hogyan írja le egy születésétől vak embernek, milyen csodálatos egy naplemente? Eljutott egyszer hozzá egy információ. Amely szerint ez a világ, a Föld bolygó maga a pokol. Vagy annak szerves része. Akkor, egy ideig elhitte, de ma már nem értett ezzel egyet. Ő tudta, hogy ez a világ itt, ha már bele kellene illesztenie a menny és pokol fogalomkörébe, akkor sem ez sem az. Ez a világ itt sokkal inkább a purgatórium. A tisztítótűz.

Az angyal figyelmesen szemlélte a férfit, miközben annak gondolatai tovább szövődtek. Érdekes volt látni, ahogyan az

őt körülvevő térből beáramlanak a férfi lényébe ezek az információörvények, majd egységes és harmonikus egységbe rendeződve kilépnek belőle. Ez egy gyönyörűséges színorgiában megnyilvánuló végtelen folyamat volt. Az angyal sosem unta meg csodálni ezt a látványt. Csak mosolygott magában, amikor látta az emberek hitetlenségét, bár ebbe a mosolyba több szomorúság és részvét, mint vidámság vegyült. Ha az emberek úgy látnák a teremtést, ahogyan ő és a testvérei látják, akkor azonnal leborulnának Isten előtt és a fejüket a földre vernék, nem értve, hogyan lehetek ennyire vakok, süketek, és hitetlenek. De a vak az vak, a süket pedig süket.

A vaknak nincs gyönyörűséges látvány, a süketnek nincs gyönyörűséges dallam. Ezek itt pedig egyszerre vakok és süketek. Borzalmas állapot lehet – gondolta szánakozva. Csak tapogatóznak a létben, és esnek-kelnek egyfolytában. Néha, amikor a férfit figyelte – akit pedig jól ismert, hiszen ideszületése óta mellette volt, látta minden gondolatát, cselekedetét, megnyilvánulását – meg volt döbbenve, hogyan lehetséges ennyire vakon és süketen létezni. Hát így. Látta, mi folyik ebben a világban. Érzékelte e világ minden érzékelhető aspektusát. Érzékelte, de megszokni képtelen volt ezeket. Ha nem tudta volna sziklaszilárd bizonyossággal, hogy az Úr maga az igazság és az igazságosság, akkor úgy érezte volna, hogy ezekkel a teremtményekkel csúnyán ki van babrálva.

De tudta, ezek a teremtmények ezért a helyzetükért alaposan megdolgoztak. Tudta, hogy csak az Úr végtelen kegyelmének köszönhető az is, hogy ezek itt még szinte az utolsó után is kaptak esélyt a megtisztulásra. Ezek itt a szeretet szélén léteznek, pedig létezhetnének a közepén is – gondolta. Magukat rekesztik ki abból, és maguk zárják be lelkiüket az elől. De Isten szeretete olyan hatalmas, hogy időről

időre még ezt a pajzsot is képes áttörni. Elképesztette az Úr végtelen erőfeszítése. Hogy minden egyes bárányért képes újra és újra meghalni. Hogy nincs az az erőfeszítés, az a végtelen áldozat, amit meg ne tenne egy-egy ilyen hitvány kis lényért, mint ezek. És ezek mit tesznek?

Arcul köpik Őt. Szidják, becsmérlik, káromolják. Paroláznak az ördöggel és önszántukból dőlnek a kardba, amelyet a sátán tart eléjük. És Isten csak erőlködik, küzd, harcol szakadatlanul.

Az angyalnak folytak a könnyei. Rendíthetetlenül imádta Istent. Bármit megtett volna érte, gondolkodás nélkül el is pusztult volna bármikor, ha ez hasznos lenne az Úr szolgálatában. Még ő sem volt képes befogadni azt a végtelen jó-ságot és fényt, amely az Isten lényéből áradt a mindenségbe. Látott egyszer angyaltestvéreket az Úr közvetlen közeléből. Izzottak. Nem is bírt rájuk nézni. Olyan elképesztő szeretet és hatalom áradt belőlük, amely majdnem elégette őt. Mozdulni sem bírt csak lerogyott és zokogott a boldogságtól. Attól, hogy átélhette ezt a csodát. És az egyik ilyen lény azt zúgta nekik, hogy „imádjátok az Urat, mert mi semmik vagyunk Hozzá képest!” Atyám – gondolta, ha te ilyen vagy, milyen lehet akkor az Úr?

YC elunta a patakparti lustálkodást. Ismét feltápáskodott, és egy elhibázott szökkenéssel nagy csobbanás közepette landolt a patak vizében. A hideg víz hirtelen érintésétől összerándult napmelegtől felhevült teste, de ő nem törődött ezzel. Ó, hogy szakadj meg! – tört ki belőle a gyalázat. Az angyal csak állt és nézte. Tessék – gondolta – a majom reakciója. YC tudatát elérte ez a gondolat, és mivel nem volt túl bonyolult, így azonnal bele is tudott kapaszkodni abba. Majom – gondolta ő is, bár nem tudta, hogy a gondolat nem tőle száрма-

zik. Egy béna majom vagyok – mondta ki hangosan és elnevette magát. Birka is, béna is, majom is, hát nem egy nyerő kombináció, majd legyintett egyet, és elkezdett kikászálódni a patak iszapos medréből. Bermuda gatyájának szárai csatakvizesek voltak egészen az ágyékáig. Csattogós gumipapucsai eddigre az iszap foglyai voltak. Lábait ugyan ki tudta szabadítani, de a papucsok úgy tűnt, örök rabságba estek. A férfi sóhajtott egyet, majd lehajolva túrni kezdett az iszapban. Ettől azonban kinyúlt pamutpólójának az eleje is csuromvizes lett azonnal. A férfi felmordult mérgében, de nem adta fel az akciót. Miközben sikerrel járt és egyik papucsát elkezdte kicibálni az iszap szorításából, azt dűnnyögte magában, hogy nem csoda, hogy itt tart a fajtája. Olyan hülye, hogy még a pólóját sem dobta ki a partra mielőtt lehajolt a vízbe. És most panaszkodik, hogy vizes lett. Ha esetleg gondolkodott volna előtte, de nem, ő azonnal cselekedett. Bravó! Ja, ezek ott Hollywoodban nem is csináltak titkot belőle. Elmondták az egész világnak az igazságot. Ahogy szokták. Ez itt a majmok bolygója. Még az amerikás szabadságszobrot is betették a filmbe, hogy tutibiztos legyen az info. Igeen gyerekek, a Föld bolygóról beszééélünk bizoony. EZ itt a majmok bolygója, hálóóó! Kész, pont. Telitalálat. A filmet már meg sem kell nézni, a cím a lényeg. Az angyal bölögetett. Ahhoz képest, hogy majom – gondolta – ez nem is olyan hülye. Na jó, most éppen nem. YC közben visszahódította a másik papucsát is. Az iszaptól felkavarodott vízből kilábalva elkezdte megtisztítani a kopott lábbeliket. Még jó, hogy nyár van – gondolta –, csúnya eset lett volna ugyanez télen. Eszébe jutott, hogy átkozódott a vízben. Ettől azonnal rossz kedve lett. Utált hitványul viselkedni, de néha előbújt belőle az ösztönlény és akkor nem gondolkodott. Nem időben. No kontroll testvér – gondolta.

Ha nincs kontroll, rögtön csak egy barom vagy fiam – mondta magának és lelkesen bólogatott e felismerés nyugtázásaként. Vajon miért van az, hogy ha nem gondolkodik, nem kontrollálja önmagát, akkor azonnal úgy viselkedik, mint egy...ööö...barom? Ugye? Az előbb ezt mondta. Nincs azzal olyan nagy baj, az csak egy jámbor jószág. Mondhatott volna ennél sokkal rosszabbat is. De most nem ez a lényeg. Cuppogva battyogott a fűben, és ezen rágódott. Ki a fene vagyok én? Ha gondolkodom, akkor is más, ha nem gondolkodom, akkor is más. Régen is más voltam, most is más vagyok, és ha így folytatom, a jövőben megint más leszek. Oké, talán ha igaz, akkor egyre jobb és jobb leszek, de miért van ez így? Azt gondolta, talán ezt Isten teszi vele, benne. Az angyal bólogatott és azt mondta neki: Isten teszi ezt veled barátom! YC is bólogatott, igen, Isten teszi ezt velem. Meghökkenve megállt. Tényleg válaszolt valaki a kérdésére vagy csak a fejében hallotta? Vagy nem is hallotta, csak eszébe jutott. Fura ez, de mostanság tudott így beszélni, beszélgetni. Istennel? Eszébe jutott az a Neale Donald Walsch könyv, amit régebben olvasott, és amely akkor olyan nagy hatással volt rá. Az a teljes beszélgetések Istennel, vagy mi volt a címe. Micsoda marhaság. Már az, hogy egy ilyen mókussal leáll dumcsizni az univerzum teremtője. Bár, itt minden lehetséges, meg annak az ellenkezője is. De szerinte csak a fickó angyala volt ott is a dumapartner. (Az angyal bólogatott.) Beraktak abba is egy rakás manipulációt és hamis információt – biztos a kiadó csak így fizetett érte a manusnak –, de azért tényleg jó könyv volt az. Akkoriban, amikor a kezébe került -emlékszik – totál lenyűgözte őt. Mindegy. Lényeg az, hogy ha megfelelő állapotban volt, alaposan végig gondolta, hogy mit szeretne megtudni, szépen megfogalmazta a kérdést és elmondta magában, már ott is volt a válasz. Ezt nagyon él-

vezte. Hamar felismerte, hogy ez egyfajta kommunikáció, mert ha előre tudja a választ, akkor nem tette volna fel a kérdést. De nem tudta előre. Az csak akkor jutott az eszébe, miután szépen, szabatosan megfogalmazta a kérdést. Szuper! Nagyon tetszett neki a dolog. Boldog és hálás volt, szerette volna megölelni a közvetítőt, illetve a válaszadót, mert azt sejtette, hogy nem maga az Úr gipszel ott mellette naphosszat, bár az igazat megvallva, valahogy sokáig nem is gondolta át alaposan ezt a dolgot. Azt, hogy vajon valójában kivel parolázik ilyenkor. Talán Isten, talán angyal, egy belső hang, mindegy. A dolog működött. Végül, csak úgy felületesen az angyal verziónál maradt. Néha fizikailag is érezte az angyalt. Az angyal pedig pontosan tudta ezt. Időnként megcirógatta a férfit, volt, hogy a vállára tette a kezét, volt, hogy a tarkójára, és a férfinek ez mindig nagyon jól esett. De az angyal ezeket a gesztusokat csak különleges alkalmakra tartogatta. Amikor nagyon elégedett volt a birkájával, akit terelgetett, csak akkor alkalmazta ezeket a jutalomfalatokat. YC ígéretes esetnek bizonyult, ahogyan az Úr ezt előre megmondta. Egyre jobban képbe került, de még bőven volt hova fejlődnie. Az angyal nagyon kíváncsi volt, hogy meddig jut pártfogoltja. Vajon végre sikerül neki? Azt már tudta, mit jelent az YC. Tehát a feladat ismert. Az utat is ismeri, a helyes irányt is. De vajon meddig jut el rajta? Az angyal pontosan tudta, hogy az Úr csak azokat a lelkeket engedi ilyen messzire a megértésben és a felismerésekben, akik fizikai életük végéig megtarthatóak már a tisztaságban. Mert ha innen esnének vissza a bűnbe, az a menthetetlen pusztulásukat jelentené. Ha megtörik a szentséget azzal, hogy befogadták majd megtagadták azt, végérvényesen menthetetlenné válnának. Ezért az Úr csak azokat helyezi ebbe az állapotba, akiknél már elhanyagolható a visszaesés kockázata. Kevesen vannak, túl ke-

vesen. Legalábbis ebben az akolban. De vannak és még lesznek. Ameddig pedig egy is akad, addig ez a világ élni fog bármilyen mocskos legyen is.

A férfi ruhái gyorsan száradtak a nyári délután melegében. Ő szinte bánta már, hogy nem csobbant egyet rendesen, ha már félig úgymint benne volt. Ja, a majom utálja a vizet. De nem mind. Áh, hagyjuk és menet közben legyintett egyet. Néha nem értette, hogy miért csak mindig utólag jutnak eszébe a jó ötletek. Amikor már késő. Arra jutott, hogy valószínűleg azért, mert nem túl gyors az esze. Szomjas is volt már, mondjuk inni azért nem ivott volna a patakából ha nem muszáj, bár ha az állatoknak jó, akkor valószínűleg neki sem lenne semmi baja tőle. Maximum egy kis szaporaság jönne rá, de az belefér. Az angyal a fejét csóválta. Már megint miket filózik ez a lény? – gondolta. Mindjárt székletelemezésbe fog itt a pusztában. Képes rá. Fel is dobott inkább neki egy újabb témát, ha már ilyen elmélkedős hangulatban van, akkor értelmes dolgokon járassa az agyát. YC ráharapott. Ja! Tényleg. Elhívás. Az meg mi a manó? Megint megtorpant. Naaa! Most ez a gondolat honnan jutott az eszembe? Megfordult és egyenesen ránézett az angyalra. Az rezzenéstelen tekintettel, enyhe mosollyal a szája szegletében állta a vak tekintetet. Tényleg betojnál ha meglátnál testvér – gondolta. Főleg, ha azt a mocskos démont is kiszúrnád. Nem véletlen, hogy vaksi vagy.

Eszébe jutott néhány eset, amelyet alkalmi volt ismerni ezekkel a lényekkel kapcsolatban. Tudott olyan emberekről, akik mesterségesen, külső segítséggel szert tettek a fátyol fellebentésének képességére, azután beleőrültek abba, amit azon túl megláttak. Megfordult, de a démon most sem mutatkozott. Na, nem mintha hiányozna, de hol lehet? Tudta,

hogy a démon nem adja fel. Eszelős gyűlölet hajtja, amíg képes mozogni, addig nem tágít. Néha jobban szerette, ha látja, bár nem tudta eldönteni, hogy melyik verzió a rosszabb. Látni azt az ocsmány férget, vagy nem látni és azon tépelődni, hogy vajon éppen hol és miben áskálódik. Sóhajtott egyet, és beletörődően nyugtázta, hogy ebben a világban ez már csak így megy. YC még mindig merőn nézte őt. Bár tudta, hogy a férfi nem láthatja őt, az mégis zavaróan helyes irányba figyelt. Most éppen a mellkasát bámulta. Ha alacsonyabb lenne egy kicsivel, talán éppen a szemébe nézne. Tudta, hogy felesleges, de azért kissé elmozdult oldalra. És valóban, a férfi továbbra is az előző irányba meredt. Na, mi van veled testvér? Adott egy impulzust YC agyának. A férfi megrezzent. Megcsóválta a fejét és visszatért révületéből. Apám – gondolta –, néha jól el bírok zsibbadni agyilag. Megindult az eddig tartott irányba, és felvette az előző gondolatfonalat is. Jó, tehát az jutott az eszembe, hogy elhívás. Isten elhív. Vagy meghív? Vagy felhív? Hova? Mire? Minek? Ez valami felkérés tánca? Fiam! Kapd már össze magad! Vagy: Fiam! Kezdd már magaddal valamit! Aha, valami ilyesmi lehet. Bár, azért ennél valószínűleg jóval több is esetenként. Ha mondjuk valaki nagyobb tálentummal bír valamely téren. Azért, hogy azzal a tehetségével az Urat szolgálja, és erre nem hajlandó. Akkor Isten súg neki: Gyere fiam, láss végre munkához! Ez lenne? Azt gondolta igen, erről lehet szó. Vannak emberek, akiktől Isten nem vár semmi különlegesnek számító dolgot. Csak, hogy mondjuk ne köpjék szembe Őt. Ne pottyantsanak bele abba a tányérba, amelyből etetik őket. Az angyal a tenyerébe temette arcát. Vajon ez miért lyukad ki állandóan az anyagcseréhez – kérdezte magában. Lökött egyet YC agyán. Ööö...igen. Szóval van olyan, akivel kapcsolatban annyi a terv, hogy csak viselkedjen ren-

desen, és van, akivel ennél sokkal több. Most az mindegy, hogy éppen kivel mi, de vajon Isten milyen szempontok alapján válogat? Hoppá – derült fel az angyal arca, nem rossz fiam, nem rossz. A férfi megvakarta feje búbját. Hát, ennek csak Isten a megmondhatója. Az angyal mosolya lehervadt. Neeem-nem fiacskám, ennyivel nem adjuk fel. Gyerünk csak, ösztökéld az agyad! A férfi sóhajtott egyet. Hát, végül is tényleg nem vagyunk egyformák. Semmiben. Nyilván mindenki a képességei szerint kell, hogy cselekedjen. Ahogyan az emberek világában is. A pék kenyeret süt, a buszvezető buszt vezet, a rendőr...na, ezt hagyjuk. Szóval mindenki csinál valamit, amihez elvileg ért. Így működhet Isten országa is. Csak ott nem elvileg értenek a dolgukhoz az emberek, izé, akarom mondani angyalok, hanem valójában is. De az itteni világban is ez lehet az igazság. Isten mindenkinek ad képességeket és jogosan elvárja, hogy azokat a képességeket használja is az illető. Ha már kapta. Ez lenne hát az elhívás – úgy gondolta. Isten felhívása dologra. Pont. Az angyal bólított – látod fiam? Tudsz te ha akarsz.

YC mostanra nagyon szomjas lett. Innom kellett volna – gondolta bánatosan. És ha rám jön tőle a szapora? Na ne! – gondolta az angyal. Ez valami mánia? Eddig nem volt vele baj...

Na mindegy, ez a vonat már elment, mondta ki hangosan a férfi és legyintett. Tudta, hogy ha el is indul haza, még legalább egy óra séta a falu. Nem is tervezte, hogy ilyen messzire elcsászkál, de így alakult. Csak jární indult egyet, aztán kirándulás lett belőle. Papucsban. Miért? Régen mezítláb mentek az emberek sokszor ennyit. Te csak tudod – gondolta az angyal mosolyogva. Ha tudnád, hogy mennyire tudod ba-

rátom, és belenézett a férfi múltjába. Igen, valóban jó sokat ment mezítláb. Na, ebből elég! Adott egy újabb impulzust.

Megigazulás? Na, ez meg most tényleg mi a kenyérhajról jutott eszembe? Hé tesókám! Játssz velem? – kérdezte fennhangon YC, és csípőre tett kézzel lassan körbenézett. Aha, képbe került a srác – mosolygott az angyal. Lassan, de biztosan. Így őről ez a malom. Vagy majom, és elnevelte magát. YC is mosolygott. Oké, legyen – mondta hangosan, bár tudta, hogy hangos szóra egyáltalán nincs szükség. Belemegyek a játékba. Cö-cö – somolygott az angyal – mintha eddig nem mentél volna bele. Szóval, – vette fél a fonalat ismét a férfi, – megigazulás. Ezt akarod tudni? Én is akarom tudni! Miért nem te mondd el nekem? Az angyal hallgatott. Na, mi van? Hallgatsz? A férfi koncentrált, de tökéletes csend, adásszünet volt a fejében, egyetlen árva gondolata sem támadt. Köszí! Meghalok itt szomjan, lejártam a lábam, és azon kell filózzak negyven fokban, hogy mi a megigazulás. Hát nem filózzok rajta! YC nagyon sajnálta most magát. Fáradt, koszos, szomjas, ez a szellem vagy angyal vagy mit tudja ki meg vele szórakoztatja itt magát. Hát abból nem eszik. Csak konokul leszegett tekintettel ballagott a falu irányába. Rövidesen elért egy keskeny kis földutat, rátért és azon poroszkált tovább. Eleinte meredten bámulta az utat szegélyező növényzetet, de gondolatai ismét kezdtek elkalandozni. Ismét beugrott neki a megigazulás szó. Újra és újra. Kicsit bosszantotta őt, hogy ilyen könnyedén bele tudnak túrni az agyába. Érezte a külső befolyást, de azzal vigasztalta magát, hogy ő legalább tisztában van ezzel és képes azt észrevenni. Ha jó, ha rossz szándékú. Na, ez már legalább valami. Eszébe jutott, hogy az angyal nem azért van vele, hogy abajgassa, hanem azért, hogy segítsen neki. Tudta, Is-

ten azt akarja, hogy az ember gondolkodjon. Nem azon, hogy mit egyen vagy igyon, mit vegyen vagy vigyen, hanem értelmes dolgokon. Csak úgy vezethető rá az igazságra, csak úgy világosítható meg az elméje, ha hajlandó valóban használni is azt. Hát jó, legyen neked – sóhajtott egyet – ne haragudj! Hol is tartottunk? Á, igen! Mi jut eszembe erről? Első gondolata a szíve volt. A szívem jut eszembe erről. A szívem megigazul? Jól hangzik, de mit jelent? Az lenne logikus, hogy a lény igazul meg, a gondolatai, a cselekedetei. Akkor miért a szíve volt az első gondolat, amely eszébe jutott ezzel kapcsolatban? Mindegy. A lényeg ugyanaz. Ha Isten beköltözik az emberbe..hoppá! A szívébe ugyebár. Jó, akkor értem. Szóval, ha Isten érkezik, érkezik Vele az igazság is. Az igazság szeretete, az igazság keresése, az igazság ismerete. Belső ismerete. Azt ember ráérez arra, hogy mi az igazság és ráérez arra, hogy nem képes másként létezni, csak igazán igazan. Megigazul. Jó! Na? Mit mondasz erre? – kérdezte az angyalt. Jó! Ezt válaszolta az angyal. A férfi tisztán hallotta. Belül. Nem a füleivel, hanem a belső hallásával. Köszí – mondta. Most mi jön? Istenfélő – válaszolta az angyal. Na nee! Ne már. YC méltatlankodott. Neked sosem elég semmi? De belement. Istenfélő. Ez a szó nem tetszett neki. Nagyon nem tetszett. Valamilyen diszsonáns rezgést, negatív tartalmat érzett benne. Ez a két fogalom nem passzol. Isten – félelem. Rossz ez így. Isten – öröm. Isten – boldogság. Isten – szeretet, igen! Ez az! Istenszeretet! Na, ez jó. Istenszerető nem Istenfélő. Ezt is odatették a népnek. Féld az Istent mert ha nem, akkor így meg úgy. Majd jól megver, meg kitol majd veled mi? Nem-nem, ezt nem Isten tanította így az fix. Hallott már olyat, hogy ez valójában azt jelenti, hogy fél az ember attól, hogy elveszíti Istent, nem is féli igazából, hanem félti, de ezt amolyan hátulról-mellbe, erőltetett ma-

gyarázkodásnak érezte. Ő erősen és határozottan érezte ebben a szóban a gonosz torzítást. Az istenfélő szó rossz és kész. Ő inkább Istenszerető lesz. Illetve már az is. Na? Mit szólsz testvér? – kérdezte az angyalt és várakozva figyelt a belső hangra. Az angyal azonban nem reagált. Mi van, elfáradtál? A férfi vállat vont – mert én már eléggé. Szerintem hagyjuk is mára ezt a dolgot.

Lassan feltűntek az első házak a falu szélén. Az út először kiszélesedett, majd aszfaltburkolatúra váltott. Amikor hazaért, húzott a kútból egy vödör vizet. Ivott belőle egy nagyot majd nyakig beledugta a fejét a hús vízbe. Ez igen – gondolta –, akár folytathatnánk is a diskurzust, de nem jutott semmi az eszébe. Ledőlt hát az öreg dejófa árnyékába állított teszkós nyugágyba, és arra gondolt, hogy ha az ember keres, akkor talál is. Még abban a nyavalyás teszkóban is lehet jó dolgot venni. Felnézett az árnyékot adó smaragd lombkoronára és arra gondolt, tényleg de jó fa ez a diófa.

A levele kitűnő gyógyteát ad. Nem is issza ő azt a szemetet, amit teafilterként adnak. Az csak a maradék morzsalék, a selejt, amiről valami üzleti zseni kitalálta, hogy ne dobják a szemétkébe. Csomagolják papírzacsikba és kapnak a szemétkébe is egy raklap pénzt. Úgy is lett. Meg aztán ott van a termése nem utolsó sorban. A vastag zöld héj gyógyszer. A termés meg olyan, mint az ember feje. Csonthéjban egy agy. Nem akármilyen táplálék. Agyserkentő biza. A fája meg mindenre jó. Bútorok, használati tárgyak kiváló alapanyaga, de ha minden kötél szakad, a tűzben is bizonyít. Dejófa ez a diófa. Az Úr egy újabb ajándéka. Teljesen felfrissült a kút mélyéről húzott víztől, nagyon kellemesen érezte magát. Lábai élvezettel pihentette a nyugágyon és jókedvűen szemügyre vette poros lábujjait. Tisztelt Uram! Önhre igazhán rhá-

féhne egy fhancia phédikúhr – gondolta, majd miután lelki szemei előtt megjelent a látvány, hangosan felröhögött. Eh, csak kellett volna csobbanni egyet. Na, most már mindegy. Talán holnap, ha megint ilyen kutya meleg lesz. Locsolni is kellene. De ez a csapvízzel való locsolás, ez örület. Nem lehet kifizetni. A kútból meg így kézzel elég macerás. Kellene egy szivattyú. A múltkor, az egyik ismerőse azzal dicsekedett neki, hogy lopja a vezetékes vizet. Mondta, hogy el tudja intézni neki is a dolgot. De lopni bűn. Mondta is az embernek, hogy a lopás az nincs rendben. Jó-jó, -mondta az ember – de egy nagy cégtől lopod. Azoknak nem fáj. Van nekik bőven, jut is marad is, meg amúgy is alaposan lehúzzák a népet. Tolvajtól, rablótól lopni nem bűn. Na, gondold csak meg – ajánlotta, később majd beszélünk róla. Csak egyszer kell egy kis pénzt beletenni, utána, ami a csövön kifér, jön az ingyen áldás. Igaz, nem az égből, de jön. Ebben maradtak. Elgondolkodott akkor is a dolgon, nagyon is. Először hajlott is rá, bár a lelke mélyén mocorgott valami rossz érzés a dologgal kapcsolatban. Elkezdte figyelni az érzéseit ezzel kapcsolatban, és kérte Istent, hogy magyarázza meg neki, miért nincs ez rendben. Tudta, hogy nem helyes, de ez a tudás, egyelőre csak szabályismeretből eredt és nem belső meggyőződésből. Lopni bűn, még akkor is az, ha nem egy konkrét embertől teszi ezt az ember fia. Jó-jó, de ez tényleg nem fáj senkinek, észre sem veszik. Akkor meg kinek árt ezzel? Ha észre sem veszik, nem is hiányzik, neki meg milyen jó lenne. Úgyis ki van zsákmányolva mindenhol. Áfa, béfa, céfa, ilyen-olyan adók, minden nyolcszor annyiba kerül, mint amennyibe a szolgáltatónak van, s a többi. Egy ilyen világban, hogy legyen tisztességes az ember? Tisztességtelen világban legyenek tisztességes? Szemesnek áll a világ. Ha nem intézem okosan az ügyeimet, kifosztanak és nyomorba döntenek percek alatt.

Segíts magadon, Isten is megsegít! Ja. Jól hangzik. Milyen érdekes dolog ez. Hogy meg tudja magyarázni az ember magának, amit meg akar magyarázni, mi? Megye ez. A démon ismét előkerült és vigyorgott. Az angyal mereven figyelte mit művel. A démon undorító, meghatározhatatlan színű áramlatokként látható gondolatfolyamokkal bombázta a férfit. A gondolatok beáramlottak YC lényébe és bár döntő részük, ahogyan belépett úgy ki is lépett belőle, de egyes kis cafatok, foszlányok mégis meg tudtak kapaszkodni a férfi elméjében. Az angyal nem tett semmit csak figyelte a jelenséget. Látszott, ahogyan a férfi küzd a támadás ellen, de ennek nem volt tudatában. A démon rátett még egy lapáttal: Ezek a nyomorult szolgáltatók törvényesen rabolják ki az embert! Milyen alapon akarnak rajtad és az embertársaidon gazdagodni? Minden szolgáltatásnak ingyenesnek kellene lennie, hiszen például a víz, amit eladnak neked az nekik is ingyen van. Jó elvileg megtisztítják, meg (mérgezik) egy rakás embernek adnak fizetést és munkahelyet a szolgáltatásuk fenntartásának érdekében, de akkor is, maximum nonprofit vállalkozásként lenne korrekt a működésük. Régen nem ez volt. Az ember ásott egy kutat oszt annyi. Volt vize. Most pedig még a kútért, a saját kutadért is fizetned kellene. Persze hülye leszel fizetni – bűgta a démon –, esetleg majd ha kényszerítenek rá, de kellene. Elképesztő. Lassan a levegőért is fizethetsz majd. YC már látta is. Jönnek az ellenőrök. Na, gyere csak ide! Mekkora is a tüdőd? Na, szíjjon kend csak egy nagyot ide bele, ebbe a szondába! Jó kis műszer ez. Magyar. A nagyfőnök haverjának a cége csinálja kizárólag. Mondjuk a cég az Kínában van, de a tulaj magyar, és az a lényeg. Hát, ha egyszer csak ők értenek hozzá... Magyar szájba magyar szonda, ez így van rendben. Vagy talán van valami kifogásod ez ellen? Nincs? Akkor jó. Ahá, két liter per szippantás. Na, ak-

kor aszongya az átlag tíz szipka per minut, ami ugyebár tízszer hatvanszor huszonnégy egyenlő tizennégyezer-négy száz megszorozva kettő, azaz kettő lityivel, az igen! Hát barátocskám, akkor mi most kiszámlázunk neked baráti alapon, törzsvásárlói kedvezménnyel (a kártyádat majd a postás hozza ki) mondjuk huszonnolcezer litert per nap plusz áfa, és tényleg jók voltunk hozzád. (Ráérsz fizetni minden hó végén, de ne hálálkodj, ez csak természetes egy ilyen rendes ember esetében, mint te). Hogyhogy nem akarsz fizetni? Szűrjük itt neked az ájert, katalizátort szerelünk lassan a bringákra is csak miattad, meg károsanyag-kibocsátási kvótát vezetünk be, te meg csak úgy ingyen szívnád a tisztát mi? Na nem! Fizetned kell barátom! Mi sem fizethetünk egy mosollyal a közértben. Aki nem fizet, az ne is lélegezzen! A démon vigyorgott. Közel van már ez az idő, meg fogod látni te is! Kizsigerelik a bolygót, azt, amelyik a tied is. Kifosztják, erőszakkal eltulajdonítják a javait és eladják neked olyan pénzért barátom, amit a nekik való szorgos munkáddal keresel meg. Bizony. Azt, ami sosem volt jobban az övék, mint a tied vagy bárkié, aki ide született. Milyen alapon? Mert náluk az erő? Meg a pénz? Meg a pénzverde? Korrekt. Nézd csak meg, mennyi haszon realizálódik minden egyes energiaszolgáltatónál! Még úgy is, hogy a rabló politikusok meg azokat fosztogatják az okos kis adóikkal meg törvényeikkel. Azokat meg ki tudja ki. Akkor csak a kisember dögöljön meg? Hát nem! Te csak ne hagyd magad! Ugyan, kinek fáj az a kis vizecske, ami egyébként is járna neked. Még ha a mendencébe kellene, ami ugye nincs is. Bezzeg, akik eladják neked ezt a vizet, azoknak van ám. Csurig tele ingyen vízzel. Te meg csak a szegény, kiszáradt, tikkadt növényeket akarod megmenteni. Azok is Isten teremtményei vagy nem? Azoknak is joguk van élni, de nincs pénzük, hogy megfizessék a

vizet...YC elfelhősödött tekintettel nézett a semmibe. Az angyal ugyanígy nézte őt. A démon tovább erőltette: Ez nem lopás! Ez csak annak az elvétele, ami neked jár. Egy jogtalan akcióra való jogos reakció. Hülye vagy, ha nem csinálod meg. Az angyal látta, ahogyan a férfi tudatában repedések kezdenek megjelenni és, ahogyan a mocskos színű folyam egyre nagyobb teret kezd nyerni az üde színek forgatagában. Ideje volt, hogy ő is akcióba lépjen: Ez szimpla lopás testvér! Mindegy, hogy kitől és milyen indokkal teszed, ez szimpla lopás. Isten nem azt tanította neked, hogy ítéld, és ha jogos, akkor lopj. Azt tanította neked, hogy „ne lopj!” Az élénk színek megerősödtek a férfi lényében. Összevonta szemöldökét és megpróbált erre az utóbbi hangra koncentrálni, de a démon sem adta fel: Ugyan-ugyan, ez nem így van testvér. Ezt csak azért gondolod, mert félsz. Meg vagy félemlítve. Hogy lebuksz. Hogy Isten megbüntet. Megbüntet azért, ami jogos? Hát ilyen egy igazságos Isten? Ne félj! Ha nem követsz el bűnt, nem érhet büntetés, ez pedig nem bűn. Ki mondja, hogy ami a tiéd jogosan, az nem illet meg ingyen? Állj a sarkadra, légy férfi! – Lopás! – ismételte az angyal. Nem dolgoz megítélni, hogy mi jogos és mi nem. Az Isten dolga. Te tudod, hogy a lopás az rossz cselekedet. Tudod, hogy lopni bűn. Akkor mi a dilemma testvér? A férfi két tenyerébe fogta az arcát, megdörzsölte majd sóhajtva felállt, hogy ismét leöblítse a vödörből. Elképesztő – gondolta. Kicsit nem figyelek oda, és simán megmagyarázom magamnak, hogy, amit egyébként sosem tennék meg, azt most mégis tegyem meg. Mi a fene ütött belém? Tényleg elképesztő! A fejét csóválva bement a házba egy cigiért. A démon dühöngött, az angyal pedig mosolyogva figyelte. Takarodj!- mondta neki. Őt már elveszítetted.

A démon erre olyan gyűlölettel nézett rá, hogy az még őt is meglepte. Még nem – sziszegte – még nem, azzal eltűnt.

A férfi ritkán dohányzott. Régebben – jó régen – többet szívott, talán vagy napi fél dobozzal is, de az már tényleg régen volt. Azután egyre kevesebb lett az adag, míg végül mára csak átlag havi néhány szál lett. Volt, hogy hetekig, sőt néha hónapokig eszébe sem jutott a bagó, aztán meg egy baráttal megivott néhány sör mellett elszívott egymás után akár négy-öt szálát is. Aztán megint egy hónapig semmi. Volt, aki megkérdezte tőle, hogy miért nem szokik le teljesen, ha már csak ennyit szív, mire ő azt felelte, hogy mert nem akar leszokni. Annyit szív, amennyi jól esik neki és az ennyi. Néha tényleg jól esett pöfékelni egyet. Próbálta a pipázást is, de az nem jött be neki. Túl macerás volt. A szivar meg túl erős és túl bűdös. Ebből a szarból bőven elég ennyi is – gondolta- és ennyiben maradt magával. De most, hogy így kísértésbe esett és majdnem be is adta a derekát, most megkívánta a cigit. Néha csodálkozott magán. Azt gondolta, hogy ennél erősebb a hite, több a tartása. Elképedt saját magán, és rossz hangulata lett gyengeségétől. Igazából nem történt semmi, nem követte el a dolgot, de mégis. Egy ideig gondolatban mégis. Ha pedig gondolatban elkövette, akkor az azt jelenti, hogy túl gyenge. Nem elég határozott és erős a hite és nem elég tiszta a lénye. Isten pedig ezt vizsgálja, nem a cselekedeteit. Ha fejben megtette, akkor az meg volt téve. Sajnos. Ezen egyébként sokáig vívódott annak idején, mire megértette. Sokáig vitatkozott ezzel a gondolattal. Hogy lehet az, hogy nincs különbség a szándék és a cselekedet között? Ez egy marhaság! Aztán megértette. Isten elmagyarázta neki. Otthon, a szellemi létben nincs fizikai cselekvés. A valódi lények szellemi úton cselekednek. Amire indíttatásuk van, az

valószínűleg meg általuk. Ha elgondolnak, kedvet éreznek egy dologhoz, az cselekedetté válik. Megvalósul. Márpedig a fizikai ember is szellemi lény, csak ezt nem tudja. Ha meg akar tenni valamit, ha kívánja annak a valaminek a megtörténtét, akkor egyrészt az – ugyan nem fizikai síkon – de meg is történik, másrészt ez az indíttatás egyértelműen elárulja, az adott lény valódi állapotát. Ezért van az, hogy Isten az indíttatásokat, a szándékot vizsgálja, mert az az igazság és nem fizikai cselekedetek.

Az ember sok dolgot nem tesz meg, amihez egyébként kedve lenne. Mert fél a megtorlástól, a büntetéstől. Vagy fél a megszegésülettől. Titokban tartja ezeket a késztetéseit, elfojtja, de attól ezek még benne vannak, élők és tisztátalanak teszik őt. Az, hogy ezeket a fizikai világban elköveti e vagy sem, annak kizárólag a fizikai világban van következménye. Ha csak gondol ezekre, de nem követi el fizikailag, Isten előtt akkor is elkövette, mert a szelleme kívánta annak a dolognak a megtörténését. A valódi, azaz a szellemi világban pedig lehull a fizikai álarc. Nincs színlelés, ott a dolgok és az állapotok a valódi minőségükben mutatkoznak meg. Ha valaki tisztátalan, az nem titkolható el, megy a neki megfelelő tisztaságú, frekvenciájú „helyre”. Ezért kell hát – Isten segítségével, mert csak és kizárólag így lehetséges ez – annyira megtisztulni, hogy soha eszünkbe se jusson lehetőleg egyetlen hitvány indíttatás sem. YC pontosan tudta, hogy ennek a fizikai világnak éppen ez a legnagyobb értéke, hogy itt és csak itt van lehetőség ezeket a negatív indíttatásokat levetkőzni, azoktól megtisztulni. Azért ez a purgatórium, a tisztítóhely.

Ettől lett hát rossz a hangulata, és emiatt gyűjtött rá. A nyugágyban hátradőlve figyelte a tüdejéből visszafújó kékesz-

szürke füstöt. Az angyal küldött neki egy impulzust: Tisztesség! Ja, tisztesség – visszhangozta félhangosan dünnyögve a férfi. Gondolatai azonban ismét nekilódultak. Tisztesség, ez az! Ez a lényeg. Nem kell azon filózni, hogy ezzel igen, azaz meg nem. Vagy tisztességes (tisztaságos) vagyok, vagy nem. Istennel szemben kell tisztességesnek lennem, neki tartozom tisztességgel, nem ennek a világnak. És ha itt vagyok, akkor itt kell tisztességesnek lennem. Ha pedig tisztességben nem boldogulok, akkor tényleg vigye az ördög az egésztestet, de ez nem fordulhat elő. Egész eddigi élete éppen ennek volt a példázata. Egészen fiatalon, az elején tényleg jó sok mocskos dolgot művelt. Rosszul volt néha, ha eszébe jutott egy-egy ilyen ügye. Kapott is érte. Azután valami megváltozott. Leginkább belül, a belsejében. Először csak lassan, de aztán egyre gyorsabban és gyorsabban jött ez a változás. Feltépte végre azt az ajtót és elkezdett végre lélegezni. Hála az Úrnak! Atya Isten – gondolta, Uram, hova lettem volna Nélküled? Az angyal ismét bólintott, ő tudta hova lett volna a menet, ha az az ajtó nem nyílik ki időben. Tisztesség – súgta újra a férfinak. – Igen, köszönöm Neked Uram, hogy megmutattad ezt az utat! Ezt a lehetőséget. Hogy így, tisztességesen is lehet. Illetve csak így. Nem azért kell tisztességesnek lenni, mert Isten azt elvárja, vagy, hogy megjutalmazzon érte. Tisztességesnek azért kell lenni, mert az a helyes. Eszébe jutott, hogyan jött szinte viharos gyorsasággal egyenesbe az élete, amikor a tisztességet választotta a hitványság és a sumákság helyett. Elképesztő és lehengerlő élmény volt. Sokszor úgy érezte, mintha ezer évvel ezelőtt lett volna az a pillanat, amikor kinyitotta azt az ajtót, de, mint a mellékelt ábra mutatja, még most is képes hibázni. Hihetetlen! Egyszerű és még a leggyengébbek számára is viszonylag könnyen értelmezhető intelem az, hogy légy minden körül-

mény közepette tisztességes! Mindenhol és mindenkor. Ő meg majdnem megcsúszik egy ilyen pity kis ügyben. Mert ha teszem azt egy aranyszállító furgon beesne a hátsó kertjébe – ugye, abban már van ráció. Abból mennyi jót lehetne tenni....Áááá! Nem hiszem el! Már megint. Mi van velem? Az angyal szigorúan nézett a démonra, aki ismét próbálkozott: Nem látta senki, nem tudná meg senki – sugalmazta. Te nem tettél semmit, hogy megszerezd azt az aranyat. Csak az öledbe esne és nem a rabló államnak szolgáltatnád vissza, hanem jóra használnád te magad. Hiszen te tudod mi a jó, nem igaz? Végre jó kézbe kerülne az a vagyon, nem a rablóknak hízna még kövérebbre a bukszája. Van azoknak ügyis elég abból, amit összeloptak a közvagyonból. Csinálhatnál gyermekotthont, vagy idősek otthonát. Támogathatnád a hajléktalanokat. Gondolj csak bele, számát sem tudod mennyi baj van a világban! Ennyi arannyal megválthatnád. Vagy majdnem, de magadat mindenképpen... – Takarodj! A férfi két tenyerét a halántékára szorította, és úgy üvöltötte: Takarodj! Az angyal már mozdult is, és egy óriási energiaimpulzust küldött a démon felé, amelytől az egy robbanásszerű effektus kíséretében elszállt. Az energiahullám messzire vetette őt. Az angyal elégedetten szemlélte művét. Helyes testvér – mondta, így kell ezekkel bánni, ezt értik. Kérlek, legközelebb is légy ilyen határozott – mondta –, és már előre élvezte azt a pillanatot is. Nem szeretett igazán harcolni, de ez a démon annak idején nagyon csúnyán elbánt vele, így most kevésbé sajnálta. Akkor még a démon volt az erősebb. De most a férfi neki adta az erőt. Hát ő pedig él is azzal. Ez a dolga.

YC észbe kapott és lopva körülnézett, véletlenül nem volt e valaki szem vagy fültanúja a kis jelenetnek, amelyet rendezett. Úgy tűnt, Isten megóvta ettől a kellemetlen eshető-

ségtől. Szerencse – gondolta, majd felnevetett. Szerencse? Jó vicc. Szerencsen de nem szerencse. Annak semmi értelme. Mindegy. Lényeg az, hogy ez a nyomorult démonom(?) megint ügyködött. Elképesztő, hogy mennyire résen kell lenni. Még annál is jobban. És mi a bánatos rigófüttyöt csinál ilyenkor az angyal? -kérdezte magától. Az angyal csípőre tette a kezeit és egy, az angyalokra egyébként egyáltalán nem jellemző grimaszt vágva visszakérdezett: szerinted?

YC ismét eldőlt a nyugágyban. Az nyekkenve vette tudomásul e történést, de kitartott. A férfi lehunyta szemeit, összekulcsolta a mellén az ujjait, amitől úgy nézett ki, mintha csak pihenne. Pedig Istenhez fohászkodott. Imádkozott azért, hogy ne csússzon meg. Hogy kitartsa a küzdelemben. Hogy Isten legyen elég türelmes vele, hogy elérje az út végén lévő célt. Hogy legyen elég ideje elérni a célt. Miután befejezte a fohászt, még hálát adott az Úrnak, amelyet az angyal helyeslő tekintettel hallgatott. Alakul ez a testvér – gondolta – bár még sok a tennivaló veled. Istent nem hagyják unatkozni ezek a gyermekei az egyszer biztos. A férfi gondolatai az iménti imájára terelődtek. Van értelme egyáltalán imádkozni? Sokszor volt úgy, hogy fohászkodott valamiért, aztán minden éppen az ellenkezőjére fordult, mint remélte. Nem volt elég jó az ima? Vagy, ő nem volt elég jó, hogy elnyerje azt, amiért fohászkodott? Végül arra jutott, hogy mivel Isten egy csak általa átlátható, elképzelhetetlenül összetett és bonyolult, végtelen szálon futó tervet futtat, amelytől pedig nyilvánvalóan semmilyen okból nem tér el – főleg nem egy YC fohász kedvéért –, ezen okból tehát napi, apró-cseprő ügyekben, de még az egyes ember számára nagyon fontosnak tűnő dolgok ügyében sem érdemes fohászt küldeni az Úrnak. Hiszen ha az összeforog az Úr tervével, akkor ez az ima nélkül is meg-

valószínű, ha pedig azzal ellenkezik, akkor fohászkozhat ő reggeltől estig, akkor sem. Arra jutott, hogy az emberek bár sokszor csalódnak, mégis azért próbálkoznak újra és újra mert ez reményt ad nekik. Reményt arra, hogy imájuk most majd tényleg meghallgatásra talál. Aztán megint csalódnak. Persze van, hogy nem és akkor boldogok, de ha valami teljesül, az vélhetően a legtöbb esetben nem a fohász hatására történik meg. Isten egyébként is aszerint alakította volna a történeteket, mert az egyezett a tervével. Bár van itt egy másik faktor is. Az Úr beszélt erről is, amikor a mustármagnyi hitre utalt, amellyel akár hegyeket is képes lenne a hitben élő ember megmozgatni. És bizony, nyilván Ő látta ezt is jól. Nyilván így van, és ha az ember olyan mély hittel bírna, amilyennel Jézus bírt, ugyanazt képes lenne megcselekedni, amelyeket Ő megcselekedett, mint ahogyan az Úr ezt meg is mondta. De, az emberekben nincs még mustármagnyi hit sem. A legtöbben csak felszínes hittel bírnak. Ilyen-olyan mélységű, de akkor is csak felszínes hittel. A tökéletes hitet ezen a planétán élő emberi lény nem képes elérni. Valószínűleg sokan tiltakoznának ezen állítás igazsága felett, de ha egyszer meg lennének igazán mérve a hitükben, hamar kiderülne a szomorú valóság. Ezt elfogadva tehát úgy látta, hogy inkább csak elfogadni és hálát adni érdemes. Utóbbi viszont mindenért. Hiszen annyi kegyelemben részesül minden percben, hogy ha egész életét, annak minden percét e tevékenységnek szentelné, akkor sem lehetne elég hálás az Úrnak. Szomorú tény az is, hogy az emberek ezt a Krisztus áldozata dolgot nem értik. Hogy Ő eljött ide embernek, és előre feláldozta magát olyan bűnökért is, amelyeket az akkor még meg sem született emberek el sem követtek. A vérével, véráldozata által mosta le az emberek bűneit előre. De ez kicsit érthetetlen. Most akkor, hogy van ez?

Mindenki hallott erről, aki kereszténynek vallja magát, de az konkrét, hogy jó nagy köd van e téren a fejekben. Vedd ezt tudomásul fiam, mert ez így volt és kész! Ilyen magyarázatokkal találkozott. Nem túl meggyőző. Istent nem megértened kell fiam, hanem félned! Aha. Ez sem tetszett neki túlságosan. Lehet, hogy csak egy birka vagyok, de azért valamennyi képességet csak kaptam az Úrtól a megértésre. Akkor legalább hadd próbáljam meg! Abból csak nem lehet baj. Hát, annál nagyobb mint, hogy fogalma nincs semmiről, nem igazán. Vagy az, ha valami ostobaságot hisz el, az nagyobb baj, mint az, ha lövése sincs valamivel kapcsolatban? Jobb, ha üres a feje, mintha szeméttel van tele? Ki tudja? Ő mindenesetre hitt abban, hogy gondolkodni jó és hasznos dolog. Feltéve ha értelmes dolgokon teszi azt. Márpedig Krisztus áldozatának jelentőségét megpróbálni felfogni, számára nagyon is annak tűnt. Hiszen Jézus Krisztus őerte, az ő bűneiért is adta az életét. De ki kérte erre? Isten? Az Atya? Miért? Úgy gondolta, hogy a katolikus egyház egyik legnagyobb, ha nem a legnagyobb, a híveket tévútra vezető tanításait illető bűne éppen ebben a témában rejtezik. Azt tanítja a nevezett egyház, hogy Az Atya, a Fiú és a Szentlélek Istent kell imádni. Azt sugallja, illetve tulajdonképpen konkrétan kijelenti, hogy bár egy az Isten, de valahogy mégis csak három. A katekizmusukban ez áll: „Az Atya, a Fiú, és a Szentlélek nevében. Ámen.” Máshol: „Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen.” Azt tanítja, hogy az Atya, a Fiú (Jézus Krisztus) és a Szentlélek az három, így tulajdonképpen különböző isteni személy, különböző Isteni kompetenciákkal. Például a Szentlélek meghatározásánál: „A Szentlélek a Szentháromság harmadik személye, valóságos Isten az Atyával és a Fiúval együtt, akit Jézus Krisztus ígért meg és küldött

el Egyházának.” (?) Egyszóval bár az Isten egy, de inkább három. Ezt tanítják a pópisták. Vagy ha mégsem, akkor egy kicsit ügyesebben kellene fogalmazni. De ezt tanítják. Ha ebben a hitében pedig megerősödik valaki, nem juthat be az Isten országába, ezt az Úr jelentette ki, mert Ő elmondta, hogy Ő és az Atya egy. Ő van az Atyában és az Atya Őbenne. A Szentlélek pedig nem egyéb, mint az Isteni lélek, avagy az Isten lelke. Ez NEM három különböző Isteni személy, hanem egy és ugyanaz! Jézus Krisztus, maga volt Isten. Az Atya Szelleme Őbenne testesült meg itt a Földön a fizikai világban, és azok a szerencsétlenek, akik ezt tették, magát Istent feszítették keresztre emberi testében. Kész. Hát ezek nagyon oktanok voltak... Az angyal bólogatott, és súgott egyet: És mi van az angyalokkal? A férfi vette: Angyalok? Hát az is jó téma. Ők meg igazából valami füstlények vagy szellemek a palackból a katolikus kt. szerint. Hogy aszongya az idevágó rész: „Az angyalok teremtett lelkek, akiknek értelmük és szabad akaratuk van, de testük nincs.” Az angyal végignézett magán. „Testük nincs.” Hát mink van? Csak úgy gomolygunk ide-oda mi? Idióták! Még ha azt írták volna, hogy fizikai testük nincs. Úgy még egye kánya, rendben lenne, de ezt a pongyola megfogalmazást... Nem lehet tudni, hogy ezek tényleg ilyen ostobák, vagy csak szimplán a megvezetés a szándékuk. És ezek tanítanak több mint egymilliárd lelket... Na! Az Úr áldozatáról beszélj! – Ööö...igen. Jézus Krisztus keresztre ment értünk, bűnös gyermekeiért. Neki ugye nem játszott szerepet az idő, tudta jól, hogy mi volt addig és mi következik majd ezen a bolygón, ebben a szférában. Utat mutatott hát és beváltotta a próféciaikat, amelyek megjövendölték eljövetelét, hogy azok, akik nem tők hülyék ahhoz, hogy ezt észrevegyék és megértsék, megtalálják az ajtót, amely kivezeti őket innen, ebből a rabságból. Az ajtót, aki Ő maga a

saját állítása szerint. Érdekes lenne tudni, hogy én például meddig gyarapítottam ezt a...jó-jó igen, én is tök hülye voltam, na! Vagy vagyok? Szerintem most nem vagyok, de az voltam. Még nem olyan régen is. – Miért hülye az, aki nem tudja vagy máshogy látja? – Jó-jó, bocsánat, akkor nem hülye csak birka. – Miért birka? – Hé! Én most magammal beszélgetek? – Nem. – Nem? – Nem. – Akkor kivel? – Velem. – De te ki vagy? – Mintha nem tudnád... – Te vagy az őrangyalom? – Az hát. – Hú! – Na, haladjunk! Szóval csak ne ítéld meg te senkit barátom! Hidd el, te is elég hülye vagy, ha már itt tartunk, még helyi viszonylatban is. Nem az árokban fekvő tökrészeg szerencsétlenhez kell viszonyítanod magad testvér. Gondold el azt, milyen lenne, ha okos lennél! Mire jutnál akkor? – Hát...nem gondolkodnék? – Okos. Az angyal fintorgott. És miért nem gondolkodnál? – Hát, azért mert tudnám, hogy úgysem érthetem meg azt, amit szeretnék megérteni. – Rossz válasz. Ha okos lennél tudnád, hogy olyan dolgokon kell elmélkedned, amelyeket képes vagy megérteni. Gondolkodj például Jézus Krisztusról! De ne az indítékain, hanem a cselekedetein! Az szólt nektek, az volt a példa számotokra. Nagyon szomorú volt az Úr, amikor belátta, hogy hiába beszél, senki nem ért egy árva hangot sem abból, amit tanít. Kénytelen volt csodákat tenni. Volt, aki még ezeknek, és a saját szemeinek sem hitt. Persze nem tudtok ti igazából semmit arról, hogy valójában mennyi minden történt ott és akkor – honnan is tudnátok –, de ahhoz éppen eleget tudtok még így is, hogy legyen min elmélkedni, és legyen mit megpróbálni követni. Ehhez képest te például azon gondolkodsz, hogy szegény testvéreid milyen birkák és nekik mit kellene csinálniuk. Mintha te olyan okos lennél és olyan jól csinálnád a dolgaidat. YC hallgatott. Na, kapd össze

magad és mondd el nekem, szerinted mi volt az Úr áldozatának a valódi jelentősége? Ezen törd a fejed!

YC kissé bambán állt, és nem nagyon tért magához a csodálkozástól. Megőrültem, vagy mi a fene? Az angyal most hallgatott. Fixen megőrültem. Szép. Egyébként tetszett neki a dolog. Azért – ha ez igaz – csak így dumálni egy angyallal, az nem piskóta. Kezdett összeállni a fejében egy kép. És, ahogyan ez a kép egyre jobban összeállt, úgy azonnal meg is szilárdult. Szóval így megy ez – gondolta. De ilyen direkt módon még sosem sikerült. Valószínűleg kell hozzá az angyal szándéka is – tette hozzá magában – és így lehetett, mert az angyal bölintott. Szóval az angyalom manipulálja a gondolataimat. Egy pillanatra elbizonytalanodott. Most ez tetszen neki vagy sem? Ha ez igaz, az a személyes szabadságom, a szabad akaratom megsértése. Ehhez még egy angyalnak sincs joga. Arra gondolok, amire akarok és kész! – Aha, vesztítette el a türelmét az angyal. Ha nem irányítanám a gondolataidat, szerinted hol tartanál most fiam? Még mindig egy nőstényt hajkurásznál az erdőben egy bunkóval a kezében... – Ööö...igen? – Igen! Szerinted magadtól vagy olyan okos? Persze csak idézőjelben... Elmondom neked: Nem! Egy fia normális gondolatod sem lenne, ha az Úr nem adott volna melléd engem. Így is évtizedek kellettek, mire nagy nehezen meghallottál és még sok-sok év, mire figyelni is kezdél. És ez még csak az eleje. Szerinted jól állunk? – Hát....Nem? – Tedd, amit mondtam! Kicsit, nem, inkább nagyon vegyél vissza, és gondolkodj azon, amin kell! – De, honnan tudjam, min kell gondolkodnom? – Azt nem neked kell tudni, majd én tudom. Te azon gondolkodj, ami sűrűn eszedbe jut! Ami makacs gondolat benned. Ami nem akar nyugtot hagyni számodra. Ezt tetted eddig is, vagy nem? Így

jutottál el eddig is, nem igaz? Azt, hogy ez a makacs gondolat jó irányba vezet-e vagy sem, elárulja a lelkiismereted. Ha igen, akkor ezután már csak gondolkodnod kell. YC elismerte magában, hogy bizony ez valahogy így lehet. – Jó – mondta az angyal. Akkor maradjunk ebben! A férfi lelembozva bólintott. Jó, maradjunk ebben.

Este, az ágyban az elmúlt nap hihetetlen történésein gondolkodott. Az angyal azóta nem jelentkezett, legalábbis direktben nem. Megpróbálta felidézni, hogyan is zajlott a múltban ez a fajta kommunikáció. Először csak erős megérzései, és indíttatásai voltak bizonyos dolgok kapcsán. Később, – jóval később – elért egy olyan szintre, ahol már tulajdonképpen direktben tudott kommunikálni, ezzel az általa addig „belső hangnak” hívott valakivel, de ezt eddig a napig nem egy különálló identitásként határozta meg, hanem....Igazából ezen nem is gondolkodott. Csak használta ezt a....képességét? Ha nyugalom volt körülötte és kellő mértékben rá tudott hangolódni egy témára, megfogalmazott kérdéseket és utána figyelt. Feltette a kérdést és nem gondolkodva szinte kapásból, azonnal válaszolt is rá. Megragadta azt, ami először eszébe jutott. Ezt csinálta.

De, hogy ez a válasz tulajdonképpen honnan, vagy kitől érkezett, abba úgy mélyebben eddig nem igazán ment bele. Tudta, hogy a válasz nem tőle származik, de valahogy ezzel nem foglalkozott. Átsiklott ezen, az egyébként pedig igen figyelemre méltó kérdésen. Vajon miért siklott át rajta? Vajon miért nem gondolkodott el alaposabban rajta? Talán, ha túl korán rádöbben ennek a manipulációnak a léteire, ha még nem elég érett arra, hogy alázattal és hálával, sőt nagy örömmel elfogadja azt, akkor másként lett volna? Igen, valószínűleg fellázadt volna. Nem fogadta volna el. Büszkeségből.

Isten ezért hagyja meg az embernek azt a hitet, hogy ő saját maga határoz és dönt a dolgokról, pedig ez nem így van. Isten mindenkit irányít. Mindent és mindenkit. Ez nem azt jelenti, hogy nincs szabad akarat. Az ember szabadon eldöntheti azt, hogy a jóra vagy a rosszra hallgat. Ebben áll a szabad akarata. Ennek a döntésének a függvényében alakul az útja. De egyebet nem tehet. Ha mégis megtenné, kivetné magából a rendszer, mert összeférhetetlenné válna azzal. Kilöködné belőle, és elpusztulna. A lelkek pedig tudják ezt, ezért nem tesznek ilyet. Inkább láznak és a negatív tartományt választják, de úgy legalább részei maradnak az egésznek. Igaz a pokolban, ami nem túl jó hely. Bár, az igazat megvallva, nem tudta, hogy egyáltalán képes lehet-e egy lélek magát tökéletesen függetleníteni Istentől. Most, hogy ez eszébe jutott, azt gondolta, nem lehetséges ezt megtenni. Ellentmondani Neki lehet. Megtagadni Őt lehet, de leválni nem lehet. Róla sem tud leválni egyetlen sejtje sem. Csak felázadni tud ellene. Akkor pedig működésbe lép az immunrendszere. Annyit tehet a sejt, hogy elfogadja az irányítást, és boldogan tudatos részévé válik az egésznek. Ő tudta, hogy ez az igazság, mert átélte ezt az újjászületést. Ezt a semmihez sem fogható élményt. Amikor kérte, majd tudatosan elfogadta a vezetést. Akkor gyakorlatilag kicserélődött. Úgy, hogy mégsem. Az maradt, aki volt, nem lett más az arca, a teste, nem felejtette el, hogy ki ő és honnan jött, emlékezett mindenre a múltjából, de a gondolatai, különösen a gondolkodásmódja, gyökeresen megváltozott. Tudta, hogy ez a potenciál régen is létezett benne, voltak ennek akkoriban is megnyilvánulásai, de nem ez volt a domináns része. Azzal, hogy ez a rész nyert dominanciát benne, egy teljesen új ember lett teljesen új gondolkodásmóddal, élményekkel, tapasztalatokkal, érdeklődéssel. Ugyanaz a gitár, de más hú-

rokkal, és behangolva. Most sokkal szebben és tisztábban szól ez a hangszer Isten kezében. Erről volt szó. Most már el tudta fogadni az irányítás tényét, és ez lázadás helyett hálát és békességet szült lelkében. Boldog volt és tudta, hogy minden úgy van jól, ahogyan történik. Már nem vágyott babérokra, egyéni sikerekre. Arra vágyott, hogy éles szerszám, jól fogó toll legyen Isten kezében. Tette, amit tennie kellett, boldog és hálás volt, amiért teheti.

Volt egy vastag spirálfüzete. Csak úgy, a saját szórakozására írogatott bele. Nem volt különösebb célja ezekkel az általában pár sorostól néhány oldal terjedelemig hízó kis írásokkal, de azért szerette őket. Nagyon régen nyitotta ezt a füzetet. Emlékezett arra is, hogy miért. Időnként eszébe jutott akkoriban egy-egy gondolat. Amely azonban szíven ütötte őt. Nem volt ez sok, hosszú gondolatfüzerek vagy ilyesmi, csak egy-egy mondat, ami megérintette őt valahol mélyen, belül. Megnézte mik voltak az első bejegyzések. Az egyik, egyetlen mondat így szólt: „Jobbá teszed a világot, ha jobbá teszed magad.” Elmosolyodott. Igen, ezek voltak az első szikrák, amelyek végül lánggra lobbantották benne a tüzet. Az élet tüzét. Néha fellapozta ezt a füzetet, és gondolatai új lendületre kaptak, amint elolvasta egyik-másik régi bejegyzését. Itt is van egy például, politika címmel. Olvasni kezdte.

„A politika tulajdonképpen egy demokrácia fedőnevű nonszensz mögé bújtatott, intézményesített és úgynevezett törvényekkel támogatott, vagyonszerzésre és hatalomgyakorlásra irányuló rendszer, amelyben a magukat politikusnak nevező köztörvényes bűnözők egy általuk kitalált és hatályba emelt mentelmi jog nevű vicc mögé bújva, büntetlenül, egymást fedezve garázdálkodhatnak. Fehérgalléros maf-

fia ez, amely politikai pártoknak nevezett bűnszövetkezetek égisze alatt, közvagyonból finanszírozva tevékenykedik. Legfontosabb célja ugyanezen közvagyon leghatékonyabb módokon való elsikkasztása, az őket megválasztó adófizetők rabszolgastátuszának folyamatos fenntartása és biztosítása törvényi és akár karhatalmi eszközök igénybevételével. Legáltalánosabb munkamódszereik a befolyással való üzérkedés, és annak a hatalomnak a privát vagyonná konvertálása, amelyet választóik adtak a kezükbe. Minden látszólagos tevékenységük fedősztori, csak választóik megvezetésére és elaltatására szolgál.

Valós tevékenységük fedett, és a háttérben a kulisszák mögött zajlik. Csak az határozza meg gátlástalanságukat, hogy az adott országban mit enged meg a valódi háttérhatalom, mi felel meg leginkább az említett legfelsőbb irányítás céljainak, érdekeinek.”

Hát, a fene tudja – nézett fel a füzetből. Legfelsőbb irányítás... Az mondjuk egyértelműen Isten. Nem fogalmazott akkoriban elég pontosan. Mindegy, az biztos, hogy ez itt a Földön, úgy el van szabva, amennyire csak lehet. Vajon – indultak meg gondolatai – volna itt igazságosan működni képes államforma? Volna hát. Amilyen Isten országa. Kommunista királyság. Egy mindenkiért – mindenki egyért és mindenki mindenkiért. Persze csak akkor, ha a király egy az Úr által felkent király lenne, aki nem téveszti el a szerepét, ahogyan az a legtöbb uralkodó esetében történik és megtörtént. A jó királynak kell a népét szolgálni és nem a népnek őt. A király van a népéért és nem a nép őerte. Vajon hány király gondolta ezt így a történelem folyamán? Egy jó király országában nem működhetne az intézményesített fosztogatás. Aki lopna, az a királytól és az általa képviselt nemzettől lopna. A jó király jó

gazda. Vigyáz a rábízott vagyona és hűséggel kezeli azt. Igazságos és bölcs uralkodó, akit szeret, megbecsül és elfogad a népe. Nincs szüksége hatalmának fenntartásához fizetett zsoldosokra, erőszakos szervezetekre, fegyveres erőre pedig csak legfeljebb az ország népének, és annak vagyonának megvédelése céljából. Az istenadta nép pedig munkája és hasznossága mértékében, szükségletei szerint mindenből ingyen részesül. Dolgozik a közjóért és teljes joggal részesül is abból. Nincs pénzrabszolgaság, kizsákmányolás, felhalmozás. Biztos és biztonságos lét, öröklét van. Így működik az Isten országa. Mondjuk akinek büdös a meló, az ne akarjon bekerülni oda. Igaz nem is fog. Bankárok, uzsorások például nem kellene. Elvileg tehát lehetséges egy ilyen államformát üzemeltetni Földi körülmények között is. Kár, hogy csak elvileg.

Ráakadt egy hosszabb írásra is, „gondolatok a sportról” címmel. Belekezdett: „No sports...” Amikor először talákoztam ezzel a Sir Winston Churchillnek tulajdonított idézettel, arra gondoltam, mi ez a butaság? Amúgy Churchill 91 évet élt és voltak jó mondásai. Olyanok, mint például: „A történelem majd feljegyzi. Tudom, mert én fogom megírni”. De a sporttal kapcsolatban is: „A golfozó célja, hogy egy kicsi labdát egy még kisebb lyukba továbbítsa, a célra tökéletesen alkalmazatlan eszközökkel.” Azonban, ami a sporttal – úgy általában – kapcsolatos meglátását illeti, azt valóban ostobaságnak tartottam. Amíg rá nem jöttem, hogy igaza lehetett.

Akkor vált gyanússá a dolog, amikor mindenki azt propagálta, hogy a sport az milyen jó. Orvosok, mindenféle szakemberek, még a vízcsap is ezt folyta, sportolni-sportolni-sportolni! Sokat lehetett látni például az USA éppen aktuális elnökeit is, ahogyan a testőrök gyűrűjében futnak.

És is futottam egykor. Atléta voltam. A sprintszámok nem

igazán mentek, de a közép és a hosszú távokon, elég otthonosan moco-rogtam. Amikor kikoptam az élsportból, próbálkoztam más ágakkal is, szóval volt némi rálátásom a dologra. Azért mondom ezt, mert szerintem ahhoz, hogy valamiről az ember kialakíthassa a saját véleményét, illik viszonylag pontos ismeretekkel rendelkeznie a véleményezett dologról. Legalábbis, amennyire a lehetőségei ezt engedik. Tudom, ez manapság egyáltalán nem az általános felfogás, de én mégis így gondoltam helyesnek. Tudtam azt továbbá, hogy bármire jutok is, az továbbra is csak és kizárólag az én véleményem lesz, de mint ilyen, számomra meglehetősen érdekes. Érdekes vélemény, érdekes gondolatok eredményeként. Ezek pedig, meglehetősen eretnek gondolatok, és talán szokatlanok is, így, gondoltam rögzítem őket, hátha egyszer megoszthatom valakivel. Na, meg aztán manapság úgy is olyan nagy divat lett ez a „megosztás”. Mindenki mindenkivel megoszt minden marhaságot, hát pont én tartsam magamban az enyémet? Egy szó, mint száz, arra jutottam, hogy a sport valóban nem túl jó dolog. Legalábbis, ami a legtöbb válfaját illeti. Mert milyenek ezek a „válfajok” tulajdonképpen? Most nem arra gondolok, hogy futás, úszás, sakk(?), lövészet(?) (ezek sportok egyáltalán?). Arra gondolok, hogy például egyéni, szabadidős sporttevékenység, tömegsport, versenysport, tehát inkább a jellegére céloznék elsősorban. Nézzük elsőre a fizikai oldalát! A sport egy olyan tevékenység, amely végzésekor az emberi szervezetet a megszokottnál, – vagy mondjuk inkább úgy –, az átlagosnál, nagyobb terhelés éri. Ennek különböző élettani hatásai vannak, amelyek mint említettem, a jelenleg elfogadott „szakmai” vélemények szerint igen hasznosak a szervezetre nézve. Itt nem sorolom ezeket, bárhol tömegével található részletes leírás róluk. Azonban a józan paraszti logika, meglátásom szerint ép-

pen az ellenkezőjét sugallja ennek. Én úgy látom, hogy az Isten nem sportolásra teremtette az ember fizikumát. Ha összehasonlítjuk olyan emlős állatok fizikumával, amelyeknél a magas fizikai teljesítmény kiemelten fontos szerepet játszik, akkor azt találjuk, hogy az emberi test gyakorlatilag alkalmatlan e célra. Kifejezetten érdekes például egy ember és egy gorilla csontvázának és izomzatának az összevetése. A gorilla minden különösebb edzés nélkül is brutális izomzattal, ennek megfelelően óriási testi erővel rendelkezik. Genetikailag úgy van kódolva, hogy ha nem jár heti négy nap gyúrni, nem szed táplálékkiegészítőket, nem kocszol, stb., akkor sem bomlik le az izomzata, mert ilyenek van kitalálva. Egy ember túlméretes (szükségtelen) izomzata pillanatok alatt eltűnik, ha azt fáradtságos munkával és megfelelő táplálkozással nem tartja napi szinten karban. Lebontja a szervezet. Sőt! Extrém izomtömeg gyógyszeres manipuláció nélkül fel sem építhető. Csak, ha kémiai módszerekkel becsapjuk a genetikát. A gorillának azonban akkor is felépül ez az izomtömege, ha egész nap csak fekszik. Ennek az az oka, hogy a gorilla fizikai lénynek lett teremtve (kis agy, robusztus test) az ember pedig szellemi lénynek (nagy agy, satnya test). Alaphelyzetben az emberi fizikum tehát átlagos, inkább satnya, mint robusztus izom és vázrendszerrel bír. Szükséghelyzetben képes megerőltető fizikai tevékenységre is, de semmiképpen sem rendszeres és hosszan tartó időszakban. Vegyük példának a ma oly divatos, és talán a legklasszikusabb sporttevékenységet, a futást! Ma azt állítják, hogy a futásnál egészségesebb mozgásforma nem létezik. Minél többet futunk, annál egészségesebbek leszünk. Szervezetünkben minden a lehető legoptimálisabb lesz, lefogyunk ha volt rajtunk felesleg, és úgy általában, minden szuper lesz, amennyiben minden nap, de akár csak legalább heti néhány alkalommal

futunk. Én ezt másképpen látom. Úgy gondolom, hogy a futás egy jelentős stressz-állapot a szervezetnek. Arra való, hogy szükség esetén meneküljünk. A menekülés pedig vész-helyzetben indokolt magatartás, olyan, amikor két rossz közül lehet csak választani. Pusztulsz vagy futsz. Ilyenkor az ember nem mérlegel, hanem fut. De egyébként minek? Miért van az, hogy a legtöbb ember nem szeret futni? Lusták? Mindannyian? Dehogy! Érzik, hogy az nem jó nekik. Sokan persze szeretnek futni, de ennek minden egyes esetben megvan a maga oka. Olvastam egy ma igen olvasott és divatos keleti bölcs elgondolását a futással, illetve a sportokkal kapcsolatban. Ő egy fokkal tovább ment, és megpróbálta spirituális szempontból megközelíteni a kérdést. Azt mondta, hogy a futás lehet akár egy meditációs technika is, amely során olyan állapotba (transzba) kerül a futó, amelyet egyébként képtelen elérni. Miért képtelen? Igazán megpróbálhatná. Ez esetben nem kellene ekkora stressznek kitennie rendszeresen magát. Esetleg le kell fogynia? Miért kellett meghíznia? A népszerű bölcs kiemelte, nagyon vigyázzunk arra, hogy csak addig folytassunk bármilyen sporttevékenységet, ameddig az frissít bennünket és nem válik gépies tevékenységgé. Hát, talán ebben az esetben, ha valóban örömmel és jó érzéssel tölt el bennünket, úgy én is el tudom fogadni a sport hasznosságát. De csak így. Ha olyan fajta sportot választunk, amely örömszerző jellegű számunkra, és annak gyakorlása valóban örömmel tölt el bennünket, akkor rendben van a dolog. Az nyilvánvaló, hogy a mozgás maga az élet. De mozgás és mozgás között igen nagy különbség is lehet. Minden életkornak megvan a magának megfelelő mozgásigénye. Ha egy nagyszülő csak elnézi unokáját mondjuk egy játszótéren, már abba is belefárad. Milyen következményekkel jár hát az, amikor egy nagypapát arra ösztö-

nöznek, hogy fussa le a félmaratont? Persze a legtöbb nagy-papának ilyen eszébe sem jutna, de azért időről időre, minden egyes ilyen sportrendezvény alkalmával bemutat a tévé egy hetvenkét esztendő Kovács Pali bácsit, aki a „fiatalokat megszegyenítő”, vagy még a „fiatalok által is megirigyelhető” jelzőkkel méltatott kondícióban van, ráadásul ilyen és ilyen nagyszerű teljesítménnyel „küzdötte” le az adott távot. Sosem lehet tudni, hátha valaki kedvet kap... Ezek a Pali bácsik szoktak nyilatkozni is, mindig elmondják, hogy ők mennyit köszönhetnek a sportnak. Azok a Pali bácsik viszont már nem lesznek benne a tévében, (maximum valamelyik kereskedelmi csatorna horrorhíradójában) akik esetleg megpróbálják és balul sül el a próbálkozásuk. Tudom, én meg egy paranoid alak vagyok, aki a kákán is csomót keres.

Elődeink kényszerűen aktív életet éltek, hiszen ha nem voltak kiváltságos helyzetben, akkor meg kellett dolgozniuk fizikailag is a megmaradásukhoz szükséges dolgokért. Élelem megteremtése, tüzelő beszerzése, sorolhatnám még. Az elhízottság a régi időkben, alighanem csak az uralkodó osztály „kiváltsága” volt. Úgy gondolom, hogy ma is éppen elegendő lenne az, sőt, egészségünk érdekében nem is szabadna ennél többet tennünk, mint napi rendszerességgel néhány órányi kellemes és nem túl megterhelő mozgásformákat végezni. Lehet ez séta, vagy kerti munka. Nem túl sok úszás, esetleg némi kocogás, ha éppen az esik jól, de gondoljunk csak bele, hogy a sportok nagy része ilyen-e? Sokan abba belehalnak, hogy csak nézik. Az izgalomtól. A hirtelen szívmeállásból bekövetkező, úgynevezett hirtelen szívhalálokról ne is beszéljünk. Mindenkinek van ilyen információja élsportolók tragikus végzetével kapcsolatban. Ki merem jelteni, hogy a „versenysport” például minden szempontból halálos és aljas szán-

dékú dolog, akár egyéni, akár csapatsportról beszélünk. Igaz ez a humán és az úgynevezett technikai sportok esetében is. A lényeg ugyanaz, csak a köntös más, amibe a dolog bújtatva van. Mire való a verseny? Kivel kell versenyezni és miért? Kinek kell legyőznie kit és miért? Mi az eredménye annak, ha valaki felülkerekedik „egy nemes küzdelemben” valakin? Ez harc, nem egyéb. Ahol a cél, a másik, a másíkákat legyőzése. Nem segítése, hanem legyőzése. Erről szól a versenysport. Pénzért, dicsőségért, elismerésért. A legnagyobb baj az, hogy sokan nem is értik, mi ezzel a gond. Az a gond vele, hogy alapmotívuma a felülkerekedés. Általában egy (vagy több) „ellenfélén”. Ez az „ellenség” szinonimája. Ez pedig szimpla agresszió. Álcázott harc, háború. Le akarom győzni a másikat! Hogy ez csak játékos vetélkedés? Ó, dehog. Hatalmas pénzekről van szó. Olyan teljesítményfokozó szereket használtak és használnak sportolók a győzelem megszerzésének érdekében, amelyek sok esetben akár meg is ölik őket. Csak, hogy ők kerekedjenek felül. A versenysport az nem játék. Soha nem is volt az. Emberek milliói szurkolnak ennek vagy annak, a másik vesztét kívánva. Hiszen nem lehet másképpen. „Aki nincs velünk, az ellenünk van.” Igaz, ezt ebben a formában egy politikus mondta (hogy volt pofája hozzá...) a saját műfajáról szólva, de ide is tökéletesen illik a mondás. Nem bajtársiasságot szül ez a dolog, eltekintve néhány üdítő kivételtől, hanem ellenségeskedést, dühöt, gyűlöletet, megálázottságot, kárörömet, és sok esetben erőszakot is, gondoljunk csak egy-egy futballmeccs körül zajló eseményekre. Azután van a dolognak egy lelki aspektusa is. Vajon ki gondolt bele abba, hogy az egyetlen győztesen kívül, aki a dobogó legfelső fokán áll, mennyi vesztes van? Hogy ők mit érznek? Persze, ez az ő kockázatuk, hiszen nem nyerhet mindenki, de ettől ők még legyőzöttek maradnak, a legyőzöttség minden

„élményével” együtt. És mit generál ez az állapot bennük? A legjobb esetben is minimum győzni akarást. Hogy legközelebb ők gyűrhessék le a többieket, ők érezzék azt, hogy nincs jobb náluk, hogy ők a legkiválóbbak. A versenysport árnyéka pedig a tömegsport. Ez az „átlagember” versenysportja. Arra lett kitalálva, hogy mindenkit be lehessen vonni a rendszerbe. Kisgyermektől az aggokig. Mindezt az „egészséges életmódra való nevelés” álcája mögé bújtatva. Maratoni futóversenyeket, tóátúszásokat rendeznek így sarkallva mindenkit, az egyre nagyobb teljesítmény kifejtésére, valamint nem utolsó sorban a sport körül ügyesen elhelyezett, jó pénzért megszerezhető kereskedelmi termékek megvásárlására. Manapság a sport, mint annyi minden más, hatalmas üzlet is. Hihetetlen mennyiségű terméket adnak el a segítségével, az élet minden területéről. Mindenféle jelzőkkel teleaggatott (fitt, light, stb.) élelmiszereknek nevezett mérgeket, hasonlóan mérgező „táplálékkiegészítőktől”, italoktól kezdve (pl. energiatalok), ruházati termékeken keresztül, a járművek kenőanyagáig bezárólag, gyakorlatilag mindent, de ez tényleg csak egy szűk kis metszete a nagy egésznek, amelyről ez a dolog valójában szól.

„No sports, just whiskey and cigars” Én nem pontosan így látom, ahogyan anno szór W.C., de mindenesetre érdemesnek tartom elgondolkodni azon, hogy vajon miért állította ezt a „nagy angol”, akinek halálos ágyán az utolsó szavai állítólag így szóltak: „Annyira unom ezt az egészet.”

Ezt jó régen írta. Akkoriban még azzal volt elfoglalva, hogy mekkora átverés folyik itt világszinten. Akkoriban fedezte fel azt a mindent át és beszövő globális pókhálót, amely mindenütt felfedezhető ha az ember meg akarja találni azt. Ma

ez már nem érdekli. Csak tudja, hogy létezik, de nem foglalkozik vele. Minek tenné? Azonban ez az utolsó mondat, ez nagyon érdekes: „Annyira unom ezt az egészet”. Vajon mire célzott az öreg? Tudvalévő, hogy az ember amikor féllábbal már odaát van, akkor képbe kerül. Mire gondolhatott Churchill? Csak nem arra, amire én gondolom, hogy gondolt – gondolta. Következett egy jóval rövidebb jóval későbből. Emlékezett, ez akkoriban született, amikor fellázadt benne az igazságérzet a tekintélyelvűség, a tekintélyuralmi rendszer ellen. Hogyan veszi magának a bátorságot bármely ember ahhoz, hogy magát a másik fölé emelje, magát annál többnek tartsa? Igen, ezt írta akkor:

„A magázódásról: Primitív szokás. Fejlett lelkek nem magázódnak. Nem a tisztelet nyilvánul meg általa hanem a távolságtartás. A szeretet tegeződik, közvetlen és nem eltávolít magától. A magázódást a rang követeli magának. Az ego, amely magát valamilyen szempontok alapján mások fölé emeli és elvárja, hogy »tiszteljék« az ő magasabbrendűségét. Idősebb, iskolázottabb, gazdagabb, hatalmasabb, stb. Az ember Istent is tegezi. Akkor, hogyan várhatja el, hogy őt bárki is magázza? Ő talán több, mint Isten? Neki több jár, mint Istennek? Vagy hallottál már ilyet? Tisztelt Isten Úr! (Úrhölgy) Legyen szíves megadni nekem ez vagy azt! Nevetséges! Bezzeg ha a papnak, a miniszterelnöknek vagy a királynak írsz, ez mindjárt normálisnak tetszik. Pedig nem az.”

Megint egy rövid: „Mi a különbség a pap és Isten embere között? Előbbi az ember, utóbbi az Isten választása.”

És megint egy érdekes: „Nincs olyan, hogy emberi bölcsesség. Minden bölcsesség, értelem és jó az Úrtól való, hiszen

ha lenne olyan, ami nem tőle való, az rajta kívül keletkezett lenne, egy másik forrásból származó dolog. Minden jó forrása Isten. Őbelőle pedig csak egy van.”

Rátört az álmoság. Letette a füzetet az ágy mellé a padlóra. Onnan lejjebb nem eshet, na nem mintha törekeny lenne. Tudta, hogy minden gondolat, amely ezeket az irományokat szülte, abból a célból fogant meg elméjében, hogy okuljon, fejlődjön általuk. Ezeket a tanításokat ő kapta. És nagyon háálás volt értük. Ezzel a hálával a szívében aludt el.

Kora reggel ébredt. Az éjszakája meglehetősen mozgalmasra sikeredett. Bár a teste ágyban volt és pihent, ő maga annál kevésbé. Szelleme élménydús utazásról érkezett vissza. Álmában templomról templomra járt, és végül mindből menekülnie kellett. Imára akarták kényszeríteni őt, amivel nem is lett volna baja, azzal azonban annál inkább, hogy minden imáját az ámen szóval kellett zárnia. A papok körbeállták és nem is figyeltek semmire csak arra, hogy a végén meglegyen az ámen. Először udvariasan szabadkozott, kérte, hogy hagyják őt nyugodtan imádkozni az Úrhoz, de azok ilyen-olyan ürüggyel végül mindig körülötte maradtak feszülten figyelve őt. Hamarosan már esze ágában sem volt imádkozni, csak minél előbb kint akarta magát tudni az éppen adott helyről. Végül, valahogy sikerült kijutnia, és be a következő templomba. Ahol minden hasonlóan alakult. Innen is ki, be a következőbe és így tovább. Nem tudta hány templomban próbálkozott, végül már nem is értette magát, hogy miért erőlteti, mire végre felébredt. Nem mozdult, csak elmerengett ezen a különös álmon. Eszébe jutott a mostani álom kapcsán egy múltkori, több mint furcsa esete is, amely bár meglehetősen nagy hatással volt akkor rá, később valahogy mégis

elfelejtődött. Mindennek az alapja egy érdekes és nehezen magyarázható jelenség volt. Valamiért ösztönösen irtózott az „ámen” szótól. Sosem ejtette ki a száján, és ha imái végén ez a szó megpróbált elméjébe tolni – mert időnként ilyen is megesett – erőszakkal kellett kitessekelnie és a helyére az „úgy legyen” szavakat helyezni. Ez a szó kellemetlen érzéssel töltötte el, ő pedig adott a megérzéseire. A szó hangalakja már eleve gyanús volt neki régebben is. Ámen, Ámon, ómen, démon...nem jó szó ez, érezte. Tudta, hogy a magánhangzóknak nincs jelentősége ebben a szóban sem. Úgy érezte, hogy az „m” és az „n” hangok frekvenciája környékén lehet valami kulcsfontosságú tartalom a dologban. Aztán ott van a dolog másik oldala: Immánuel Jézus. Mani (Máni). Om mani padme hum. Tudta, bizonyosan érezte, hogy nagyon „belenyúlt” valamibe. Valami igazán fontos dologba. Utána nézett a témának, és bár az m-n rezgéssel egyelőre nem jutott tovább, érdekes dolgokra bukkant. Először is elvileg ugyanazt jelenti héberül ez a szó, mint, amit ő magyarul mond: Úgy legyen! A magyarról azonban úgy gondolta, hogy érti is és viszonylag biztos volt abban, hogy az valóban azt is jelenti, aminek szánja. Milyen marhaság ha belegondol az ember, hogy elmond egy komplett imát magyarul és héberül fejezze be. Nem tud héberül. Miért szóljon olyan nyelven, amit nem ért? Érdekes további adalék volt, hogy valamilyen csodálatos húzás eredményeképpen, az iszlám is átvette ezt az imázáró formulát. Az nem gyenge – gondolta –, amikor ezt megtudta. Vannak páran a muszlimok is, akik hasonlóan a keresztényekhez meg ki tudja még kikhez, erre voltak beidomítva. Ha tehát ezek a keresztényekkel karöltve így fejezik be minden egyes fohászukat, az már kell, hogy számítson valakinek. De, hogy vajon kinek? Na, ez itt a nagy kérdés. Ő a maga részéről egyáltalán nem volt biztos benne,

hogyan ez a megerősítés oda szól, ahova az emberek szánják. Az ima egy nagy erejű mágikus tevékenység. Egy olyan lény ajkáról, aki igen erős képességekkel van megáldva e téren. És több milliárd ilyen lény mondja ki napjában többször is ezt a szót. Véletlen? Gyanította, hogy itt valami kapitális átverés működik. Nem lepődne meg rajta. Az a különös eset pedig a múltkor, nagyon is megerősítette ebben a hitében. A zuhany alatt állt. Sötétben szeretett zuhanyozni, élvezte a forró zuhany bőrét bizsergető érintését, és elmélkedett. Lehunytt szemmel éppen ez az ámen téma járt az eszében. Mondogatta magában a szót, tudata teljesen kiüresedett, szinte mantraként működött már a dolog, amikor egy nagyon erős víziója támadt. Megállt benne az üdő. Egy hatalmas és rendkívül gonosz – nem emberi – arc meredt rá, és sárga hüllő szemekkel merőn bámulta őt. YC-ben megfagyott a vér. Gyorsan kinyitotta szemeit, a látomás ezzel eltűnt. Teljesen meg volt döbbenve, és elképedt a dolgon. Visszagondolva, eltelt legalább egy-két másodperc is, mire felfogta egyáltalán, hogy mit lát. Maga a vízió nagyon erős és tiszta volt és legalább öt másodpercig tartott. Durva eset volt. Azonban, később valahogyan mégis megfeledezett róla. Eddig. Pedig ilyesmikről nem szokott megfeledezni. Fura volt mindenesetre. Nem beszélt erről senkinek, de tökéletesen bizonyos volt abban, hogy igaza van megérzésével kapcsolatban. Nagyon nehéz dolog, az igazságot elválasztani a hazugságtól – gondolta. Ebben a világban már semmi sem tiszta, így a vallás, illetve az egyházak által közvetített vallási tanítások sem. Ez nyilvánvaló volt számára. Nem marad hát más, mint saját érzései, következtetései alapján kialakítani egy véleményt Istenről, és a Vele való kapcsolatáról. Eltartott egy ideig, mire ez a vélemény kialakult benne, több állomáson keresztül történt ez meg, de a végső eredmény egy meglehetősen le-

tisztult és szilárd alapokon nyugvó Istenhit lett benne. Arra jutott, hogy ha valakit ilyen élmények érnek, mint amelyek őt érték, akkor igazán kőagyúnak és megátalkodott ateistának kell lenni ahhoz, hogy valaki ne arra a következtetésre jusson, amire ő jutott. Nem tudta, hogy mások miként vannak ezzel, de a világ állapotán – amely körülvette őt – azt látta, hogy nagyon másként. Tudta, biztosan érezte, hogy van egy erő, amely óvja őt, vezeti és vigyázza lépteit. Ahhoz elég értelmesnek tartotta magát, hogy képes legyen felismerni ezeket a folyamatosan megnyilvánuló jeleket, és ne legyen vak meglátni az összefüggéseket sorsának alakulásában. Tudta, hogy ha ez az erő, az Úr nem óvja őt, akkor már régen elbukott volna. Ma már – még az angyal felismerése előtt is – pontosan érzékelte ezt a befolyást az életében. Tudta, hogy védelem alatt áll, mert azok a negatív hatások, amelyek időről időre megpróbálták a befolyásuk alá vonni néha annyira durvák és erősek voltak, hogy esélye sem lett volna valamiféle „felsőbb” védelem nélkül ezekkel szemben talpon maradni. Egyébként nem értékelte túl nagyra önmagát. Úgy vélte ismeri a saját képességeit és ezeket nem tartotta magas szintűeknek. Éppen ellenkezőleg. Inkább úgy látta, hogy magára maradván örülhetne, ha egy teát egyedül képes lenne összeütni. Érdekes volt megtapasztalni, hogy ahogyan a felismerés kapcsán nőtt benne az alázat és a hála, úgy képességei egyre gyorsabb ütemben indultak fejlődésnek. Ő azonban tudta, hogy ezek a képességek nem az övéi. Hogy ezeket csak kapja valakitől. Arra, hogy használja. Egy hasonlattal megfogalmazva úgy érezte, hogy egy szándék kimunkálja őt olyanná, hogy alkalmas legyen az őt vezető erő céljának megvalósítására. Nevezzük nevén a dolgot! Vagy Isten szolgálja ő, és mondjuk Isten kezében egy valamilyen feladatra egyre alkalmasabbá váló szerszám, vagy egy nagyon meg-

vezetett idióta, akit valamilyen Istennél sokkal foghatóbb, racionális erő vagy hatalom kihatással ugyancsak céljai megvalósítására. Neki az előbbi verzió jobban tetszett. Ráadásul hihetőbb is volt, mert utóbbi verzió esetében nehéz lett volna megmagyarázni azokat az elképesztően mély és tiszta érzéseket, amelyek belső változása nyomán fakadtak benne. Neki ez elmondhatatlanul jó volt és ennyi több volt, mint elég bizonyítékként. Az a mérhetetlen szeretet, nyugalom, béke és fény, amely lényét betöltötte, nem jöhet semmilyen fizikai, technikai civilizáció képviselőjétől. Vagy ha mégis, hát neki úgy is jó. Csak jöjjön. Eltűnt a stressz, a félelem, a harag, az elégedetlenség az életéből. Már ez olyan adomány volt, amely mindent megért. Hitte, hogy Isten teszi ezt vele. Ő mindenestre kitart hitében, és követi Istent úgy, ahogyan azt jónak tartja. YC határozott és feltett mindent egy lapra. Mi más is tehetne? Teljes meggyőződéssel abban, hogy ez a lap a nyerő lap. Amely mindent visz. Később már ez sem érdekelte. Mind egy volt neki, hogy ki mit gondol erről, hogy ki mit állít, mivel érvel pro és kontra. Nem számított. Rájött, hogy ezeknek az információknak a figyelemmel tartása a kétség nevű démon leghatékonyabb fegyvere és bevett gyakorlata. Minél inkább eltökélt lett, annál többet kapott. Ez is megerősítette őt hitében. Tudta, bizonyosan érezte, hogy ha nem így gondolkodna, útja mára véget ért volna már ebben a világban.

A kora délutáni napsütés megint csak a patak partján érte őt. Most nem hibázott, jókora lubickolás után, felfrissülve hevert a fűben és savanyú tekintettel figyelte az eget keresztül-kasul behálózó chemtrail csíkokat. Ez sem érdekelte már, de a látvány meglehetősen természetellenes és visszataszító volt. Emlékezett még arra az égre, amelyre gyermek és ifjúkorában tekinthetett fel. Sokkal szívesebben nézte volna ma is azt.

De a világ változik. Egyre gyorsabban és sosem előnyére. Vajon meddig lehet feszíteni ezt a húrt? – kérdezte magától. Úgy gondolta, már nem sokáig. Persze ez a „nem sok” meg lehetőségen relatív fogalom egy időben gondolkodó lény számára abban a tudatban, hogy akitől ez függ, annak az idő nem szempont. Lehet ez egy nap, de akár száz vagy ezer év is a mi időnk szerint. Vagy akár már meg is történt, csak még ő nem tudja? Minden lehetséges. Még az is, hogy ő most például a múltban van, a saját múltjában, és azt éli meg jelennek. Mindegy. Ezzel nem érdemes foglalkozni, mert az ő ideje kevés. Nincs belőle vesztegetni valója. Csak azzal szabad törődnie, amit megérthet, és amivel önmagát jobbá és tisztábbá teheti. Ezek a gondolatok, amely az előbb is megpróbálta lekötni a figyelmét valóban csak arra jók, hogy kivegyék őt az itt és most valóságából, eltérítve figyelmét a lényegről. E világban egyszerűen minden erről szól. Minden ezt szolgálja. Az emberek döntő többsége egy pillanatot sem törődik Istennel, az Ő országával, és az oda való bejutás lehetőségével. Csak a drága idejüket vesztegetik el egész fizikai létük során. Eszükbe sem jut Isten, annyira kitölti minden pillanatukat és gondolatukat a valódi életüknek hitt illúzió. Tudta, hogy a legtöbben hülyének néznék, ha előállna egy ilyen szónoklattal. Néha szívesen megtette volna még ezen az áron is, de úgy gondolta, úgymint hiába tenné. Ha az ember eljut oda, hogy ez a téma elkezd érdekeln, Isten megadja neki úgymint mindazt az információt, megértést és tudást, amire szüksége van az adott szinten. Oda teszi elé a forrást, legyen az könyv, egy másik emberrel való beszélgetés, vagy akár egy angyal. Tényleg! Hol vagy most? - szólította az angyalt. Az azonban hallgatott. Érdekes – gondolta a férfi – pedig tegnap milyen közlékeny volt. Vagy lehet, hogy néha nekik is egyéb dolguk akad? Érdekes lenne tudni ezt. Most

mindenesetre nyugalom volt körülötte. Sem a démon sem az angyal nem próbálta meg terelgetni őt. Vagy mégis? Végül is gondolkodik. És nem a lecsóról, amit ebédelt. Vajon ezek most a saját gondolatai vagy ezeket is odalógatta elé az angyal? Ő meg ráharapott. E pillanatban bevillant neki egy kép, amelyen nagyon jól szórakozott gyerekkorában. Egy fickó ült egy szamár hátán kezében egy hosszú bottal. A bot végére egy madzag volt kötve, amelyen egy répa lógott. Az ember a szamár elé lógatta a répát az meg elindult érte. És csak ment-ment-ment. Ez jutott eszébe most magával kapcsolatban. Elmosolyodott. Szóval itt vagy? Jó. Örülök neked testvér. Figyelj! Bár tudom, hogy ezek szerint valóban nem maradsz le egyetlen pillanatomról sem, de mit szólnsz ehhez? Lecsógyártás közben ezen agyaltam. Vártam, hogy bele-szólnsz, de csendben voltál. Hogy van az, hogy egyszer tulajdonképpen beszélsz, máskor meg csak képeket, emlékeket küldesz? Utagatsz arra, amit meg akarsz értetni velem? Mitől függ ez? Várt egy percet, de tök üres maradt az elméje. Szóval ma nem vagy beszédes kedvedben. Rendben. Akkor beszélek én. Tehát lecsó közben azon filóztam, hogy mi van a jók gonoszságával és a gonoszok jóságával? Arra gondolok – bár tudom, hogy tudod mire, de most kénytelen leszel újra meghallgatni ha ilyen kuka vagy –, hogy ugye ebben a világban még a jó emberek is bírnak némi gonosz indíttatással, és a gonosz emberekben is megvillan néha egy-egy jó szikra. Olvastam valahol régebben, hogy az emberek itt a fizikai világban nem képesek tökéletesen megtisztulni még az Úr segítségével sem. Hogy még a legjobbakban is marad némi a gonoszból, amelyet csak miután hazamennek, akkor vetkőzhetnek le az elhagyott fizikai testükkel és tulajdonságaikkal egyetemben. Amikor a lélek hazamegy, megváltozik a fő természetének vagy indíttatásainak irányába. Így lesz a

jó jobb, a gonosz lélek pedig gonoszabb. Mert leveti a fizikai világ természetéből eredő torzulásait. Tökéletesen olyanná válik, amilyen valójában. A gonosz elveszíti azt az álarcot, amelyet a fizikai síkon, például itt a Földön visel. Amely mögé elrejtí igazi arcát. A gonosz lelkek ugye itt általában elrejtik valódi szándékaikat és különböző szerepekbe, álarcok mögé bújva álcázzák azt. Színlelik azt, hogy ők jók, becsületesek, igazak és sunyi módon, igyekeznek háttérben maradni, nem lebukni hitványságukkal, úgy kiélni gonosz hajlamaikat, hogy azokra soha ne derüljön fény. Azok a gonosz lelkek, akik igazi valójukban nyilvánulnak meg itt a fizikai világban, vagy annyira primitívek (erőszaktevők, bűnözők, stb.), hogy még nincs meg bennük ez a késztetés, hogy rejtve maradjanak, vagy annyira magas szintű gonosz lelkek, hogy már nem is akarnak rejtve maradni, mert örömet lelik a gonoszságban és nyíltan felvállalják azt. Nyíltan és tudatosan szolgálják a sötét urat. A jó lelkek is bírnak gonoszsággal a fizikai világban, hiszen itt egyszerűen nincs tökéletesen tiszta ember. Valami negatív, legyen az egy szikrányi önzés, csak annyi, hogy azt mondja valamire, amit más szeretne, hogy ne haragudj, de most nincs hozzá kedvem ezzel magát véve előre. Csak ennyi, vagy hasonló csekélység, de valamennyi rossz mindenképpen van az emberben. Tökéletes tisztaság emberi lényben nem létezhet, mert akkor Istenné válna, Ő pedig csak egy van. A jókkal az történik, hogy lényük periferiájára űzi bennük a gonoszt az Úr, de attól még az bennük van. Folyamatos küzdelem folyik bennük a gonosz elnyomására, de attól meg itt nem szabadulhatnak. Ezért van az, hogy az emberek folyamatosan megkísérthetőek, mert a gonosz a bennük lévő gonoszt ingerli, provokálja, próbálja meg előtérbe hozni azt bennük újra és újra. Ez a kísértés. Ez egy olyan harc, küzdelem,

amely a fizikai lét végéig tart. Amikor azonban ezek a jó lelkek hazamennek az Úrhoz, leválik róluk ez a fizikai síkon meglévő gonoszság és olyanná válnak, amilyenek valójában. Megszabadulnak a kísértő gonoszságtól, és ezáltal ki tudnak teljesedni igaz valójukban. A jóságban és a szeretetben. Így lesznek jobbak otthon a jó lelkek. Ezt körülbelül, illetve pontosan így látom én is. Mondjuk az igaz, hogy ezt az illető, aki lejegyezte több, mint háromszáz éve írta, de, ahogy nézem a helyzet e téren nem sokban változott. Na, ez volt a délelőtti agytorna. Mi a véleményed testvér? Egy kép villant be az agyába. Egy négylevelű lóhere. Ötöslottó? Lottó ötös? Azt hiszem értem, bár nem tudom miért játszod ezt... Még végig sem gondolta, mikor érkezett a következő gondolat. Hasonlat érkezett. YC nagyon figyelt. Egy számítógép jutott az eszébe és mellé az, hogy „Figyelj! Megmutatom hogyan dolgozik benned az Úr.” Olyan vagy, mint egy számítógép. Hardver és szoftver. A hardver a tested a szoftver pedig a működésedet vezérlő, a gondolataidat stimuláló tartalom, amely valójában te magad vagy. Kétféle szoftver van. Az egyik írás-védett. Ebbe nem nyúlhat bele senki EGY kivétellel, de Ő nem nyúl bele, mert nem akar. Ő a Tervező(d). Ez az alul futó szoftver az, amely működéséről semmit sem tudsz. Ha egészséges vagy, észre sem veszed, nem is tudatosul benned az, hogy fut. Ez a szoftver az, amely vezérli az életfunkcióid. Amely által dobog a szíved, működnek a szerveid, egyszóval minden, amelytől te most élőnek tartod magad. Ha ez a szoftver megszűnik működni benned, azt mondják rád, meghaltál. A másik szoftver az operációs rendszer benned. Ez az, amely tetszőleges mértékben és irányban felülírható. Ezt már sokan képesek módosítani, de ezért vagyunk veletek mi, rendszergazdák, hogy ez ne történhessen meg csak úgy, bármilyen erő által. Mi arra várunk, hogy te meghozd

azt a döntést az életednek vélt ciklus folyamán valamikor, hogy milyen irányban és mekkora mértékben akarsz módosítani az op rendszereden. Dönthetsz új rendszergazda ki-nevezéséről is, aki a negatív irányba fogja módosítani a szoftveredet. Telerakja vírusokkal, szeméttel, haszontalan és káros alkalmazásokkal, és teljesen kiiktat benned minden védelmet, amely egyébként megóvna ezektől a tartalmaktól. Minél tovább hagyod ezeket a gazdákat garázdálkodni a szoftveredben, annál nehezebb lesz helyrehozni később a kárt, amelyet tettek benned. Persze erre csak akkor van esély, ha – mint a te esetedben is – egy idő után elzavarod ezeket a gazdákat, és ismét bennünket bízol meg. Ez a te szabad akaratodon múlik. Az, hogy válassz. Ez az, amit szabadon megtehetsz. Az Úr megadta nekünk azt a képességet, hogy meg tudjuk valósítani ezt a változást benned, az Ő akaratára szerint. Ha mellettünk, így az Úr mellett döntöttél, akkor a folyamat a következő. Elkezdjük lassan, bitről-bitre, fájlról-fájltra törölni a régi operációs rendszeredet. És vele minden olyan tartalmat, amelyet eddig letöltöttél és raktároztaál. De nem nyúlunk mindenhez, csak ahhoz, amihez muszáj vagy, ami semmilyen sérülést nem okoz, ha azonnali törlésre kerül. A régi rendszer lassan kopni kezd és az új töltődik fel a megüresedő helyre. Az állomány így változik egy magasabb verziószámú változatra benned. Azok a lények, akikkel kompatibilis voltál a régi verziódban, elveszítik veled a kompatibilitásukat, mert azon a verziószámon, amelyen te futsz, ők már nem képesek működni. Nem fognak érteni téged, nem fognak tudni kommunikálni veled. Inkompatibilis leszel számukra. Mivel ők ezt képtelenek értelmezni, azt fogják gondolni rólad, hogy valamilyen hiba lépett fel benned. Pedig nem, de ezt te sem fogod tudni elmagyarázni nekik, a már említett verziókülönbség miatt. Te futsz tovább rá-

adásul egyre és egyre magasabb verziószámmal, ők pedig stagnálnak, vagy rosszabb esetben még inkább telítődnek negatív tartalmakkal. Ettől lassabbak és töredezettebbek lesznek. Egyre kevésbé lesznek képesek elvégezni még az alapműveleteiket is. Ez a helyzet az ő esetükben akár a kollapszusig is vezethet. Vannak olyanok is, akik egyszerűen elfutnak teljes üzemidejük alatt az eredeti szoftverükkel. Egyetlen frissítést sem töltenek le sem ilyen, sem olyan szándékút. Ezek általában azok a gépek, amelyek nem rendelkeznek internetkapcsolattal. Ezekhez nehéz a hozzáférés. Velük nekünk van könnyebb dolgunk, mert ezeket a gépeket nehezebb elbutítani. Az elbutítása egy gépnek ahhoz szükséges, hogy hajlandó legyen negatív tartalmakat letölteni. Minél több vírus fut benne, annál könnyebb lesz ez, amíg egy idő után már maga fogja keresni ezeket a negatív tartalmakat. Ezeket a gépeket már nagyon nehéz megmenteni. Nem tudjuk egyszerre formázni a teljes merevlemezét egy gépnek sem, mert az kómához vezetne. Csak fokozatosan lehet megújítani minden egyes gépet, feltéve, hogy az hagyja magát megújítani. Tehát, ahogyan a régi tartalom törlődik, úgy jön le neki, illetve megy fel rá az új. Minél többet tudunk törölni, annál többet tudunk újat letölteni rá, és futtatni rajta. A hardvert nem engedi az Úr fejleszteni, azt mondja az csalás lenne. Olyan, mintha puskát adnál egy oroszlának. Ezért van szükség erre a módszerre. Itt nem működik az, hogy kapsz még egy kis memóriát, vagy processzort cserélünk benned, hanem azzal kell dolgoznunk, ami eredendően adva volt. Vannak próbálkozások tuningra mind emberi, mind más hackerek részéről, felhúzzák a proci órajelét kicsit ezzel-azzal, de ezek általában vagy azonnali rendszerösszeomláshoz vezetnek, vagy egy rövid pörgés után, szétég az egész szett. A Tervező nem akarja ezt a tu-

ningolósdit. Úgy alkotta meg a hardvert, hogy ez ne legyen lehetséges. Ráadásul a tervező bármikor, azonnal belenyúlhat a hardverbe is, de csak Ő egyedül. Ő mindenható. Mindenhez van hozzáférése. Ha valamit nem akar, akkor az nem fog működni. Volt már olyan, hogy engedte ideig-óráig próbálkozni egyik-másik tehetséges crackert, ugyanis ezek valójában nem hackerek hanem crackerek voltak, de ezeket valószínűleg csak tesztelés céljából engedélyezte azért, hogy megnézzék merre próbálkoznak és meddig jutnak. Utána törölte őket. Az, hogy ezek az eredmények milyenek voltak, az Ő titka marad mindörökre. Szóval ha a gép kéri, megkapja a rendszerkarbantartást, és ezzel együtt a legújabb verziószámú, teljesen jogtiszt szoftvereket is, amely a lehető legtökéletesebb futáshoz szükségesek. A legdurvább vírusirtókat, spamszűrőket, mindent, ami elérhető és az adott szintű hardverhez optimalizálható. Nagyjából így dolgozik a Tervező, illetve az Ő szolgálatában mi rendszergazdák és programozók.

Le vagyok nyűgözve – gondolta a férfi, bár ennek a kifejezésnek az értelmével sokáig nemigen jutott dűlőre. Vajon az emberek tudják, hogy mi a nyűg? Mit jelent ez a szó? Ő bár sűrűn és szívesen használta e szót és kifejezést, sokáig nem tudta. Bajra, gondra, valami kellemetlen dologra gondolt, amikor ezt a szót hallotta vagy használta. Ha valaki nyűgös, mondjuk egy gyerek, akkor az nincs jó formában, ez sejthető. Ebből következően az, hogy le vagyok, le lettem nyűgözve, azt kellene jelentse valójában, hogy nyűg került rám. Ugye például a le vagyok sza...tojva kifejezést is úgy értjük, hogy valami büdös dolog rám került például egy galamb jótéteményeként, vagy átvitt értelemben azt, hogy a kutyát sem érdekli mi a helyzet velem, de mindenképpen negatív előjelet

kap ez a kijelentés. Úgy is érthető azonban, hogy levették rólam a nyűgöt. Ahogyan egy nyerget. Lenyergelte – lenyűgözte. Ugye a lenyergelte az egyértelműen nyeregtelenítést jelent? E szerint pedig a lenyűgözés nyűgtelenítést? Lenyergel, lenyűgöz. Mindkettő lószerszám. Leszerszám, felszerszám. Felnyergel, felnyűgöz. Szó szerint értve tehát inkább az előbbi jelentés lenne az igazi, amely szerint nyűgtelenítés esete forog fenn. De a lepányváz meg éppen azt jelenti, hogy ráteszi a pányvát. Azt mindenesetre tudta, hogy az emberek ezt a kifejezést mire értik úgy általában, de azzal is pontosan tisztában volt, hogy mennyi ilyen jellegű megvezetést tartalmaz a felszínesen beszélő emberek nyelvezete. Még a magyar nyelv esetében is sajnós. Sokan úgy beszélnek, hogy közben fogalmuk sincs, mit mondanak. Ők persze hiszik, hogy tudják, a másik fél pedig, akinek mondják azt amit, úgy hiszi érti is pontosan, eközben sok esetben van egy felszín alatti tartalom, amely felett vakon elsiklanak a beszélgető felek. Egyik ilyen kedvence volt a „személyiség fejlesztés”. Kifejlesztik a szem-éjséged. Óriási! És milyen igaz. Nem csapnak be. Tényleg azt fejlesztik ezeken a helyeken. Olyan fejlett szem-éj leszel, hogy két fehér bottal, meg egy vezetőkutyával sem fogod meglátni az igazságot ha elvégezed. Le vagyok nyűgözve! Sűrűn használta ezt a kifejezést és mivel utálta, ha nem volt pontosan tisztában azzal, hogy mit beszél, ezért utánajárt a dolognak. Na mármost megtudta, hogy a nyűg maga egy régi lószerszám, olyasmi, mint a béklyó, amely mozgásában akadályozta meg az állatot. Innen már valóban egyértelművé vált a jelentés, amely tehát helyesen: Le vagyok nyűgözve egyenlő, meg vagyok béklyózva. Lehet, hogy inkább ezután azt fogom mondani erre – gondolta –, hogy „Áh, ki vagyok pányvázva”. Végül is ugyanazt jelenti, de utóbbi legálább egészen eredeti és egyedi. Tehát átvitt értelemben azt

jelenti e kifejezés, hogy akkora hatást gyakorol rám valami vagy valaki, hogy mozdulni sem tudok. Az emberek ez utóbbit értik e kifejezés alatt, de vajon tudják, hogy valójában mit beszélnek?

Barátom – jött egy határozott gondolat. Ezzel a témával nyilvános helyen azért ne nagyon gyere elő, mert bezárnak. YC elvigyorodott. Nyilván testvér. Örülök, hogy velem vagy! Bár őszintén bevallva lehet, hogy nekem kellene bezárnom őket. Mondjuk egy szép, napfényes, lakatlan szigetre. Tudod, körben az azúrkék, langyos tenger, fehér, homokos part, enyhe szellőben hajladozó pálmák, hangulatos kis vízesések kristálytishta vízzel, gyönyörű, sekély tavacskák sok halaccákkal, egzotikus gyümölcsöktől roskadozó fák, egyszerűen csupa stressz. Ahol kicsit kizökkenhetnének a napi rutinból, összefuthatnának valamelyik sarkon önmagukkal, Istennel, ilyesmi. Tudod, ledobnák a divatos ruháikat, a fuxokat, a szerepeiket, önmaguk lehetnének minden megfelelési kényszer szülte vágy, minden elvárás, szabály nélkül. Bekerülnének az itt és mostba. Nem kellene rohanniuk sehova, nem lenne térerő, nem csörögne a telefon, nem ontaná rájuk minden pillanatban ezer irányból a sok felesleges és eltérítő információt a mátrix. Nem jönnének a csekkok, a számlák. Gondolkodhatnának kedvükre bármiről... Mi a véleményed? Bár, az is lehet, hogy ettől örülnének meg. Legkésőbb a harmadik napon. Ott áll a szigeten egy ilyen mátrix-matyí. Az első napot még nagyon élvezné. Karibi nyaralás ingyé, ól inklúzív. A második napon még élvezné valamennyire, de már eszébe jutna az, hogy a múlt héten végül is kifizette-e azt a számlát vagy sem, amit mindig elfelejt. És vajon mit felelt a miniszterelnök arra a szemtelen beszólására az egyik ellenzéki politikusnak? Leoltotta-e a konyhában a villanyt? Nem

törtek-e be? Úr Isten tényleg, a riasztót be sem kapcsolta. És majd, hogy magyarázza ezt meg a főnökének? Milyen lesz a jövő heti időjárás? Mennyit adnak ma egy euróért? Hogy áll a részvényindex? A kedvenc sorozatában vajon Alfonso Miguel de Santos Munez Garcíanak sikerült-e megdöntenie a szép és kedves Mariát, vagy Leoncio Delgado a da Sousa kartellből elkapta végre és szétverte a pofáját annak a rohadéknak? Mert megérdemelné. Örület, most kihagyta a háromezer-hatszáznegyvenedik, és a háromezer-hatszáznegyvenegyedik részt is. A harmadik napon reggel már kint áll a parton, és várja a hajót, amelyik talán arra jár és felveszi. Megmenti őt erről a pokoli helyről, ahol még egy rohadt telefon sincs. A paradicsomban van és a pokolban érzi magát. Ha egy ilyen elme nem kapja meg a napi drogját, beleőrül. Annyira függő lett a rendszertől, amelyben létezik, hogy már nem képes leválni róla. Segítség nélkül semmiképpen sem. De a segítséget kérnie kellene és persze esze ágában sincs kérni. Mert nem tudja, hogy segítségre szorul. Neki az a jó, amiben él. Illetve azt hiszi, hogy az a jó neki. Olyan ez tényleg, mint a drog. Egy drogos sem jön le általában csak úgy magától a cuccról. Vagy kényszerítik rá, vagy belehal. Nos, itt kísértetiesen ugyanez a helyzet. Csakhogy Isten senkit sem kényszerít arra, hogy lejöjjön a drogról. Ezért a legtöbben belehalnak a dologba. Ha azt mondom egy mátrixfüggőnek, hogy rosszul csinálja, azonnal jön a ripoaszt, hogy egyrészt, hogy veszed a bátorságot ahhoz, hogy megmond nekem mit kellene tennem? Másrészt pedig honnan veszed azt, hogy bármit is te tudsz jobban? Kuka. Itt jön a két eltérő verziószámú szoftver inkompatibilitási problémakája. Brávó! De gyönyörűen megfogalmaztam ezt – vigyrodott el. Mindegy, érted. Szóval, ennek a sziget bulinak úgy néz ki, nem is lenne sok értelme. Marad az, hogy engem

zárnak be. Feltéve, hogy előhozakodok a széles nyilvánosság előtt ezzel a kis okosságommal. Kipróbálad? – kérdezte az angyal. Dehogyan – felelte a férfi és tovább fűzte a dolgot. Szóval az jutott még az eszembe erről az inkompatibilitás témáról, hogy Isten ugye nincs oda a remetéért, mert haszontalanok. Elvonulnak hisztisen, gögösen, és csak magukkal vannak elfoglalva még ha azt is hiszik, hogy Istennel. Azért vonulnak el, mert elveszítik a kompatibilitásukat, összeférhetőségüket a többiekkel, a világgal. Úgy érzik, hogy nem képesek már abban a közegben létezni, amely az alacsonyabb verziószámokon fut. Akkor mi a helyes? Maradjon a fejlett a fejletlenek között? Beszéljessen a focimeccsről, a kedvenc sorozatról, meg a csajokról, pasikról? Arról, hogy ki kivel, hányszor, mennyiért? Hogy milyen drága a tej? Vagy arról, hogy kire érdemes szavazni? Ráadásul a legtöbb esetben az emberek még csak nem is beszélgetnek, hanem csak beszélnek, panaszkodnak egymásnak. Ontják a nyomorukat a másokra és csak arra figyelnek, amit ők akarnak elmondani. A másik vagy szóhoz sem jut, vagy ha igen, akkor kontrázik és ő jön a panaszáradatával. Hogy neki még annál is mennyivel rosszabb. Szóval ezt hallgassa vagy menjen el valahova, ahol ha nem is talál magával kompatibilis verziót, legalább ezektől a szemétre való tartalmaktól meg lesz kímélve? Mit mond az Úr erre testvér?

Ez egy vírus fiam! Úgy hívják önteltség. Az, aki ezt teszi, hibás szoftvert futtat. Javítani kell, mert rossz. A magasabb verziószámokon futó szoftver érti, az alacsonyabb verziószámú szoftverek problémáit. Tudja kezelni ezeket és nem kap hisztériás rohamot tőlük. Türelmes, elfogadó és alkalmazkodó. Marad a többiekkel és megpróbál szelíd módszerekkel javítani rajtuk. Ez persze nem az ő dolga, nem is képes megtenni,

azonban jó eszköz lehet a szakember kezében arra, hogy elvégezzen bizonyos magasabb szintű műveleteket az adott körzetben. A magasabb verziószám olyan alkalmazásokat is képes futtatni, amelyekkel a környezete hasznára lehet. Dolgoznia kell, hasznos munkát végeznie. Nem azért kapta a saját fejlesztéseit, hogy azt a saját hasznára fordítsa, hanem azért, hogy jobban tudja szolgálni az egészt. Ha elvonul, úgy szabotálja a fejlesztője szándékát. Haszontalanná, öncélúvá válik. Minden fejlett szoftverbe be van építve egy parancs, amely ha a szoftver tökéletesen működik, mindent ellenőriz és ha kell, felülír. Ez az MTJ parancs. MTJ azaz, Mit Tenne Jézus? Mit tenne Isten egy adott helyzetben? A magasabb verziószámú szoftver ilyenkor megvizsgálja a tárolt információkat, összeveti az adott helyzettel és dönt. Ha ez a háttéranyag még mindig kevésnek bizonyul a számára egy különösen bonyolultnak tűnő ügyben, akkor megvan a közvetlen hozzáférése magához a Tervezőhöz is. Lekéri heaveneten az információt és azonnal megkapja. Képes helyesen cselekedni minden helyzetben, mert ismeri a kódot: MTJ. Ne felejtsd el, az Úr is vegyült pondrókkal, te pedig magad vagy a pondró!

Köszí! – Nincs mit, ez az igazság. Mi is azok vagyunk Hozzá képest, te pedig jelen állapotodban még hozzánk képest is. Ez van. Csak, hogy ne ess az önteltség hibájába. Nincs semmi okod rá. Alázat fiam, ez az, amit meg kell tanulnotok. Alázat, hála és elfogadás mindenek felett. Nem okoskodni, nem jobban tudni, nem megmondani, nem kitalálni, hanem behúzni fület-farkat és csinálni, amit kell. Úgy ugráltok ott a tönk szélén, mintha tudnátok mit tesztek. Rossz nézni, elhíheted nekem. A vak és süket pilóta betépvé akar Holdra szállni. Nagyjából így muzsikáltok ti. – Ennyire rossz a hely-

zet? – Igen. – Akkor miért vesződik velünk az Úr? – Azért fiam, mert Ő az Úr.

Ő az Isten. Még titeket is szeret. Nem is kicsit. Néha azt gondolom, hogy minél hülyébb a gyerek, annál jobban szereti őt. Bár tudom, hogy a hülyegyerek több törődést és figyelmet igényel, de sokan zabosak ezért rátok. Nekem – bár ehhez semmi közöd – az a bajom, hogy túl sokat gondolko-dom. Lehet, hogy ezért kell rád vigyáznom. Az Úr nem szereti a tépelődést. Legalábbis a mi fajtánk esetében. Igaza is van. Nyilván. Úgy van ez, hogy ha már be tudod egyedül kötni a cipődet, akkor ne ess pofára a cipőfűződben. Jogos az elvárás. Ti még nem tudjátok bekötni, hát bár nem örül neki, de elnézőbb ha pofára estek időnként. Mi azonban már be tudjuk kötni a fűzőt. Mi már nem eshetünk pofára benne. Tőletek elég lenne annyi, hogy legyetek relatíve normálisak. Szeressétek egymást, ne gyilkolásszatok le mindent, ami mozog, vagy aki szembejön, ne raboljátok ki, ne fosszátok ki egymást üveggolyóért, meg másért sem, ne nyúljátok le a testvér asszonyát, akinek három kölke van meg egy férje, aki amíg te az asszonyt intézed, halálra melőzza magát. Szóval ilyen kis egyszerű dolgokat szeretne tőletek, de még ezt sem bírjátok ugrani. El-ké-pesz-tő! És szeret benneteket. Na, ez milyen? Ilyet csak Isten tud. Jó, én szeretlek téged – nem volt könnyű mire összejött –, de hála az Úrnak, ma már szinte megérdemled. Nem jó, hogy ennyit dumálok neked, de szerencsére már megtehetem. De nem jó. Az a jó, ha kitalálsz. Ezért van, hogy néha nem beszélek. Minél többet találsz ki magad, annál több a pont érte. Így van ez. Tehát, csak hogy tudd, ha beszélek, azzal rontom a teljesítmény-indexed barátom. Mondjam? – Aha, ez a pár pont talán már nem számít. – Dehogynem! Simán lehet, hogy ezen csúszol el fiam. Jó, ne gyulladj be, nem tolnék így ki ve-

led. Velünk. Még a végén kezdhethném újra veled legközelebb is ugyanitt. Az azért sok lenne a jóból, bár a meló az meló. Nekem nyóc. Amúgy az is lehet, hogy te továbbjutsz, én meg kapok megint valami idiótát, és kezdhetek mindent előlről, ahogy veled annak idején. Egy vigaszom van, hogy hasznára vagyok a Főnöknek, meg az, hogy nekem jobb, mint neked. Bár van egy-két testvér, aki irigyel benneteket a szíve mélyén. Érdekes, hogy ilyen lehetséges és az Úr engedi. Az van, hogy Isten annyira összetett és bonyolult, hogy mi sem értjük. Tudjuk a dolgunk, tudjuk mi jó és mi rossz, és ehhez tartjuk magunkat. Ezt kellene elérni valahogy nálatok is, de a te bolygódon nagyon sérült már az állomány. Remélem mielőtt beindul a nagy radír, még sokan ki tudnak jutni onnan. – Miféle nagy radír? – Ezt neked nem kell tudni fiam! Te csak szépen tedd a dolgod és reméld, hogy elég lesz. Elég kegyes lesz hozzád az Úr, és kienged végre onnan. Bár az a vicc, hogy ez nem csak rajta áll. Ha tudnád, mennyit melózik érted. Értetek. Ti meg nem értitek. Csak mentek fejjel a falnak, Ő meg nem győzi kivilágítani, kitáblázni, hangosbmondókat állít, akik egész nap üvöltik, hogy „vigyázz, jön a fal!”, de semmi. Ti csak fejjel neki. Most mit mondjak, hogy zsenik vagytok? Nem mondom! Na, elég ennyi. Képben vagy, jobban is mint kellene, de ha teszed a dolgod, nem lesz pontlevonás. Tudsz mindent, amit tudnod kell. Húzd meg magad, dolgozz, mint a gép, ne hibázz és ha így teszel, nem sokára egy asztalnál élvezhetjük azt, amit érdemes testvér. Az Isten legyen kegyelmes hozzád, legyen veled minden áldott pillanatodban! Én ezután már nem szólok, de tudd, veled vagyok minden pillanatban. Figyellek, ha kell segíték ezután is, de ne akarj szóra bírni a saját érdekedben. Csak figyelj, gondolkodj! MTJ! Isten áldjon fiam, légy hű és okos!

Ezután csend következett. YC sírt egy kicsit, csak úgy titokban, de belül nagyon boldog volt. Nem átlagos két napban volt része. Lassan megjön a család is a nagyiektól, addigra rendbe kell szednie magát. Vége a lazulásnak. Példát kell mutatnia, elvégre apa ő és nem utolsó sorban férj is. Igen, Isten ezt várja tőle, hogy úgy éljen, ahogyan egy igaz embernek élnie kell. Hogy majd ha egyszer hazamegy és az Úr elé áll, ne kelljen lehajtania a fejét. Vagy legalábbis ne nagyon. Ez a cél. Tudta, biztosan érezte, hogy még sosem volt ilyen közel a célhoz. Az ajtót kinyitotta. Járt az úton. Látta a célt. A kaput, amelyen be kell majd lépnie. Elég erős volt a fény, hogy ne tévessze el az utat. Már csak ki kellett tartania, és elmenni odáig. De tudta, sok a csapda még ezen az úton. Lesznek még útonálló is bőven. Azonban volt fegyvere ellenük. Erős hite és szándéka, hogy megcsinálja és végigmegy. Mintha egy hangot is hallott volna még: Isten segítsen testvér, én segíteni foglak! Letörölte az utolsó könnycseppet az arcáról és szeretettől csordultig telt szívvel bement a házba, hogy felkészüljön családja fogadására.

Epilógus

Elmúlt a nyár, az ősz, majd a tél is. YC sokat gondolkodott és egyre tisztábbá vált. Mindig arra törekedett, hogy jó szerző legyen az Úr kezében. A tavasz első hónapjának első napjaiban makacsul megragadt egy dallam a fejében. Ha kellett ha nem, ezt dúdolta. Képtelen volt szabadulni tőle, de nem bosszankodott, hiszen szerette azt a dalt. Hogy miről, honnan jutott az eszébe, nem gondolkodott rajta, csak dúdolgatta. Who's gonna save the world tonight? Ezt dúdolta, füttyülte, énekelte egyre. Azután egy éjjel álmodott. Egy repülőgépen utazott. Nem érezte jól magát a gépen, zavarta minden. Végül hangot adott elégedetlenségének, mire odalépett hozzá egy mosolygó stewardess és kedvesen megkérte, hogy álljon fel. Elmondta neki, hogy rá esett a választás és egy hatalmas meglepetésben fog részesülni. A férfi nem szerette a meglepetéseket, de ez most kivételesen örömmel töltötte el őt. Felállt hát. A légikisasszony elmondta neki, hogy be kell kötnie a szemét, mert nem tudhatja mi készül. A férfi beleegyezett. A hölgy bekötötte a szemét egy kendővel, majd kézen fogta őt és vezetni kezdte. A következő jelenet egy reptéren játszódott, ahol ugyancsak bekötött szemmel vezették őt, de nem tudta hova. Tudta, hogy ez már a reptér, de semmi egyebet. Az álom itt véget ért. Reggel jókedvűen ébredt. Teljes szívvel bízott az Úrban, hitte, hogy ez egy „éles” álom volt. A következő éjjel nem álmodott semmi különösöt. Azonban kora hajnalban felébredt. Fura módon,

egy fiatalkorában kedvelt punk banda egyik nótájának a ref-rénje ugrott be neki. Csak heverte az ágyban és ezt dúdolgatta: „Hát magyarázd el, hogy mitől megy a villamos!” Ez szólt az elméjében. Majd beugrott neki egy ötlet. Döbbenet ült fel az ágyban. Az álom maradéka is azonnal tovarebbent. Olyan éber lett, mint talán még soha. Tudta, hogy az ötlet, ha működik, megváltoztatja a világot. „Who’s gonna save the world tonight?” Isten feladta neki a magas labdát. Ebből nagyon gazdag lehetne. Eladja-e a lelkét? Ez volt a kérdés. Jó pénz kapna érte az fix. De hát ez a dolog nem az övé. Ő is kapta. Nem azért, hogy neki jó legyen. Azért, hogy mindenkinek jó legyen. A sátán az Úr emberi, megkísérthetőnek vélt részének az egész világot ajánlotta. Neki azért ennyit nyilván nem ajánlanának, de sok gondja még az ükunokájának sem lenne. Annál több neki, ha elfogadná, tudta ezt. Ismerte ő, hogyne ismerte volna az anyagi ember dilemmáját. Azt, hogy olyan (mennyei) örömkért kellene lemondania a kézzel fogható anyagiakról, amelyek vagy vannak vagy nincsenek. Amelyeket egyébként sem képes felfogni, még ha lennének is. Nem könnyű ellenállni a kísértésnek. Ha könnyű lenne, mindenki elsőre megcsinálná, így azonban csak nagyon kevesen. Pedig gyenge hasonlattal úgy aránylik a két haszon egymáshoz, mint ha valaki egy órányi tetszés szerinti örömmért eladná az egész életét. Azonban még ennél is sokkal nagyobb a tét. A tét nem egy életre szól, hanem az örökkévalóságra. A pokolban vagy a mennyben. A sátán mindig rossz üzletet ajánl. Aranyszínű sztaniolba csomagolja a fekáliát. YC tudta, nem fog a sátánnal kezét fogni. A dicsőség Istené, a szolgálat pedig az övé.

Szeretettel:

Ted Kereshe

